DE SCHEEPSBOUWER

EEN AVONTUUR VAN ERIC DE NOORMAN

DEEL 2

PRIJS
FL. 1,95
B.FR. 32

WAT VOORAFGING

AKSE, bijgenaamd de boogschutter, zoon van een Jomsviking die naar Noorwegen vluchtte om de bloedwraak van de Jomsvikings te ontlopen, werd na allerlei lotgevallen (beschreven in "het teken der Joms") de pleegzoon van ERIC DE NOORMAN.
ASTARA is de enige vrouwelijke Yarl in het rijk van de Noorman, (lees "de Zwarte Ruiter").
ERIC's hond WOLF is een kind van de wolfshonden van ASTARA.
De ijdele maar rondborstige en dappere HALFRA heeft de meeste van ERIC's avonturen meegemaakt en is één van zijn oudste en trouwste vrienden, evenals de dwerg PUM PUM die samen met WINONAH, ERIC's vrouw, de ondergang van ATLANTIS overleefde.
De kleine HRULF, laatste telg uit het vorstengeslacht van BOHUSLAN is door ERIC in bescherming genomen tegen de huidige koning van dat rijk en ERIC de Noorman heeft zich daarmee de bittere vijandschap van de Bohuslaners op de hals gehaald...

Lay-out en publikatie: PRINTIMPEX N.V. Den Haag

Alleenverkoop voor Nederland en België: Uitgeverij "NOOIT GEDACHT" te Hilversum

Druk: Fratelli Spada - Ciampino-Roma (Italy)

DE SCHEEPSBOUWER DEEL 2

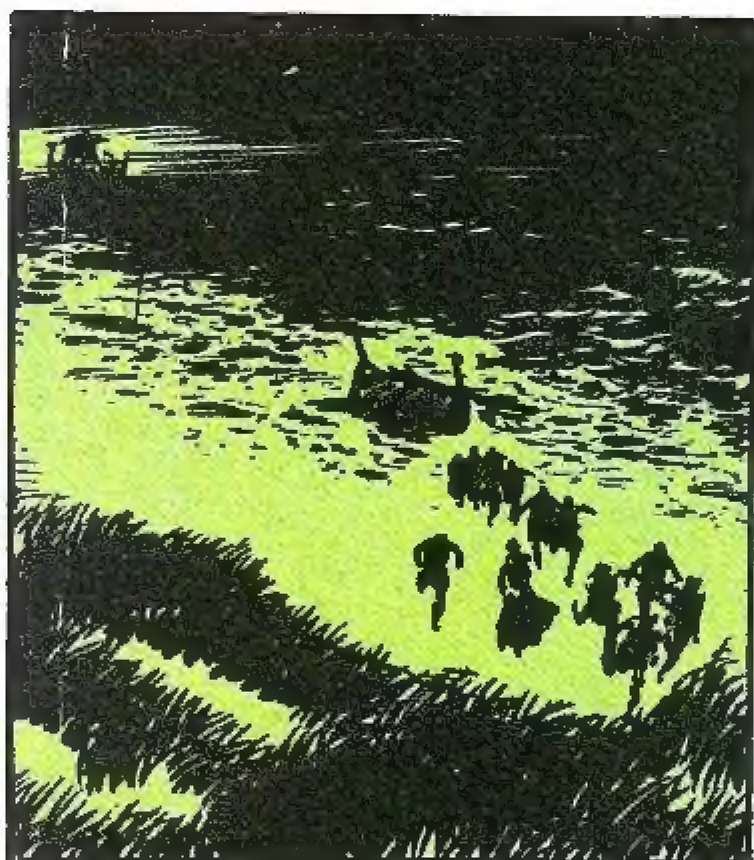

Terwijl ze traag naar open zee koersen, kijkt Eric keer op keer gespannen achterom. In stilte verwenst hij het veel te kleine zeil op dit logge onhaldelbare schip. Zodra Edzar ontdekt, wat voor een poets zij hem gebakken hebben, zal hij de achtervolging inzetten en dan hangt het er maar van af of Edzar's andere schepen even plomp gebouwd zijn als dit trage vaartuig. Niets echter wijst er op, dat zij al achtervolgd worden en enigszins gerustgesteld richt Eric de blik vooruit. De veertig krijgers beginnen echter rusteloos te worden. Zij staan in kleine groepjes met elkaar te smoezen en de Noorman is op zijn hoede als een der oudere krijgers met een achterdochtig gezicht op hem toetreedt. „Ik en mijn makkers vinden het nog steeds een beetje eigenaardig, dat de torenwachter zo te keer ging terwijl wij vertrokken," gromt hij. „Ik en mijn makkers willen nou wel eens weten waar wij naar toegaan."
„Ik ben blij, dat jullie er rond voor uitkomen", zegt Eric luid, „dat bewijst dat ik met kerels te maken heb.En wat is er vreemd aan dat de wachter alarm sloeg? Er was een schip op zee natuurlijk en misschien nog wel meer, van de nooordelijke Saksers. Dat heb ik jullie al gezegd." „Waar zijn die schepen dan? roept Ator en de anderen vallen hem bij." „Kalm aan, makkers" zegt Eric bezwerend. „Waarom dacht je dat ik hier aldoor maar van de voorplecht sta te kijken? Ik zelf vind het ook eigenaardig, dat er nog steeds geen schip in zicht is." Een stuk of wat Saksers dringen nu naar de voorplecht en zwijgend staren zij allen over de duistere zee. Eric hoopt vurig, dat Branwen en de onvluchte slaven er in geslaagd zijn, zich op zijn bootje in te schepen, want als dit niet het geval is, zal hij de Saksers niet langer rustig kunnen houden. Dan slaakt een der piraten eensklaps een schorre kreet. „Waarachtig de Noor heeft gelijk. Kijk recht vooruit makkers, een schip van de Noordelijke Saksers!" En Eric ziet ver vooruit zijn eigen kleine schuitje, dansend op de golven, noordwaarts koersen.

Bij het zien van het scheepje verandert de stemming onder de Saksers op slag. „Waar blijven jullie nou met je ontevreden gemopper?" roept Eric. „Daar hebben jullie natuurlijk dat schip waarvoor de torenwachter alarm sloeg! Er achter aan! Het is maar een roeischip en veel kleiner dan het onze, dan kunnen wij gemakkelijk pakken!" Brullend van ijver trekken de Saksers het zeil strakker aan en inderdaad krijgt Eric's schuit wat meer vaart. Langzaam maar zeker lopen zij op het roeischip in en de piraten geven hun wapens een laatste snelle inspectie. „Het is vast een verspieder van de Noordelijke Saksers, makkers," brult Ator, die met een verhit gezicht naast Eric op de voorplecht staat. Dichter en dichter naderen zij het andere schip . . . En dan slaakt Ator een verbaasde kreet. „Bij Thor, er is een vrouw in de boot„" valt Eric op dat moment met goed gespeelde verbazing in. En het is dat schepsel dat ineens zulke goede maatjes was met onze Heer Edzar," vult Ator vloekend aan. „Ik heb dat vrouwmens nooit vertrouwd," bromt Eric schijnheilig, terwijl hij in spanning het verdere verloop der dingen afwacht. Dan trilt eensklaps de lucht van verwensingen en verbaasde kreten. Ten prooi aan hevige opwinding geeft Ator de Noorman een geduchte por in de ribben en buldert: „En de bemanning ken ik ook: het zijn Edzar's slaven, twaalf in getal. Dat achterbakse schepsel is er met Edzar's slaven vandoor! Eric's gezicht is één en al verbazing en ongeloof. „De verraadster!" schreeuwt hij dan met gehuichelde verontwaardiging, dat zal haar opbreken! Met stentorstem beveelt hij de bemanning van de kleine boot bij te draaien, maar inplaats van te gehoorzamen, zwenkt het scheepje snel landwaarts. „De schurken willen proberen er over land vandoor te gaan," schreeuwt Ator, woedend zijn zwaard zwaaiend. „Roerganger, óm het roer!" Eric herhaalt brullend het bevel, maar dan wendt hij zich haastig af, om een glimlach te verbergen. „Goed zo, Branwen," denkt hij tevreden. „Dat beloofd een kostelijke grap te worden. Dit stelletje nekkensnijders loopt als schapen in de val.

Terwijl de slaven hun kleine bootje, dat weinig diepgang heeft, tot vlak bij het strand roeien, waarna zij haastig van boord springen en jammerend de wijk nemen in het duin, beveelt Eric zeil te minderen en bij te draaien. De piraten die staan te trappelen van ongeduld om hun weerloze prooi achterna te gaan, beginnen luidkeels te protesteren. Maar Eric legt hen luidkeels het zwijgen op en brengt hen aan het verstand dat het geen zin heeft om als een troep kwajongens achter de slaven aan te blijven hollen door he,t donkere duinlandschap. „Zo een achtervolging moet met overleg gebeuren," zegt Eric bestraffend. „Ik heb zoiets meer bij de hand gehad, luister: Ik zet hier twintig man van boord onder aanvoering van Ator, hij is een van de pienterste van jullie heethoofden. Vervolgens ga ik met de twintig overigen een flink eind voorbij het bootje van de slaven aan land. Zo sluiten wij de vluchtelingen in en hebben wij ze in minder dan geen tijd te pakken — Snel nu, anders wordt de voorsprong van de schavuiten te groot . . . . maar vergeet vooral niet, dat bootje kort en klein te hakken want anders zouden zij nog over zee ontkomen!" De domme gezichten van de Saksers beginnen te glimmen bij de gedachte dat er iets te vernielen valt en Eric's plan wordt zonder verdere bedenkingen aangenomen. Blakend van strijdlust laten Ator en zijn krijgers zich in het water zakken en haasten zich schreeuwend kustwaarts. Terwijl het piratenschip langzaam meer vaart krijgt, slaat Eric vanaf de voorplecht met een grimmig lachje de drie Saksers gade die inmiddels op het kleine bootje van de slaven loshakken, alsof het een levensgevaarlijk monster is. „Hak er maar broeders!" mompelt hij spottend. „Hak er maar mooi kleine splintertjes van, jullie eigen kansen versplinteren gelijktijdig, maar dat ontdekken jullie straks wel." Achter hem lacht Erwin gesmoord . . . . Langzaam glijdt de kust langs hem heen. Dan, enkele honderden meters voorbij het ongelukkige scheepje, wendt Eric zich tot de Saksers die al met de wapens in de vuist

DE LIST MET DE SLAVEN

gereed staan en met een olijke twinkeling in de ogen geeft Eric het sein voor de tweede landing . . . .
Als een der eersten laat Eric zich over boord glijden en daarbij geeft hij Axe, die met Biar de Heruli, de roerganger en twee Saksers op de boot blijft ongemerkt een wenk. „Zorg dat die drie Saksers geen last veroorzaken," fluistertt hij de jonge boogschutter toe. En ziende dat de piraten om hen heen het veel te druk hebben om op hem te letten, laat hij er haastig op volgen: „Handel zodra je mij op het strand ziet verschijnen! Je weet wat je te doen staat." Het volgende moment wendt hij zich om en met Erwin op zijn hielen, stort hij zich — brullend als een rechtgeaard zeerover — temidden van de tierende groep. Ondertussen houdt hij onafgebroken de donkere duinenrij in het oog en hij moet zich op de lippen bijten om niet te glimlachen, als hij een der voorste Saksers eensklaps met een schorre kreet naar het duin ziet wijzen, waar een drietal figuurtjes zich bepaald onhandig tracht te verschuilen. Branwen weet het spel voortreffelijk te spelen.
Duwend en stompend baant de Noorman zich een weg naar de voorhoede en met een gezicht alsof hij de twaalf slaven het liefst persoonlijk stuk voor stuk zou willen kielhalen, roept hij uit: „Voorwaarts, makkers. Breng mij de schurken, dood of levend!" Dit is taal die de Saksers kunnen waarderen. Met enkele grote sprongen stormt Eric tegen de duin op en zijn zwaard zwaaiend in een richting waar de drie lokvogels zich beslist niet bevinden, buldert hij: „Daar gaan ze. Ik zie ze duidelijk allemaal. Er achteraan mannen. En waagt het niet terug te komen voor jullie ze alle twaalf hebben gevonden en de vrouw erbij!" De Saksers kijken links noch rechts meer en hollen als een kudde dolgeworden vee blindelings achter elkaar aan.
Snel wipt Eric in tegenovergestelde richting weer van zijn duintop af, waar Erwin half verborgen tussen de doornstruiken staat te schudden van het lachen. „Ziezo," gromt de Noorman, terwijl hij zijn zoon een goedmoedige duw geeft, "en nu als een haas maken dat we wegkomen!"

Van de luidruchtige Saksenbende is zo goed als niets meer te horen, als Eric zacht de roep van een uil door het verlaten duin laat klinken, het afgesproken teken voor Branwen en de slaven, dat alles veilig is. Niet lang daarna ritselt in de duisternis van een duinpan en aan het hoofd van de twaalf mannen duikt Branwen geruisloos naast hem op. „Tot zover ging alles prachtig," zegt de jonge vrouw met van opwinding schitterende ogen." Maar wij moeten ons haasten, want de eerste groep is dicht achter ons. In looppas gaat het nu naar het strand en Eric hoopt vurig dat Axe en de Heruli het klaar zullen spelen met de drie Saksische piraten, want zou dit niet het geval zijn, dan zijn zij allen verloren. Hij maakt zich echter nodeloos zorgen. De slaven kunnen zonder de minste tegenstand aan boord klauteren en met een zucht van verlichting stapt Eric als laatste in de boot. Bijna gelijktijdig zet het vaartuig zich in beweging. Klaarblijkelijk hebben de drie Saksers zich echter toch niet zonder meer gewonnen willen geven, want een feilloos gerichte pijl van Axe heeft een van hen stevig met zijn opperkleed aan de mast geprikt, waar hij zich krampachtig staande houdt. „Kon ik weten dat dat onbenullige jongetje zo'n behekst schutter is", mompelt de kerel verongelijkt. „Er zijn er meer, die dat te laat ontdekt hebben," zegt Eric grimmig. „Wees blij, dat hij je leven gespaard heeft, kerel. En nu overboord met jullie; maar laat die wapenrusting maar hier, die hebben we zelf hard nodig." Even later worden de drie timide Saksers overboord gezet. Ze houden zich rustig tot zij buiten het bereik zijn van Axe's pijlen. Dan komen echter de verwensingen, die zij al die tijd ingehouden hebben, in een niet te stuiten stroom los. Aanvankelijk stoort niemand aan boord zich aan die weinig fraaie taal, maar dan wenkt Eric zijn metgezellen eensklaps stil te zijn. „Je bent er nog niet, schavuit!" klinkt het zwakjes tot hen door. „Edzard zal jullie te pakken krijgen, reken daar maar op." Snel glijden Eric's ogen langs de duistere kim en dan verschiet hij bijna van kleur. Edzar's hele vloot komt met bollende zeilen recht op hen toe . . . .
Over een paar uur is het licht en zonder water, en voedsel aan boord kunnen zij onmogelijk aan één stuk door blijven varen. Bovendien dreigt hem het gevaar van de Noordelijke piratenbende. En nauwelijks heeft Eric dit bedacht of Biar de Heruli die voor op de uitkijk staat, slaakt een schorre kreet: „Een vloot! Veel schepen recht vooruit! Met een frons geeft Eric het roer aan Per, een der bevrijde slaven en loopt haastig naar voren. De naderende vloot is nog te ver af om

aard en herkomst te kunnen bepalen. Maar naar alle waarschijnlijkheid zijn het verbonden Saksische piraten uit het Noorden. Daar zij de wind tegen hebben varen zij op roeikracht en komen dus gelukkig — maar langzaam vooruit. Met dat al is de situatie er voor Eric en de zijnen vrij hopeloos door geworden. Achter hen Edzar, met tenminste vijf schepen. Vóór hen een vloot van naar schatting zeker twaalf tot twintig boten en zelfs een schip, dat te log gebouwd is, om een snelle ontsnapping mogelijk te maken.

„Wij hebben teveel tijd verspeeld," flitst het door Eric heen, terwijl hij de vloot van de Saksische piraat bezorgd opneemt. Voor zover hij het van deze afstand beoordelen kan, is de snelheid van de achtervolgende schepen zeker niet groter dan dat van zijn eigen schip. Met een beetje geluk kunnen zij misschien nog in de duisternis ontkomen. Het piratenschip verwijdert zich met een gestadige vaart verder en verder van de plaats waar zich ondertussen de beetgenomen Saksers verzameld hebben. Een eindweeg lopen deze nog over het strand met de boot mee. Wat zij de vluchtenden achterna schreeuwen is niet te verstaan, maar naar de wilde gebaren te oordelen die zij daarbij maken, zijn het beslist geen zegewensen. Hoewel Eric en zijn mannen zich kostelijk amuseren over de geslaagde krijgslist is de onrust bij allen duidelijk merkbaar. Constant tuurt de Noorman, die het roer houdt, achterom. Een Saksenboot is geland nabij de plaats waar zich de veertig gestrande mannen ophouden, maar de rest zet de achtervolging voort. Eric's schip komt iets sneller vooruit. Waarschijnlijk door de veel geringere bemanning — maar desondanks betwijfelt de Noorman het of hij de wraakzuchtige Edzar af zal weten te schudden.

Snel neemt de Noorman het roer weer over en zwenkt scherp landwaarts. Op gevaar af, te blijven steken op een zandplaat, brengt hij de boot zo dicht mogelijk onder de wal, terwijl Biar met één der riemen de diepte peilt. Dan beveelt Eric zeil te reven. Het kleine anker plonst in zee en even later ligt het schip roerloos en stil in de diepe schaduwen onder een hoog duin. Scherp houden zij zowel Edzar's vloot als de vreemde schepen voor hen in het oog. „Als ze onze koersverandering hebben gezien, zijn we verloren," fluistert Eric. In ademloze spanning zien zij de schepen tergend langzaam naderkomen!

Op een der voorste schepen van de verenigde vloot der Noorderlijke Saksers buigt de, in berenmantel gehulde gestalte van een aanvoerder, zich voorover en tuurt gespannen in de duisternis voor hem. „Ik zeg je ,dat ik een zeil zag, Ole, mijn ogen bedriegen mij nooit!" Ole haalt de schouders op, maar waagt het niet, de ander tegen te spreken. Een tijdlang klinkt slechts het geluid van de wind in de wapperende touwen, het kraken van de dekplanken en het geplas der riemen. Dan slaakt de aanvoerder een luide kreet. „Zie, daar, domme stijfkop!" snauwt hij triomfantelijk. „Zie je dat zeil? Bij de goden . . .

SAKSISCHE ZEILEN AAN DE HORIZON

het is er niet een, het is een hele vloot, man!" laat hij er geschrokken op volgen. Opgewonden beveelt hij de roeiers vaart te minderen, dan snelt hij naar de achtersteven om met luide kreten de aanvoerders op de andere schepen bijeen te roepen.
In zijn zacht deinende boot richt Eric de Noorman zich met een glimlach op en staart de langsvarende vloot opgelucht na. „Het gevaar is voorbij, mannen," zegt hij, "hijs het zeil!" Dat is dan twee vliegen in één klap vriend Eric, klinkt achter hem de stem van Branwen spottend. „Wij ontspringen de dans en onze Saksische makkertjes vliegen elkaar in de haren. Want de twee vloten kunnen elkaar eenvoudig niet mislopen." Met een opgewekt gegrinnik haalt Eric het plechtanker in. Langzaam schuift de boot zeewaarts. Van verre klinkt flauwtjes het schorre geschreeuw der piraten tot hen door. „Als ik mij niet vergis, hebben zij elkaar daar juist gevonden," mompelt de Noorman. Heel goed. De vernielzucht en vechtwoede van onze Saksische vrienden kennende, denk ik dat er van beide vloten niet veel meer dan een paar spaandertjes zal overblijven. Doet u best, brave lieden. Inmiddels kunnen wij op ons gemak eens rondneuzen op het eiland van Cendrach de scheepsbouwer!"

Met een fikse bries in het bollende zeil glijdt Eric's Saksenboot traag deinend noordwaarts. De verwarde geluiden, welke de wind meedraagt vanuit de richting waar de vloten van Edzar en de Noordelijke Saksers slaags zijn, worden zwaker en sterven weg. Hoewel de kans, dat ze nu nog door een der partijen achtervolgd worden, zo goed als uitgesloten is, houdt Eric — staande aan het roer — voortdurend de zee achter hem in het oog. Voor zover zijn blik reikt is er echter geen zeil te bekennen en het besef, dat zij tenminste van deze zijde geen gevaar meer te duchten hebben, doet allen herademen. Kort en bondig stelt Eric de twaalf bevrijde slaven nu voor de keus; ergens op een veilige plek aan land gezet te worden, óf de nog komende gevaren met hem en zijn getrouwen te blijven delen. Hoewel de slaven maar al te goed weten wat het betekent in de macht van een Saksische despoot te zijn en zij terdege beseffen dat hen niets meer of minder wacht dan de brandstapel, als Edzar hen ooit nog eens in handen zou krijgen, besluiten zij eenparig bij Eric te blijven. De tocht wordt uur na uur voortgezet zonder dat er iets voorvalt. Maar tegen het grauwen van de morgen slaakt Biar, die op de uitkijk staat, een waarschuwende kreet. Bezorgd richt Eric zijn ogen op de twee zeilen, die flauwtjes aan de kim zichtbaar geworden zijn. „Als zij een achtervolging inzetten, zijn we verloren," mompelt Eric. „Want hun snelheid overtreft verre die van ons schip." In gespannen stilte slaan allen die twee zeilen gade. Het is uitgesloten dat de bemanning daar hen niet opgemerkt heeft. Tóch veranderen de twee geheimzinnige schepen niet van koers en niet lang daarna zijn zij weer in de schemering opgeslokt! Hoewel allen blij zijn met de goede afloop van deze ontmoeting, heeft het toch bij Eric een onbehagelijk gevoel teweeg gebracht. Keer op keer vraagt hij zich af, wat dat voor snelle schepen geweest zijn . . . . Maar ten laatste haalt hij de schouders op en probeert het hele incident uit zijn gedachten te bannen. Volgens Branwen bevinden zij zich nu niet meer ver van het doel. In spanning turen de mannen over zee. In het vale licht van de vroege ochtend, zien zij een donkere plompe vorm in zee opdoemen. Cendrach's eiland, het eiland van de Scheepsbouwer . . . . .

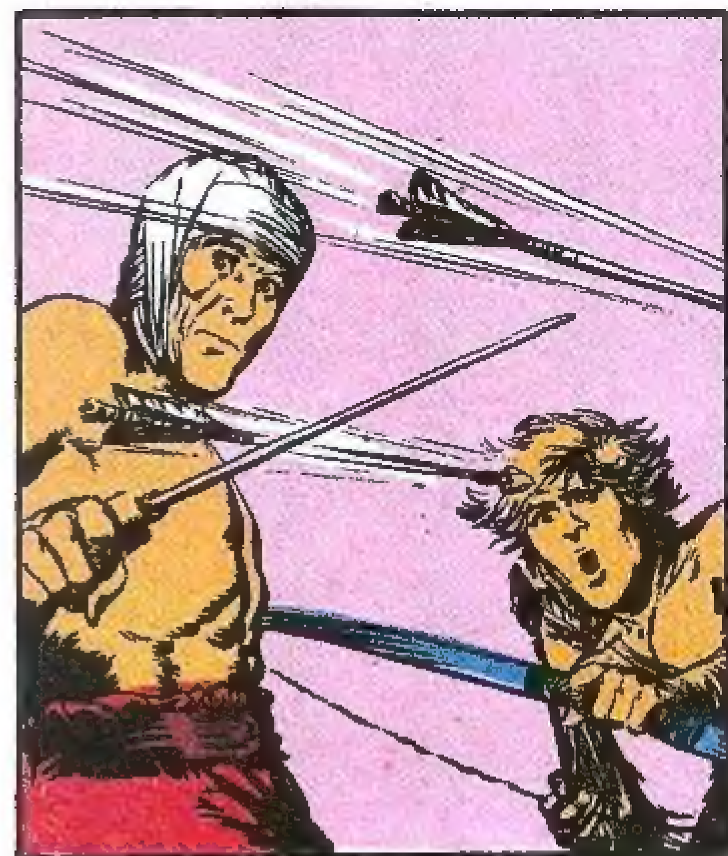

Snel legt Eric de boot dwars op de wind waarna hij kort overleg pleegt met Erwin, Axe en Branwen. „Ik veronderstel, dat je vader nog op het eiland is, daar hij zwaar gewond was, toen jij hem verliet," wendt hij zich tot de jonge vrouw. „Om hem te bevrijden moeten wij nu meteen handelen, want over een paar uur is het klaarlichte dag en als we tot morgenochtend wachten, kan die piratenbende wel weer teruggekeerd zijn en is deze mooie kans voorgoed verkeken." De anderen knikken instemmend, en met een blik op het heuvelige eiland, vervolgt Eric: „Ik zal met een paar man aan land zwemmen. Jullie blijven onder de kust varen, om de aandacht van de eilandbewoners af te leiden. Is alles veilig, dan geven wij een rooksignaal en kun je landen om Cendrach aan boord te nemen. „Aldus wordt besloten. Terwijl de Noorman het roer overgeeft, kiest hij Axe — die hem met pijl en boog mogelijk van groot nut kan zijn — Byar de Heruli en Per, de woordvoerder der slaven uit, om hem te vergezellen. Branwen is echter hevig in haar wiek geschoten, dat men haar over het hoofd ziet. En ten laatste stemt Eric toe, de driftige jongedame in plaats van Per mee te nemen. Per slot van rekening is zij de enige die op het eiland de weg weet, en het betreft haar eigen vader. Langzaam glijdt de boot naderbij. De mannen houden de adem in, als zij de grauwe rotsen somber en dreigend uit de nevel zien opdoemen. Terwijl Eric zich van zijn wapenrusting en overtollige kleding ontdoet, glijden zijn ogen onophoudelijk langs de klippen. Maar nergens kan hij een teken van onraad ontdekken hun komst schijnt volkomen onopgemerkt te zijn gebleven. Ondanks deze ogenschijnlijke rust, laat hij zijn waakzaamheid echter niet verslappen. Voor alle zekerheid wacht hij, tot de boot door een der mistbanken gedeeltelijk aan het oog onttrokken is. Dan draagt hij zijn zoon het bevel over en laat zich met zijn drie metgezellen geluidloos in het koude water zakken. Terwijl de boot weer vaart krijgt, zwemmen zij met lange, kalme slagen op het eiland toe!

In de bescherming van laaghangende nevels komen Eric en de drie anderen, Biar, Axe en Branwen aan wal. Het blijft wonderlijk stil en hoewel Eric voortdurend op zijn hoede is, dringt geen enkel geluid tot hen door en is er niet de minste beweging waar te nemen. „Het lijkt wel of er geen levende ziel meer is," zegt Eric gedempt. Het is best mogelijk dat de Noordelijke Saksers het na hun overval geheel verlaten hebben . . . ." Langs smalle paadjes leidt Branwen hen behoedzaam naar de hoogvlakte. Dan staat zij eensklaps stil bij een scherp uitstekende rotspunt en wijst naar beneden . . . .
In een komvormig dal dat zich ongeveer in het midden van het eiland bevindt, zien zij de geblakerde resten van wat eens een goed omheinde nederzetting is geweest. De flauw opstijgende rook wijst erop, dat de verwoesting pas kort geleden heeft plaats gehad. „Dit waren indertijd de kwartieren van Ragnar's trawanten," fluistert Branwen, wien de onrust om het lot van haar vader duidelijk aan te zien is. Enkele roerloze gestalten liggen tussen de brokstukken verspreid en zwijgend haasten zij zich naar beneden. Dan horen zij zwakke kreten om hulp, "een mens in nood," zegt Eric en begeeft zich onmiddellijk in de richting van het geluid . . . . gevolgd door de anderen. Voor alle zekerheid houdt Axe een pijl op de pees . . . De roepende blijkt een Sakser te zijn, en als Branwen naast hem neerknielt, mompelt hij enige onsamenhangende woorden . . . . Maar terwijl zij pogen de man te verstaan, merkt niemand de drie ongure kerels die behoedzaam van achter een rotspunt opduiken . . . . .
„Dat is die rare dochter van de oude scheepsbouwer," fluistert de een, terwijl hij zijn boog heft. „Neem jij die kerel met die lap om z'n hoofd, dan neem ik de andere krijger . . . . Met dat jochie spelen we het wel klaar zou ik denken, al staat hij nu erg dapper te kijken met dat boogje . . . en die juffrouw zal ook wel geen last veroorzaken, als de twee krijgers eenmaal uitgeschakeld zijn." En in diepe stilte worden twee bogen dreigend op de niets vermoedende Noren gericht.

Eric's onfeilbare instinct zegt hem, dat er onraad is. Hij wendt zich om en terwijl ook Axe een waarschuwende kreet slaakt, snorren er twee pijlen rakelings langs hen heen. Nog terwijl hij de verraderlijke pijlen ontwijkt, heft Axe zijn boog en snort de eerste pijl de drie Saksers, die al uit hun dekking komen, tegemoet. De voorste zakt met een pijnlijke schreeuw ineen; even later wordt de tweede de boog uit de hand geschoten en de Saksische sluipmoordenaars zijn de verbijstering nabij . . . . Een bijna bijgelovige vrees bekruipt hen voor dat "jochie" met zijn "boogje". Voordat zij zich echter kunnen herstellen, springen Eric en de Heruli al met de wapens in de vuist op hen toe. In een gevecht van man tegen man drijven zij hun tegenstanders snel achteruit, en met voldoening stelt Eric vast, dat Biar, de Heruli, een uitstekende zwaardvechter is. Het gevecht is kort maar hevig. Snel worden de zeerovers ontwapend en bibberend smeken zij op hun knieën om genade. Eric maakt een wuivend gebaar en zegt streng: „Zeg eerst eens, wie jullie zijn! Als je mee hebt geholpen om hier de zaak zo grondig te vernielen, zul je er van lusten! „Uh, uh! Wij?, stottert een van hen, 'm-maar zijn jullie dan niet van Ragnar's bende?" "Ragnar's bende, herhaalt Eric fronsend. Waar heb je 't over? Voor zover ik weet, bestaat Ragnar's bende niet meer! Probeer mij niet om de tuin te leiden . . . . We weten allemaal, dat Ragnar dood is en . . . . "Ragnar dood?" schreeuwen de kerels opgewonden, „was het maar waar ! ! Het was zijn vervloekte bende die hier huis gehouden heeft als een troep duivels. En de kerel die ze aanvoerde was Ragnar zelf, in levende lijve!"
„Wat zeg je me daar!" roept Eric uit en zijn verbazing is niet minder dan die van Branwen, die vol angstige spanning vraagt, of de Rode Piraat haar vader meegevoerd heeft. „Nee, is 't antwoord. Cendrach was allang niet meer hier.

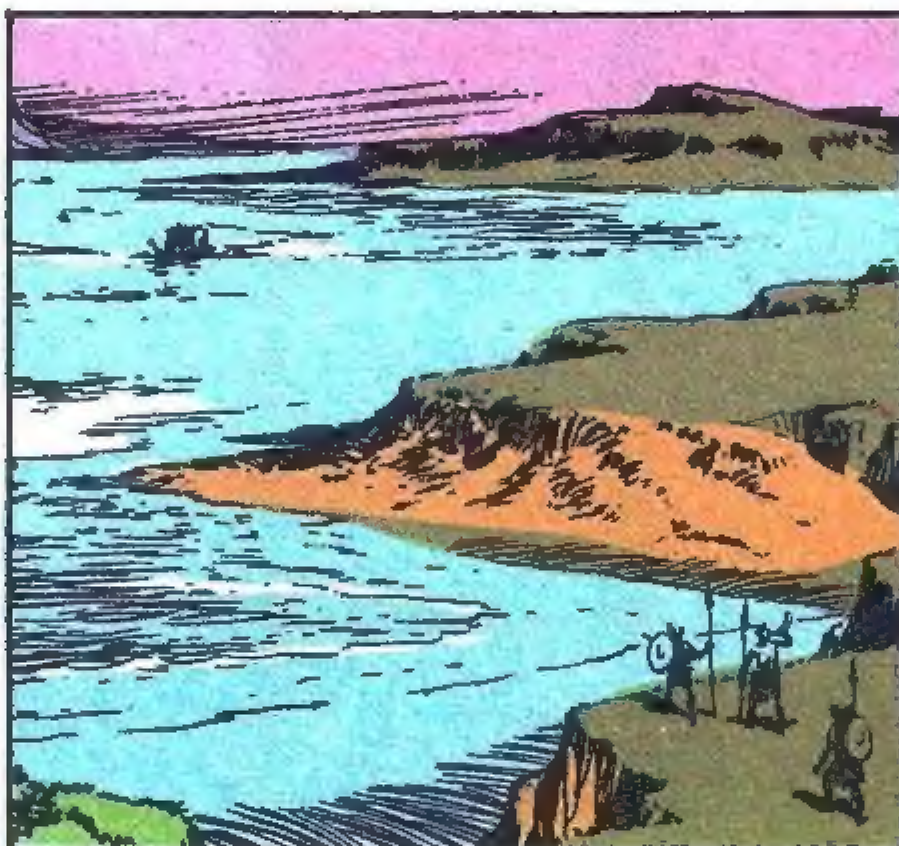

„Alle Saksische vrijbuiter-stammen die zich verenigd hadden om Edzar te lijf te gaan, waren bijeengekomen op dit eiland, vóórdat ze zeekozen. Ik en een aantal van mijn kameraden, bleven achter om het eiland te bewaken. Waarschijnlijk heeft de Rode Noorse schurk al een hele tijd op de loer gelegen voor zo'n gelegenheid, want onze vloot was nauwelijks uit het gezicht, of Ragnar verscheen in de baai met zijn vermaledijde snelzeiler. Hij was geland voor we het wisten. De schurkentroep ging tekeer als een wervelstorm. Wij drieën wisten er tussen uit te glippen. Ragnar maakte alles met de grond gelijk en we hoorden hem brullen, dat hij de kwartieren, die voor zijn mannen gebouwd waren, aan niemand anders gunde . . . . Daarna scharrelde hij nog een hele tijd tussen de puinhopen rond en verdween weer met medeneming van het laatste schip, dat hier nog op de landingsplaats lag. „De twee zeilen die wij zagen," mompelt Eric. Onmerkbaar geeft Branwen Eric een teken. Zij neemt Eric terzijde en fluistert hem toe: „Volg mij, ik weet wat Ragnar in de puinhopen gezocht heeft . . . . Hopelijk heeft hij het niet gevonden . . . ." Nadat de Noorman zijn mannen bevel gegeven heeft hun schip het sein te geven om te landen, haast hij zich achter Branwen aan.

Koortsachtig zoekt de jonge vrouw tussen de haast onherkenbaar geworden rommel, waar eens haar vaders verblijf stond. Dan slaakt zij een gesmoorde kreet, en wijst op een klein openstaand luikje in de grond. „Voor het eerst sedert Eric haar ontmoette, is Branwen werkelijk geschokt. Hakkelend vervolgt zij: „Het was een heel pak geschriften en aantekeningen van mijn vader . . . . over de bouw van zijn schepen . . . maar ook andere, vreemde dingen . . . . wat niemand ooit zien mocht, ook ik, zijn enige dochter niet . . . . Maar het moet van het allergrootste belang geweest zijn, want toen ik hem moest verlaten bezwoer hij mij, ten koste van alles, de geschriften te redden . ." Ernstig neemt Eric haar bij de arm. „Kom . . ." zegt hij zacht. "Het zal wel niet zó ernstig zijn Ragnar zal weinig aan de aantekeningen van Uw vader hebben, want hij kan geen letter zo groot als een rotsblok lezen."

En je vader zelf is altijd nog belangrijker dan het dikste pak geschriften. Als wij hem kunnen redden . . . . is alles toch zeker niet tevergeefs geweest!" En met zachte drang leidt de Noorman haar weg.

Inmiddels is de boot geland. Op Eric's bevel, worden alle wapenen, die zij nog kunnen vinden, verzameld. Dan beveelt Eric de drie gevangenen zich in te schepen en niet lang daarna bevinden zij zich weer op zee om de speurtocht naar de ongelukkige scheepsbouwer voort te zetten.

Onophoudelijk glijden Eric's ogen over de zee, als de boot op aanwijzingen van de drie Saksers oostwaarts koerst, naar het eiland waar Cendrach gevangen gehouden wordt. Naar alle waarschijnlijkheid is de zeeslag tussen Edzar en de Noordelijken nog in volle gang, want van geen der beide vloten is ook maar het geringste te bespeuren. Het nieuws, dat Ragnar de Rode* nog in leven is, bespreekt hij fluisterend met Branwen, die niet minder onder de indruk is van dit bericht dan hij. Een scherpe ondervraging van de drie gevangenen brengt aan het licht, dat op het eiland waar Branwen's vader — Cendrach de scheepsbouwer vastzit, maar een kleine bezetting is achtergelaten. Niettemin pijnigt Eric zich de hersens, hoe hij er in slagen moet, bij klaarlichte dag op het eiland te landen en Cendrach uit handen van de daar aanwezige Saksers te krijgen. Al zijn hij en zijn mannen, waarvan de meeste nu goede wapens hebben, numeriek in de meerderheid, toch zijn wel alle voordelen aan de kant van de bewakers van heteiland. En uitstellen tot de nacht valt, durft Eric niet, wegens het gevaar van de terugkerende Saksische vloot. Per slot is reeds teveel kostbare tijd verloren gegaan. Zij zullen een krijgslist te baat moeten nemen. Peinzend overweegt Eric zijn mogelijkheden en eensklaps krijgt hij een idee; het enige plan dat kans tot slagen biedt . . . . . Het loopt tegen de middag, als de uitkijkpost op het eiland, waar Cendrach gevangen zit, met luide kreten zijn twee kameraden waarschuwt voor de nadering van een schip. Meerdere krijgers snellen naar de klip en langzaam zien zij een Saksenboot traag tussen de eilandjes door koersen. „Dat lijkt wel een boot van Edzar," gromt een van hen argwanend, maar de ander zegt opgewonden: „Kijk, zij zwaaien naar ons!" Het zijn onze eigen mannen! Het is een prijsschip natuurlijk: misschien is Edzar zelf wel als gevangene aan boord . . . .!" En luid juichend stormen de krijgers naar het strand, terwijl zij met opgeheven schilden en speren de opvarenden begroeten. Maar achter de drie ongelukkige Saksers op de voorplecht, die zwetend en met de moed der wanhoop staan te juichen, lacht Eric de Noorman grimmig: „Denk er om makkertjes, als jullie proberen te waarschuwen of een moment ophouden met dat blijde gejuich; dan bestem ik deze pijl voor jullie!"

Langzaam schuurt Eric's boot over het strand en enigszins verbouwereerd slaan de krijgers op de aanlegplaats de bemanning gade, die op de voorplecht staan te juichen en te wuiven of hun leven ervan afhangt. Er moet toch wel iets héél bijzonders gebeurd zijn, dat hun makkers, waarvan zij de voorsten nu duidelijk herkennen kunnen, zo'n lawaai maken. Wat zij niet zien, zijn de dreigende bogen van Eric, Erwin, en Axe, die de oorzaak zijn van de vermeende uitgelatenheid. Nog steeds onder de vrolijkste kreten springt het drietal overboord en waden naar land. De rest van de bemanning volgt hen op de voet, maar is aanmerkelijk minder uitbundig. Eensklaps krijgen de Saksers op het strand de indruk dat er iets niet in de haak is . . . . maar dan is het al te laat. Eric, Erwin en Axe springen naar voren met geheven bogen. „Eén beweging van jullie en deze pijlen doen hun werk," snauwt de Noorman. Inmiddels sluipt Biar de Heruli met de bevrijde slaven op het groepje Saksers in. Even is er een moment van gespannen stilte; dan werpen de Saksers hun wapens op een hoop en het Huzarenstukje is volbracht. Snel zoekt Eric twee gevangenen uit, om de plaats van de scheepsbouwer te wijzen. Hij draagt zijn mannen op de tierende Saksenbende, die nu eigenlijk pas goed beseffen, op welk een goedkope manier zij bij de neus genomen zijn, in hun eigen kwartieren op te sluiten. Dan haast hij zich met de twee Saksers die hem tot gids dienen naar het midden van het eiland. Hij is echter amper onderweg als zijn zoon hem met een schelle waarschuwende kreet achterop komt.

„Wij moeten hier weg! Er is een vloot op komst!" schreeuwt de knaap. „De Saksers voelen hun zelfvertrouwen terugkeren, maar zonder zich aan hun schimpscheuten te storen, dwingt Eric hen mee te gaan naar een hoge klip . . . .

En daar zien zij een vloot van vele zeilen het eiland naderen. „Wel, hoont een der Saksers," wat wil je nu nog!?" Je bent er bij, zo zeker als wat . . ." en hoewel hij door niets zijn gedachten verraadt, beseft Eric dat de man gelijk heeft. Zij zitten als ratten in een val . . . .

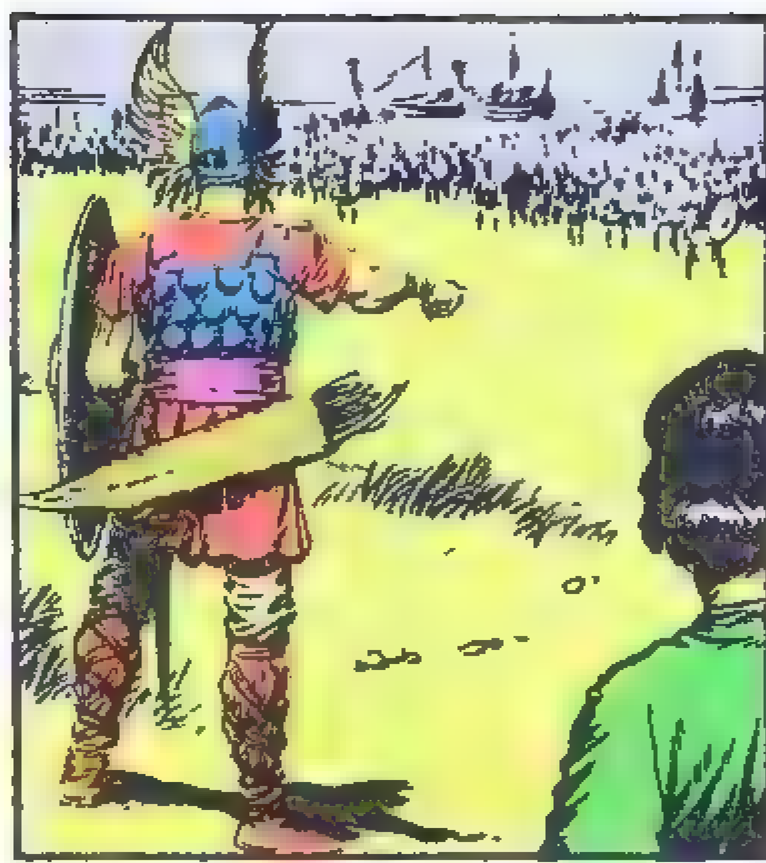

„Eén verdachte beweging en de wapens spreken!" schreeuwt Eric, die maar al te goed beseft, dat de gevangenen wel eens overmoedig konden worden bij de aanblik van de naderende vloot. „Geen honderd schepen kunnen ons verhinderen jullie allemaal over de kling te jagen," vult Biar dreigend aan en de Saksers houden zich wijselijk stil. Besluiteloos slaat Eric de schepen gade. Dan trekt een beweging onder de Saksers zijn aandacht en het volgende moment schreeuwt één der kerels: „Het zijn onze boten niet, het is de vloot van Edzar." „Nu zijn we er allemaal bij, schaar je dan aan onze zijde", schreeuwt Eric na een razendsnelle overdenking. „Edzar is evengoed jullie vijand als de onze! Kom, gezamenlijk zijn wij sterker! Jullie kunnen de wapens terugkrijgen!" Dit voorstel nemen de Saksers maar al te graag aan en terwijl Biar en de anderen zich haasten hen de wapens weer terug te geven, begeven Eric en Branwen zich met een gids naar het verblijf van Cendrach. Het weerzien van vader en dochter is ontroerend, maar er is niet veel tijd te verliezen en Eric maant al tot spoed als hij Branwen eensklaps in haar eigen taal rap tot haar vader hoort spreken. De blik, die de oude man daarbij op hem richt, doet Eric begrijpen, dat het gesprokene hem betreft . . . Argwanend vraagt hij zich af, wat dat te betekenen kan hebben. Branwen haast zich te verklaren dat zij haar vader slechts een relaas gaf vain zijn heldendaden en daarmee moet Eric maar genoegen nemen. Men besluit de oude man voorlopig te laten waar hij is. Dan haasten zij zich terug naar de anderen. Het is doodstil op het eiland . . . In gebukte houding sluipen Eric met zijn naaste getrouwen naar een hoge klip. Edzar's schepen liggen inmiddels op de landingsplaats en grote groepen zeerovers zijn bezig zich te ontschepen. Zij hebben onze boot gezien en weten dat wij hier moeten zijn, fluistert Biar. „Het zijn zeker tussen de honderd en honderdvijftig krijgers, allen voortreffelijk bewapend. Bij de goden, wat moeten wij doen? WAT moeten wij doen om deze overmacht het hoofd te bieden? . . . . .

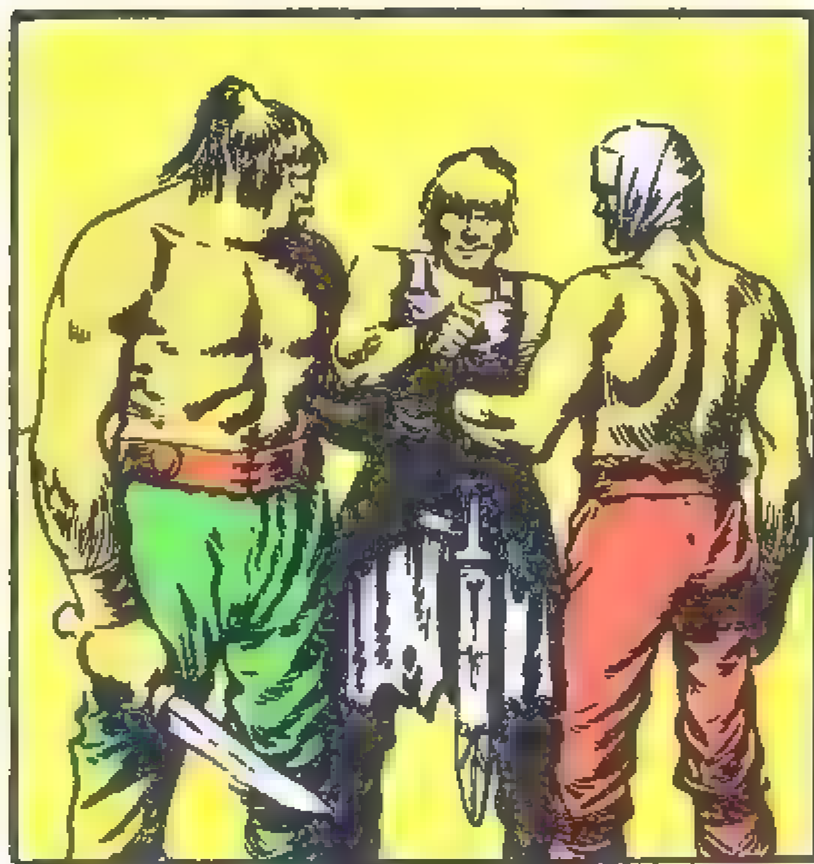

Het ziet er inderdaad vrij hopeloos uit. Een gevecht tegen een tienvoudige overmacht heeft geen zin en het lot van hen allen schijnt bezegeld. Vol angstige spanning slaan ze de zeerovers gade. De reusachtige gestalte van Edzar is duidelijk te onderscheiden en koortsachtig werkt Eric's brein om een uitweg te vinden. Maar er is er geen. Zélfs als het hen zou lukken zich in de uitgehouwen rotswoningen te verschansen, dan nog zullen zij, door honger gedreven, zich tenslotte moeten overgeven. Eén mogelijkheid is er echter nog, weet de Noorman, één mogelijkheid, die al eens eerder in een soortgelijke benarde omstandigheid redding bracht, maar waarvan hij óók weet, dat de kans van slagen op dit moment heel gering is. Er is echter geen keus. Hoewel Erwin hem van zijn plan tracht af te brengen, weet hij zijn vrienden eindelijk te overtuigen: Hij zal Edzar tot een tweekamp dwingen! Voor alle zekerheid draagt hij zijn makkers op, de oude Cendrach in veiligheid te brengen in een der rotsholen, vóór het gevecht een aanvang neemt. Dan springt Eric boven op een heuveltje en begint, goed zichtbaar voor de verbluften Saksers, Edzar toe te spreken. Hij roept hem toe, dat het geen kunst is, met een overmacht een handjevol mannen in de pan te hakken. „Als je de kerel bent, waarvoor jij je uitgeeft, dat zal je er niet tegen opzien een eerlijk tweegevecht te laten beslissen! Ik daag je uit! Vecht met mij en laat de uitslag beslissend zijn als je het aandurft." Door hun voorliefde voor een goed tweegevecht en doordat zij, die zijn vorige tweegevecht nog niet vergeten zijn, luide kreten van bijval laten horen, blijkt wel dat de kerels voor Eric's plan gewonnen zijn.

Edzar is razend, dat hem de macht zo uit de hand wordt geslagen, maar hij kan nu niet meer weigeren. Hij eist echter, dat hem de keuze der voorwaarden gelaten wordt. Ook dit weerhoudt Eric niet. Nog éénmaal doen zijn vrienden een poging hem van zijn driest plan af te brengen. Zijn hoofdwonde is nog niet eens genezen, zijn krachten niet op peil en voor de oersterke Edzar is hij geen partij. Maar Eric stoort zich er niet aan. En met angst en wanhoop in het hart zien zijn vrienden hem even later in doodse stilte langzaam zijn vijand tegemoet gaan.

In een gespannen stilte maken de kampioenen zich gereed voor de strijd. Machtige spierbundels zwellen onder Edzar's gebruinde huid en Eric realiseert zich, dat zijn kans om het van deze kolossale kerel te winnen, niet bijster groot is. En nu ontdekt de Noorman ook welk soort van tweekamp Edzar gekozen heeft hun polsen worden met lederen riemen aan elkaar gebonden en beiden krijgen een lang mes Natuurlijk weet de sluwe Edzar, dat de Noorman niet zo bedreven kan zijn in deze wijze van strijden en Eric begrijpt dat hij zijn heil in een list moet zoeken, tenminste als hij daar de kans voor krijgt. De kamprechter treedt terzijde en geeft het sein. Ogenblikkelijk laat Eric zijn lange mes vallen en wringt zich opzij. Als Edzar met een triomfantelijke grijns toestoot, sluit Eric's vrije hand zich als een ijzeren klem om diens pols. Terwijl Eric een plotselinge opwaartse ruk geeft met zijn linkerarm stoot hij door met zijn rechter en zet tegelijkertijd zijn been voor dat van Edzar. Deze is geheel overrompeld. Hij verwachtte niets anders, dan dat Eric — evenals zijn vorige ongelukkige tegenstanders — hem in het wilde weg zou proberen te steken, hetgeen er altijd op uitdraaide, dat zij zelf neergestoken werden. Door Eric's onverwacht pareren verliest de kolossale Sakser het evenwicht en komt half op zijn rug terecht, voordat hij nog goed en wel de kans heeft gekregen zijn mes te gebruiken. En die kans krijgt hij ook niet meer. Met zijn voet geeft Eric zijn tegenstander een fikse opstopper, welke hem enkele tellen verdooft. Dan een korte, genadeloze stoot en het gevecht is ten einde. De omstanders staan er wat vreemd van te kijken. Het gehele gevecht heeft nog geen twee minuten geduurd en de meesten voelen meer teleurstelling over de korte duur, dan over de afloop van deze tweekamp. Schaapachtig staren zij van het roerloze lichaam van hun dode aanvoerder naar Eric, die duizelig en met een bonkend hoofd overeind komt. Niemand heeft oog voor Sanno die inmiddels voorzichtig rondkijkend, een lang werpmes te voorschijn haalt.

„Lang zul je niet van je overwinning genieten, Noorman," sist de

kerel met een valse grijns. Dan heft hij het mes op voor de dodelijke worp naar de niets vermoedende Eric.
Vol spanning hebben Eric's getrouwen het verloop van de strijd vanaf hun heuveltop gadegeslagen. De onverwachte uitslag doet hen herademen, maar toch blijven zij op hun hoede, want het is de vraag wat de zeerovers nu zullen doen. Eensklaps zien zij Sanno naar voren komen. Erwin slaakt een waarschuwende kreet, maar te laat . . . . het werpmes heeft al doel getroffen. Razend van woede heft Axe zijn boog en Eric's oude kwelgeest stort met een pijl in het verraderlijke hart dood ter aarde. Alles is zó snel in z'n werk gegaan, dat de piraten eerst niet weten wat er aan de hand is. Maar dan springt Ator naar voren. De manier waarop Eric hem en zijn veertig man om de tuin geleid heeft, zit hem nog steeds dwars en woedend schreeuwt hij: „Sla ze neer, de schurken." Ik zal jullie aanvoeren en de eerste die er aangaat is deze vervloekte Noor!" Een luid geschreeuw is het antwoord de troep wil niets liever dan wraak nemen op het handjevol mannen van de Noorman, waarbij zich bovendien nog enige Noordelijke Saksers bevinden. „Stop!" buldert eensklaps een stem en de machtige gestalte van Svein Langtand stelt zich met getrokken zwaard op voor de troep, die al klaar staat Eric koelbloedig te vermoorden. „Het was een goed en eerlijk gevecht," schreeuwt Svein, en dat zal het blijven ook.
„Is het soms eerlijk dat die schurken onze Sanno vermoord hebben? Hè?" antwoordt Ator even luid bulderend. „Sanno kreeg zijn loon!" snauwt Svein dreigend. „Het is een gemene streek, om een overwinnaar van achter neer te steken! De toestand onder de mannen wordt gespannen en het groepje op de heuveltop houden hun wapens gereed, terwijl ze langzaam afdalen om te trachten Eric in veiligheid te brengen.
„Dat tweegevecht was gewoon oplichterij" schreeuwt Ato. „Het was voorbij voordat ik twee keer gekeken had. Het was een handigheidje van die Noor, die kerel zit vol met handigheidjes. Sanno had groot gelijk om een eind aan die viseter te maken." „En ik zeg, dat het tegen de regels van een goed gevecht is", buldert Svein weer. „De

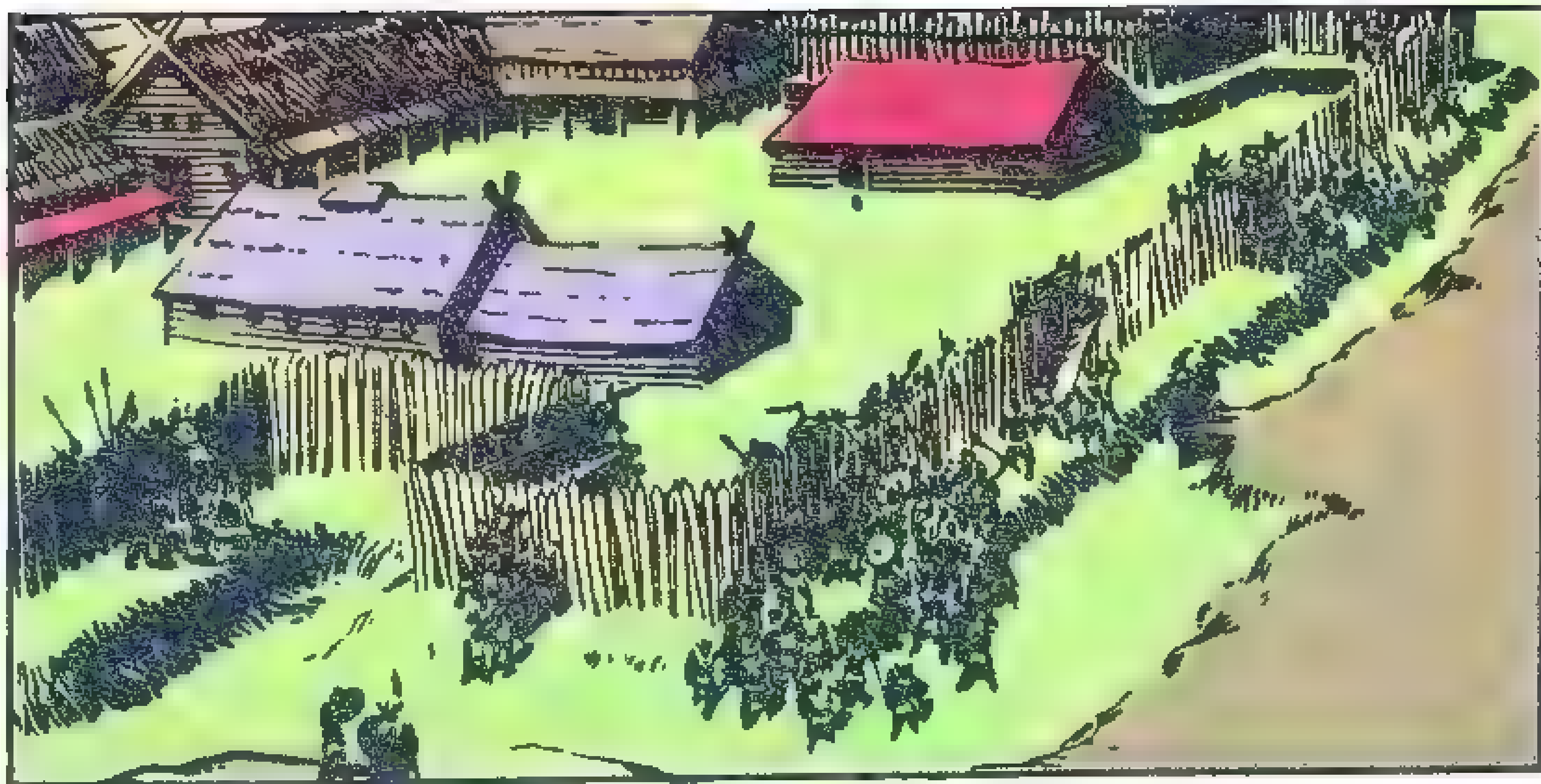

Noorman heeft eerlijk gewonnen; zoals hij ook tegen mij eerlijk gewonnen had. Wie het waagt een vinger naar deze weerloze kerel uit te steken zal dat over mijn lijk doen." Inmiddels hebben Erwin en Branwen, Eric haastig opgenomen en terwijl Axe voor alle zekerheid een pijl op de pees legt, staat Svein Langtand uitdagend tegenover de morrende troep, gereed om het met hen allen uit te vechten.
Er heerst een moment stilte na Svein Langtand's woorden. De piraten kijken een beetje op hun neus, want om het met Svein Langtand aan de stok te krijgen daar voelen de meesten niet veel voor.
„Komaan kerels," poogt Svein sussend. „Onze Edzar is dood, we hebben geen aanvoerder meer: laat die Noor dat worden! Hij is een kerel uit een stuk; sterk en listig. Dan doen we wat recht is!"
„Ik zeg jullie, dat *ik* nu aanvoerder ben!" schreeuwt Ator er tussen door, maar een andere stem valt in: „Ik wil niks met je smoesjes te maken hebben, ik kies de zijde van Svein en de Noorman zal mijn aanvoerder zijn!" Groke de tweede van Eric's vroegere tegenstanders, treedt naar voren. Ook hij is een geweldenaar en zo volgen er nog een paar. De rest schaart zich achter Ator en nu volgt een scheldpartij over en weer die in handtastelijkheden overgaat, als Svein er een eind aan maakt, door eensklaps een wilde uithaal te doen met zijn zwaard. Hij schreeuwt zijn mannen toe het op een rennen te zetten en daarmee is de strijd ontbrand. De mannen van Edzar zijn verre in de meerderheid en zij, die de zijde van Eric gekozen hebben — de twaalf voormalige slaven, de rest van de Noordelijke Saksers en Svein met zijn gevolg — trekken zich al vechtende terug op de heuvels. Erwin en Axe schieten de ene pijl na de andere tussen de aanvallers en menig Sakser bijt in het zand.
Terug naar de nederzetting, brult Biar, die als vanzelf de leiding genomen heeft en zo hard ze kunnen zetten allen het op een lopen, op hun hielen gevolgd door de tierende Saksers. Eric en Branwen zijn al veilig achter de pallisaden maar terwijl Svein, Biar en Axe de aftocht dekken, vragen zij zich bezorgd af of zij nog op tijd de nederzetting kunnen bereiken . . .

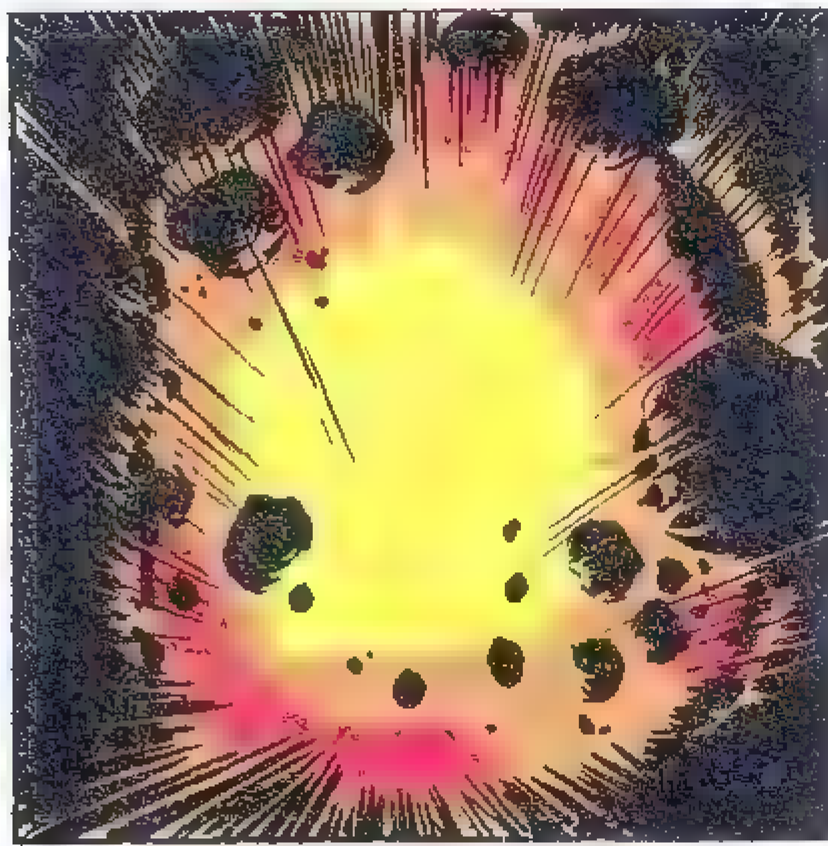
Als Eric bijkomt is Branwen bezig zijn schouder te verbinden en zit Erwin met een rood hoofd voor hem. „We hebben het allemaal op het nippertje gehaald," zegt de knaap „maar de Saksers staan nu voor de poort, honderd en vijftig man sterk en zij maken voorbereidselen om van vier of vijf kanten tegelijk aan te vallen."
Dat houden we nooit, denkt Eric bezorgd, terwijl hij overeind komt. Zijn hoofdwond bezorgt hem gelukkig niet veel last meer, alleen de schouderwond doet flink pijn. Doch dit belet hem niet de zaken weer in handen te nemen. Een luid gehuil kondigt aan dat Edzar's trawanten de aanval hebben ingezet. Vlug verdeeld Eric zijn mannen in drie groepen van omstreeks tien krijgers, onder leiding van hemzelf, Biar en Svein, maar de Noorman beseft, dat het een vrijwel hopeloze zaak is, want zijn handjevol krijgers kan nooit de hele borstwering bezetten. De Saksers beuken de pallisaden, klimmen op elkaars schouders om een levende ladder te maken en pogen de brug neer te halen. Vertwijfeld pijnigt Eric zijn hersens met het zoeken naar een uitweg, de enige mogelijkheid lijkt hem, terugtrekken op de rotswoningen, waar de scheepsbouwer zich reeds bevindt. De rotskamers zijn door gangen met elkaar verbonden en daar kunnen zij tenminste de overmacht het hoofd bieden, want vechten zullen zij tot de laatste man. Het lot dat hen te wachten staat als zij levend in handen van de Saksers zouden vallen is immers honderd maal erger dan de dood . . . Snel roept Eric al zijn getrouwen bijeen. Slechts met de grootste moeite weet hij Svein te overreden ook de strijd te staken, als een luid gekraak verraadt dat de Saksers de borstwering doorbroken hebben.
Haastig trekken zij zich terug in de schaduwen van de rotswoningen. Hier in de smalle gangen kunnen de Saksers niet veel gebruik maken van hun overmacht. Eric, Biar en Svein vechten in de voorste gelederen en al weten ze menig Sakser buiten gevecht te stellen en weren zij zich als duivels, het mag niet baten. Weer moeten zij terug, steeds meer achteruit om te voorkomen dat de rovers hen langs een der zijgangen in de rug aangrijpen. Verhit, vermoeid, duizelig en met een stekende pijn in zijn schouder vecht Eric door. Tot het bittere einde denkt hij grimmig. Blijkbaar zijn er toch nog heel wat van Edzar's mannen in de strijd gebleven, want op een gegeven ogenblik is er van de aanvallers niets te merken. Deze adempauze maken zij zich snel te nutte, door zich op de gunstigste plaatsen opnieuw op te stellen. Hijgend ligt Eric op de loer nabij een plek vanwaar hij meerdere gangen kan overzien.

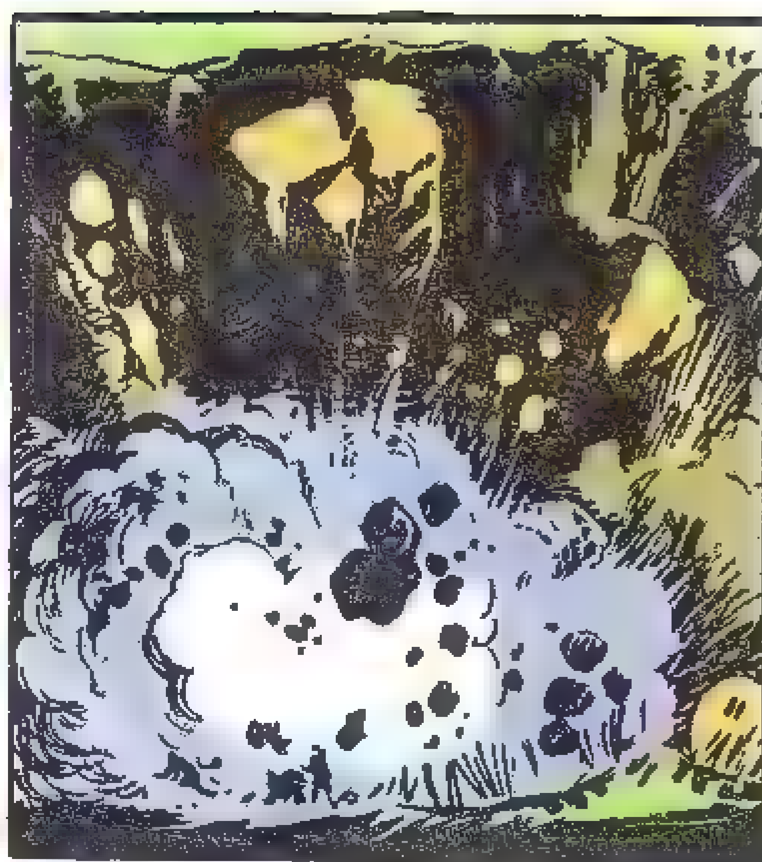

Hij hoort de Saksers in de duisternis schreeuwen en bevelen uitdelen, waar na vele dreunende voetstappen verraden, dat de aanval weer ingezet is. Op dat moment ziet de Noorman eensklaps een gebogen gestalte uit een der gangen tevoorschijn komen. Hij schrikt als hij de oude scheepsbouwer herkent . . . wankelend gaat de man voort; in de ene hand 'n fakkel, in de andere een vreemde dikke buidel. Bij het flakkerende licht van de toorts ziet Eric's zijn ogen koortsachtig schitteren. „Kom hier, Cendracht!" brult Eric,, „je loopt de vijand in de armen! Ook Branwen heeft haar vader gezien. Ze slaakt een gil en springt op om he machterna te gaan . .. Dan klinkt plotseling de stem van Cendrach de scheepsbouwer, hol weerkaatsend tegen de rotswanden: Terug, als Uw leven U lief is! Terug! Snel!" en voor zij van hun ontsteltenis bekomen zijn, is Cendrach in de duisternis van de gang verdwenen. Haastig zetten Eric en Branwen hem na, maar voor zij drie stappen gedaan hebben, horen ze een schelle kreet. Er volgt een hevige knal en een grote steekvlam schiet langs de muren. Met een donderend geraas begint de rotswand te splijten . .

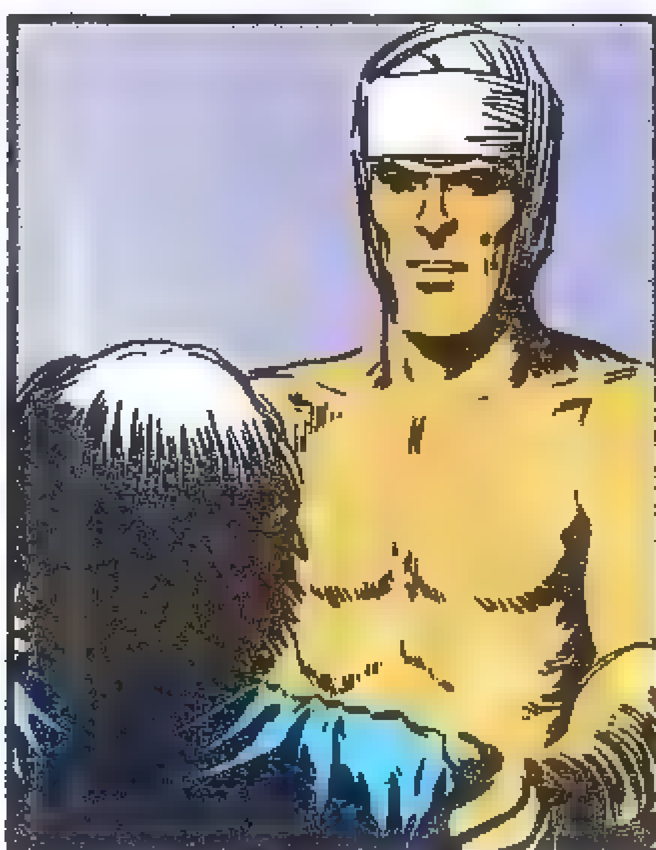

Paniek grijpt hen allen aan, Eric niet uitgezonderd. Niemand begrijpt wat die geweldige knal veroorzaakt kan hebben en ergens roept een sidderende stem: „De goden willen ons allen vernietigen." Verder en verder splijt de rotswand; grote steenblokken vallen omlaag, gillende kreten weerklinken overal, vermengd met het gedonder van de steeds vallende rotsbloken. Het is een leven als een oordeel. Zo ver mogelijk zijn Eric en de zijnen teruggetrokken in de rotswoning, die nu — daar de hele voorwand gescheurd en naar beneden gekomen is — totaal vrij is komen te liggen. Op het kantje af zijn ze aan het geweld van de vlak langs hen heensuizende steenblokken ontkomen en slechts één gedachte dringt zich bij hen allen op: het vege lijf te redden voor deze onbegrijpelijke dreiging. Als het geraas verstomt, wordt het angstaanjagend stil en voorlopig durft niemand de schuilplaats te verlaten. Bijgelovige vrees heeft de mannen te pakken en hier en daar hoort Eric woorden fluisteren als "demonen" en "duivels". Maar dan wordt de angst om haar vader Branwen te machtig. „Vader . . . mijn arme vader", jammert zij. „Ik moet naar hem toe". Hoewel Eric zich eveneens verbijsterd afvraagt wat er toch gebeurd kan zijn, en ook hem een vreemde vrees bekruipt, volgt hij Branwen. Snikkend en roepend begint zij de puinhopen naar beneden te klauteren. Van de hele nederzetting is niets meer te zien dan wat versplinterd hout en geknakte balken temidden van het puin. Dan vinden zij de oude man. Klaarblijkelijk heeft hij nog een poging gedaan om terug te lopen, wat hem niet gelukt is. Vertwijfeld van verdriet, knielt Branwen bij haar vader neer. „Hij is dood," snikt ze en als Eric naderbij komt, ziet hij hoe het hoofd van Cendrach slap opzij valt op haar schoot.

Tot grote opluchting van Branwen opent Cendracht even later de ogen weer en knikt zijn dochter geruststellend toe. Inmiddels geeft Eric bevel de puinhopen goed te doorzoeken naar mogelijke overlevenden en hoewel schoorvoetend en angstig, wordt er toch gehoor gegeven aan zijn bevel. De scheepsbouwer mompelt wat en de Noorman buigt zich naar hem toe.

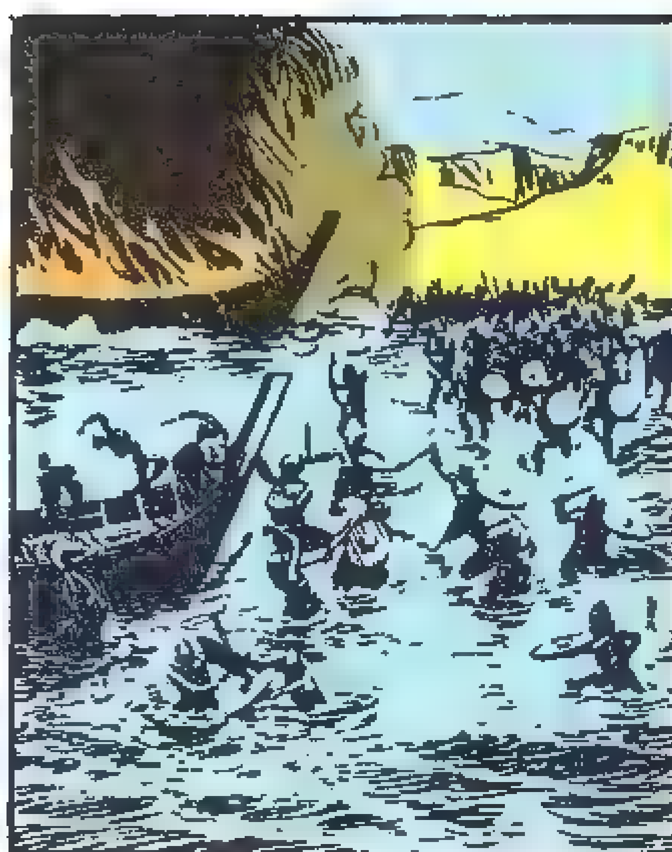
„Cendrach sterft nog niet, dochter. Het was . . . het was het vuur van Hellas," fluistert hij. Hij ziet er bestoft en gehavend uit. Op zijn gezicht en kleren zijn vreemde, donkere plekken. „De uitwerking van het vuur was vreselijk, afgrijselijk", kreunt hij en als hij de vragende blik in Eric's ogen ziet, vervolgt hij: „Nooit, nooit zal ik aan iemand het geheim van deze stof verraden. Ik zelf wist niet dat de werking, zo hevig was, hoewel ik het vermoedde. Maar ik had slechts een geringe hoeveelheid geprobeerd." Hij zucht, doch blijkbaar lucht het hem op er over te spreken en zo vervolgt hij: „Het is een oud geheim.

Lang, lang geleden kreeg ik het van een stervende Romeinse legeraanvoerder. Hij noemde het „Vuur van Hellas", en sprak over verre volken in het Oosten die deze springstof reeds lang kennen. Meer wil ik er niet van vertellen, niet meer dan dit." „Wij willen het ook niet weten,," zegt Eric ernstig. „Bewaar Uw geheim! Wat wij er van gezien hebben, heeft mij duidelijk gemaakt, dat zulk een duivelse uitvinding nooit en tenimmer door mensen gebruikt mag worden." Over het hoofd van Cendrach staart Eric in de verte. Een diepe rimpel plooit zijn voorhoofd als hij verder spreekt: „Zelfs zijn bitterste vijanden mag men op deze onterende manier niet in de dood zenden. Als het geheim van de stof bekend werd, zou de wereld in vuur en vlam ten onder gaan en de mensen zichzelf vernietigen." Allen zijn onder de indruk gekomen van de uitspraak van de Noorman en even heerst er diepe stilte. Dan klinkt een luide schreeuw van Svein, die met zijn mannen in de puinhopen rondzoekt. „De rovers van Edzar", brult hij, zijn ons te slim af. Er zijn nog overlevenden. Ze hebben de boten in brand gestoken. We kunnen niet meer van het eiland af."

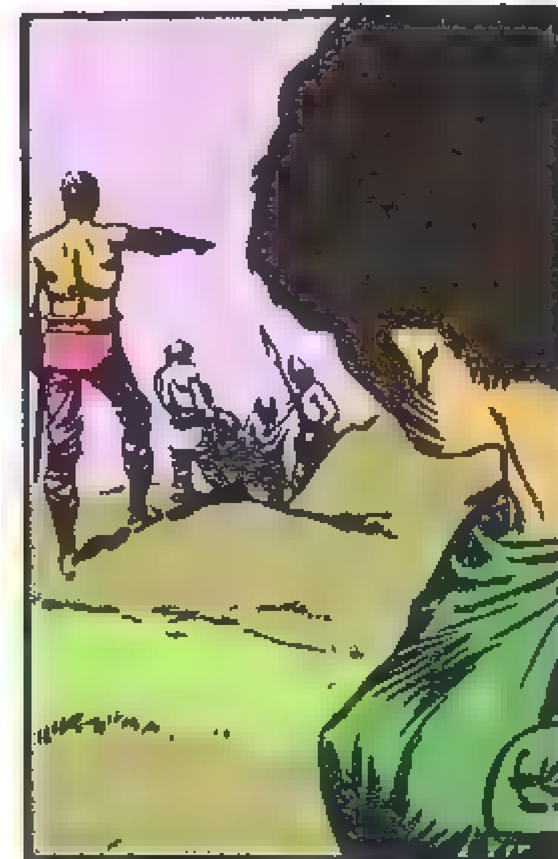

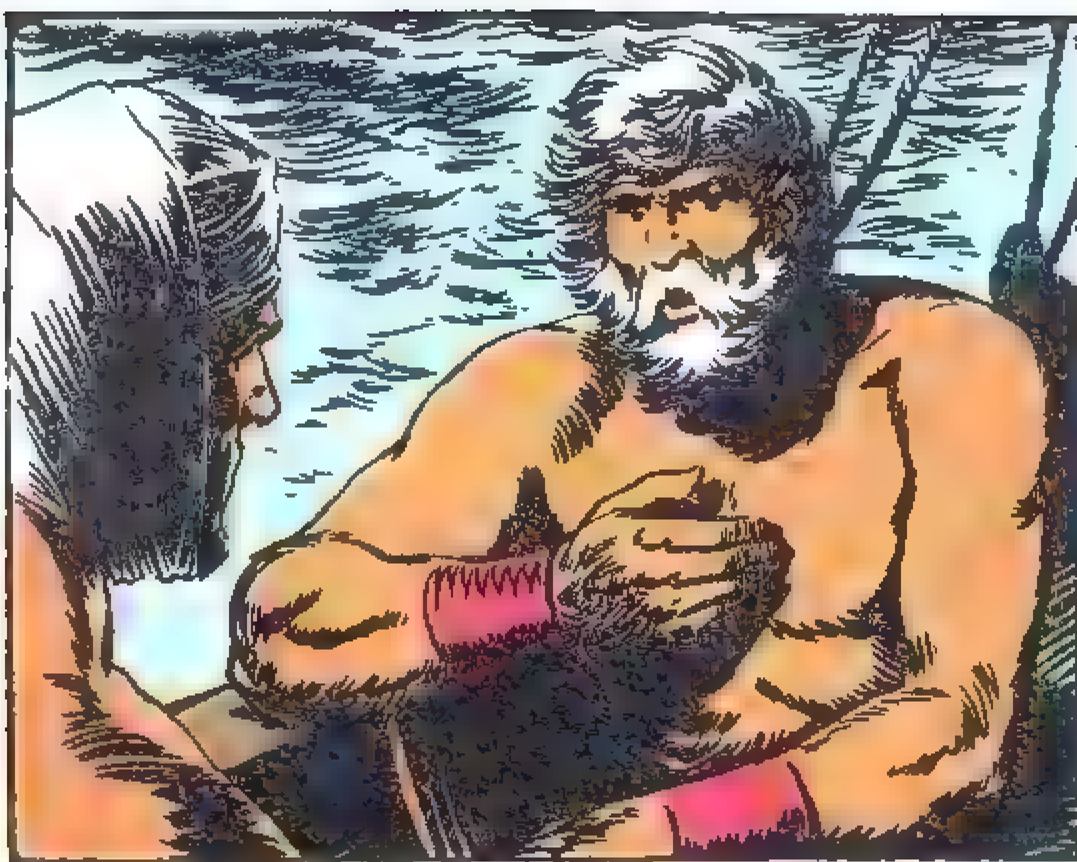

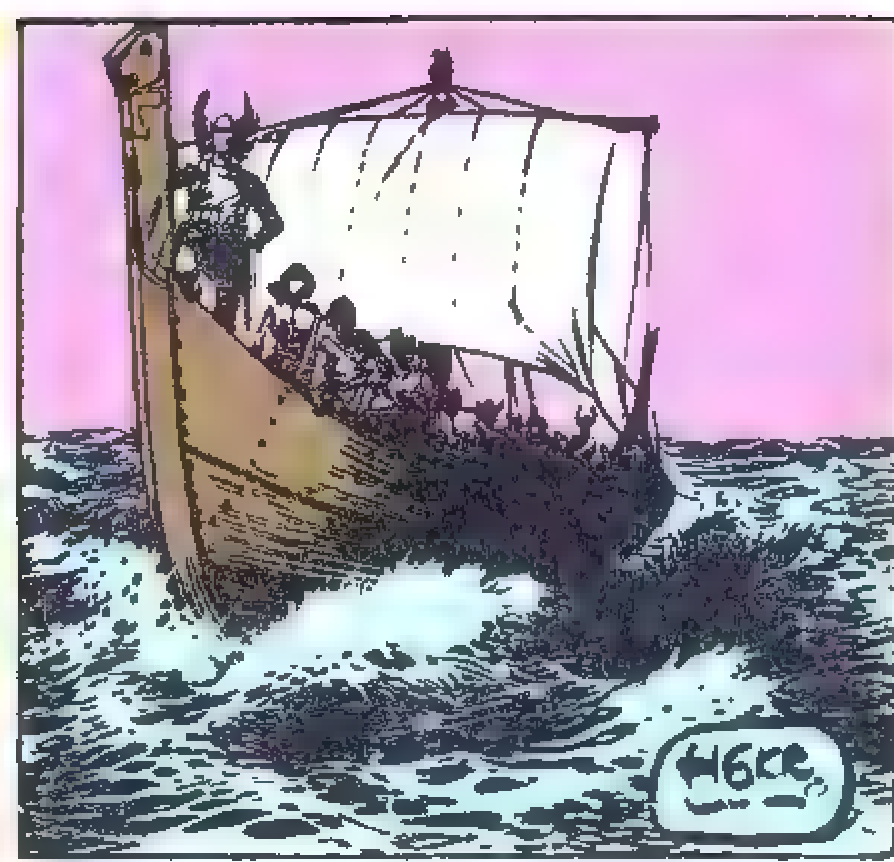
Ogenblikkelijk stormt Eric vooruit, gevolgd door het merendeel der manen. Er stijgt een donkere wolk op ter hoogte van de aanlegplaats en Eric vreest het ergste. Als ze het strand naderen zien ze drie, vier boten als fakkels branden terwijl de laatste overlevenden van Edzar's troep juist bezig zijn het vuur naar de andere boten over te brengen. Met luide kreten stormen Eric en zijn makkers op hen in, want de Saksers trachten nu de boot die zij gespaard hebben te bereiken om daarmee te ontkomen. Eric, Svein en Groke storten zich in het ondiepe water temidden van hun vijanden. De brandende boten zijn toch niet meer te redden, dus deze laatste boot MOETEN zij veroveren. Het is hun enige kans, van het eiland af te komen. Bij het wilde gevecht, dat half in het water ontstaat en waarbij Erwin en Axe met hun gevreesde bogen een werkzaam aandeel hebben, delven de Saksers tenslotte het onderspit. Als de overwinnaars hijgend, vermoeid bijeen op het strand bijeen staan op het strand in de rook en de hitte van de nog brandende schepen, blijkt, dát ook de laatsten van Edza's eens zo grote piratenbende zijn vernietigd. Eric kijkt tevreden rond. „Mannen," zegt hij, terwijl hij zijn blik over Svein, Groke en de anderen van zijn gemengde troep laat gaan, „de strijd is gewonnen en gezamenlijk hebben wij het tot een goed einde gebracht. Jullie zijn allen kranige vechters, dat heb ik ondervonden. Ik heb een troep flinke kerels nodig, voelen jullie er voor, je bij mij aan te sluiten?" Svein en Groke betuigen dadelijk hun bijval en het merendeel volgt hun voorbeeld. „Goed zo", zegt Eric met een verstolen glimlach, „en nu ik weet hoe jullie er over denken, ben ik benieuwd te zien hoe je over mijn naam denkt . . . Het toeval wil namelijk" vervolgt hij met enige stemverheffing — „dat ik Eric, de koning der Noren ben . . ." Er volt een diepe stilte en Eric die scherp de uitwerking van zijn woorden gadeslaat, ziet op de gezichten om hem heen de wonderlijkste uitdrukkingen verschijnen. Dan treedt Svein langzaam naar voren. — „Noorman" zegt hij, „je bent een kerel naar mijn hart, dat wil ik voorop stellen. Ik wil graag met je in zee, en liegen kan je voor mijn part zoveel je wilt, maar niet tegen mij. Ik en mijn mannen zijn niet gewend onze eigen kameraden te beliegen. Dat is tegen de regels van een goede troep. En dat je staat te liegen als een Zot staat vast, want we weten allemaal, dat die Norenkoning allang dood is . . ."

De veronderstelling dat hij — Eric — niet meer in leven zou zijn bezorgt de Noorman een niet geringe schrik, want hij kan zich maar al te goed voorstellen hoe Winonah en alle anderen daar in Noorwegen zich wel gevoeld moeten hebben bij het vernemen van zijn „doodsbericht" . . . Erwin leidt echter zijn gedachten weer op de gebeurtenissen van het ogenblik, als de heethoofdige knaap eensklaps tot vlak voor Svein Langtand springt en hem driftig toeschreeuwt: „Wat denk jij mijn vader tot leugenaar te maken, kinkel? Als hij zegt, dat hij de koning der Noren is, is dat zo! En ieder die dat in twijfel trekt, krijgt met mij te doen!" — „Kijk me zo'n ventje eens aan," grijnst de grote Sakser meesmuilend, — „jij wil natuurlijk zo'n soort prins zijn hè? Jaja ik begrijp dat best . . ." Het lijkt een moment alsof Erwin de reus aan wil vliegen maar dan treedt Eric haastig tussenbeiden. „Om het even of je mijn woorden gelooft of niet, Svein Langtand", zegt hij droog. „Het blijft toch in ieder geval, zoals afgesproken: jullie scharen zich allen onder mijn bevel! Wees er dan verzekerd van, dat je van dit besluit geen spijt zal hebben." Als Eric even later met Erwin en Axe de oude Cendrach opzoekt, ontgaat het hem niet, dat de krijgers druk met elkaar aan het redeneren zijn, klaarblijkelijk zijn ze er toch niet zo zeker meer van, dat hij de waarheid niet sprak . . . Ook Cendrach deelt hij kortweg mede wie hij is. De oude man raakt er niet bijzonder van onder de indruk, maar Branwen slaakt een opgewonden kreet en schijnt nogal van streek te zijn door deze onthulling. Dan doet de Noorman het voorstel, met hem mee te gaan naar zijn land en tot zijn verwondering stemmen Branwen zowel als de oude meteen grif toe. Eric roept een paar krijgers naderbij en beveelt hen de oude man voorzichtig naar de aanlegplaats te dragen. De anderen krijgen de opdracht alles voor een spoedig vertrek in gereedheid te brengen. Met een strakke glimlach, slaat Branwen de bedrijvige Noorman gade. „Koning der Noren" mompelt zij, „ach, vrind Eric, dat weet ik reeds sedert de dag, dat je heetgebakerde zoon het de Saksische hoofdman vertelde, daar op het eiland . . . Ik heb ertot nu toe mijn voordeel mee gedaan en dat zal ik blijven doen . . .

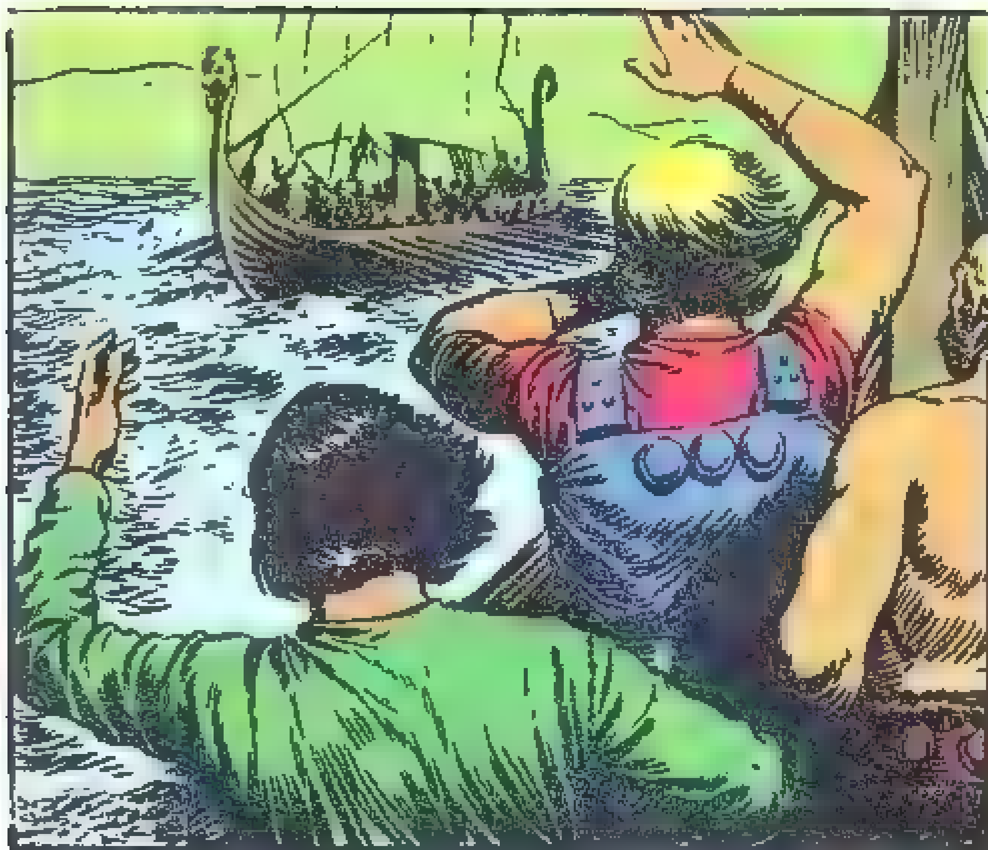
Ze schepen zich in en zo zetten ze koers naar Noorwegen . . . naar huis! De noordelijke Saksers hebben er toch maar de voorkeur aan gegeven, hun eigen weg te zoeken, en Eric ziet ze zonder veel spijt vertrekken. De mannen die niets weten van Cendrach's verklaring over de ontploffing, geloven merendeels, dat de hevige knal te danken was aan de tussenkomst van bepaalde, hun welgezinde goden en Eric laat ze maar in de waan
„Ik ben niet zomaar een gewone Heruli krijger, maar één van de zeven schriftkenners van onze stam! Ook onze wegen moeten zich scheiden", zegt Biar de Heruli tot Eric, wanneer ze eenmaal op zee zijn. „Ik heb wel gemerkt, dat je geen gewone krijger bent", glimlacht Eric, „daarvoor kun je veel te goed met een zwaard overweg!" De Heruli wordt aan land gezet op een door hem aangewezen plaats — hij krijgt voldoende proviand en wapens — en zo uitgerust wuift hij vanaf het strand een laatste vaarwel aan Eric en de zijnen. De overigen verkiezen allen bij Eric te blijven. De twaalf slaven — waaronder enkele Britten en een Romein — zijn al zóveel jaren van huis geweest, dat ze er geen heil meer in zien, op eigen risico verder te trekken.

Zo koerst het kleine Saksische scheepje met Eric en zijn gemengde bemanning gestaag noordwaats. Ondanks het prettige vooruitzicht van het naderend weerzien heeft Eric toch een onbehagelijk gevoel . . . . Iets . . . hij weet niet wat . . . . drijft hem tot steeds groter spoed aan en hij heeft eén enkele overheersende gedachte: „Was ik maar thuis!" Zijn bemanning doet wat zij kan en goedkeurend gaan zijn blikken over de kranige troep . . . . Hij weet . . . . ze zijn voor geen kleintje vervaard. Het spijt hem alleen, dat Biar de Heruli er niet meer bij is. Met een bemoedigende hoofdknik buigt de Noorman zich tot Cendrach over, die goed verzorgd op het dek in de zon ligt. De oude man is al een stuk opgeknapt, al bezorgt zijn gebroken been hem nogal wat last. Eric's zorgen over de papieren, die Ragnars handen zijn, wimpelt hij lachend af. — „Hier is alles goed bewaard", zegt hij, kloppend op zijn schedel. Van Branwens houding kan de Noorman echter geen hoogte krijgen. Zij is altijd vriendelijk, maar toch kan hij zich niet aan de indruk onttrekken, dat er in haar donkere hoofdje, gedachten rondspoken, die niet uitsluitend zijn welzijn beogen, al beweert zij dat ook.

Dan slentert hij naar het achterdek, waar Svein Langtand trots als een pauw het roer hanteert — hij kan goed met de voormalige zeerover overweg en weet, dat Svein er een eer in stelt, zich Eric's vertrouwen waardig te tonen. Eric maakte een praatje met Svein en tracht nogmaals van hem te weten te komen, hoe het bericht van zijn — Eric — dood verspreid kon worden. Maar Sveinweet niets anders te zeggen, dan dat het bericht rondging, als zou de Noorman tegelijk met Ragnar ten onder zijn gegaan. Maar eindelijk ziet Eric de bekende rotsachtige kustlijn weer, vanwaar hij reeds al te lang is weggeweest. Om de hoek van een landtong komt een Drakker aanvaren en Eric's hart klopt sneller bij het zien van dit vertrouwde beeld .

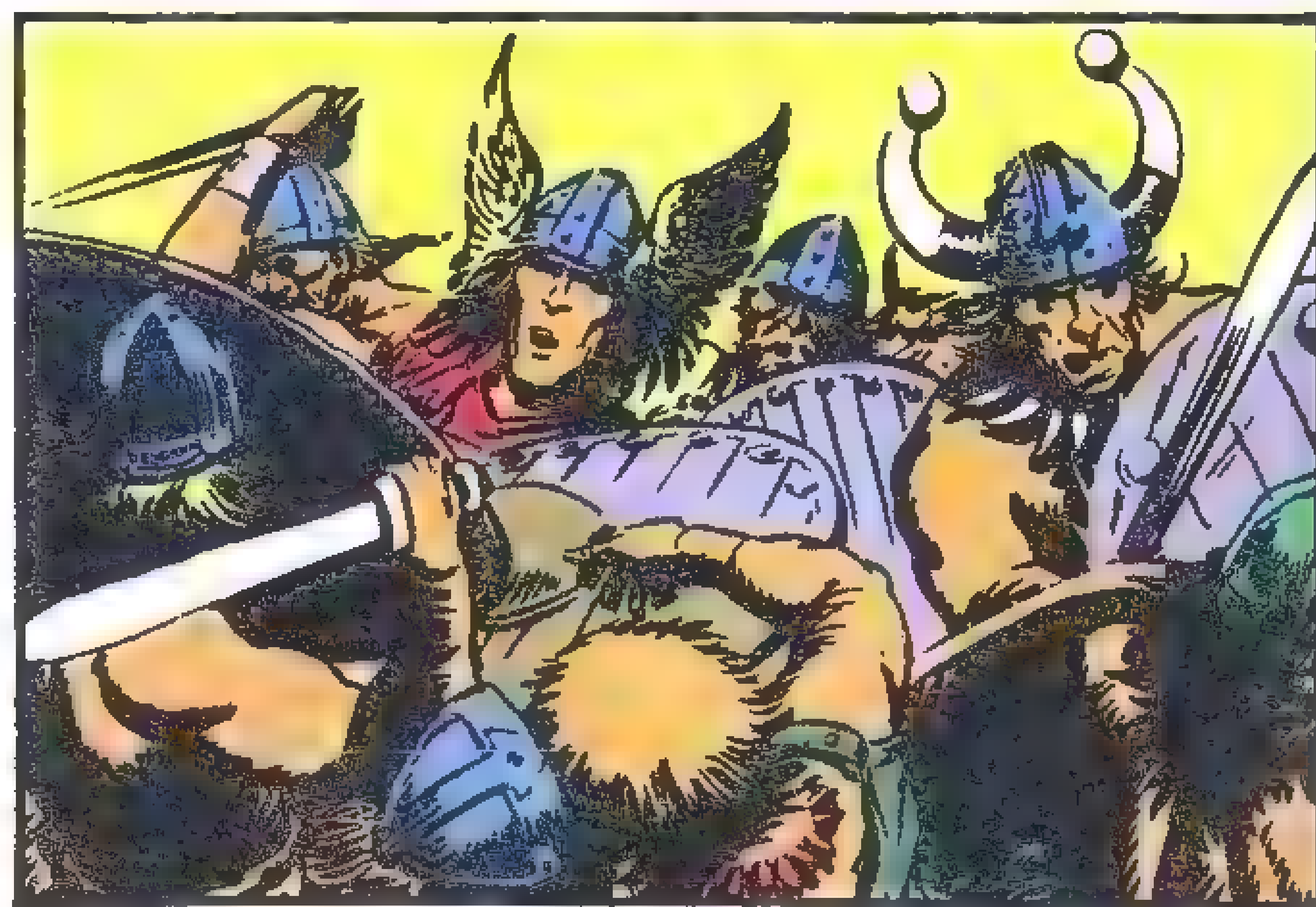
Nauwelijks heeft de Drakker hun schip opgemerkt, of het verandert van koers en stevent recht op hen af. Erwin en Axe beginnen verheugd te wuiven en opgewekt roept Eric de bemanning van het andere schip toe: „Hé daar . . . gegroet . . . zeevaarders . . . !"
Vanaf het voordek slaat een aantal zwaar bewapende kerels de vreugde op Eric's schip gade . . . „Saksers" gromt de aanvoerder met een vloek. „Kijk die dwazen eens zwaaien . . . nou, dat zal ze gauw opbreken." Een gevoel van naderend gevaar bekruipt Eric, als hij merkt, dat op het andere schip niemand hun vriendelijkheid beantwoordt.
Doodstil blijft het daar aan boord en welhaast onheilspellend, vaart de Drakker naderbij. Plotseling scheren twee . . . drie speren over het water . . . Met een kreet duikt Eric ineen en trekt Erwin, die naast hem staat, mee. Rakelings zoeven de moorddadige lansen over hun

hoofd. Eén der slaven zakt dodelijk getroffen ineen, vóór hij weet wat hem overkomt, terwijl de tweede speer met een klap in de mast slaat. Ternauwernood zijn ze van de schrik bekomen, of ze zien de Drakker een scherpe wending maken en in volle vaart recht op hen toekomen! Wanhopig rukt Svein aan het roer, in een laatste poging, hun kleine scheepje te redden voor het lot overvaren te worden.
Het is Axe die door een meesterlijk schot de roerganger van de Drakker treft, waardoor het schip op het nippertje van koers veranderd en het ergste wordt voorkomen. Gelijktijdig heeft Svein, als oude ervaren rot in dit soort spelletje, zó weten te laveren, dat zij de Draker voor de boeg raken inplaats van omgekeerd. Dit overrompelt de Noren, die dachten met een handjevol halfbakken Saksers te doen te hebben. Het valt hen lelijk tegen, dat de ogenschijnlijk zo gemakkelijke prooi zich ontpopt als een felle tegenstander, die braaf in de aanval gaat. Hoewel zij in de meerderheid zijn, krijgen Eric en zijn doorgewinterde kerels toch de overhand. In het gevecht van man tegen man moeten de Noren dat tot hun schande ondervinden en de meesten betalen ervoor met hun leven. Svein en Groke zijn in hun element en vinden dit gevecht bepaald een buitenkansje! Het duurt niet lang of de strijd is beslist ten gunste van Eric en zijn mannen. Ze sleuren een paar overlevenden, die van narigheid niet weten, waar zich te bergen, tot voor Eric. Deze wendt zich tot de bibberende gevangenen en bijt hem toe: „Wat bezielt jullie eigenlijk, om vreedzame zeevaarders aan te vallen — hè spreek op, kerel!" De man kruipt handenwringend over het dek . . . „Genade . . . Heer . . . ik

ik . . . nog nooit heb ik zo iets gedaan — het was de eerste keer en nou moet mij dit overkomen . . . ik heb mijn hele leven nog geen spaantje geluk gehad, nou zie je het maar . . ."

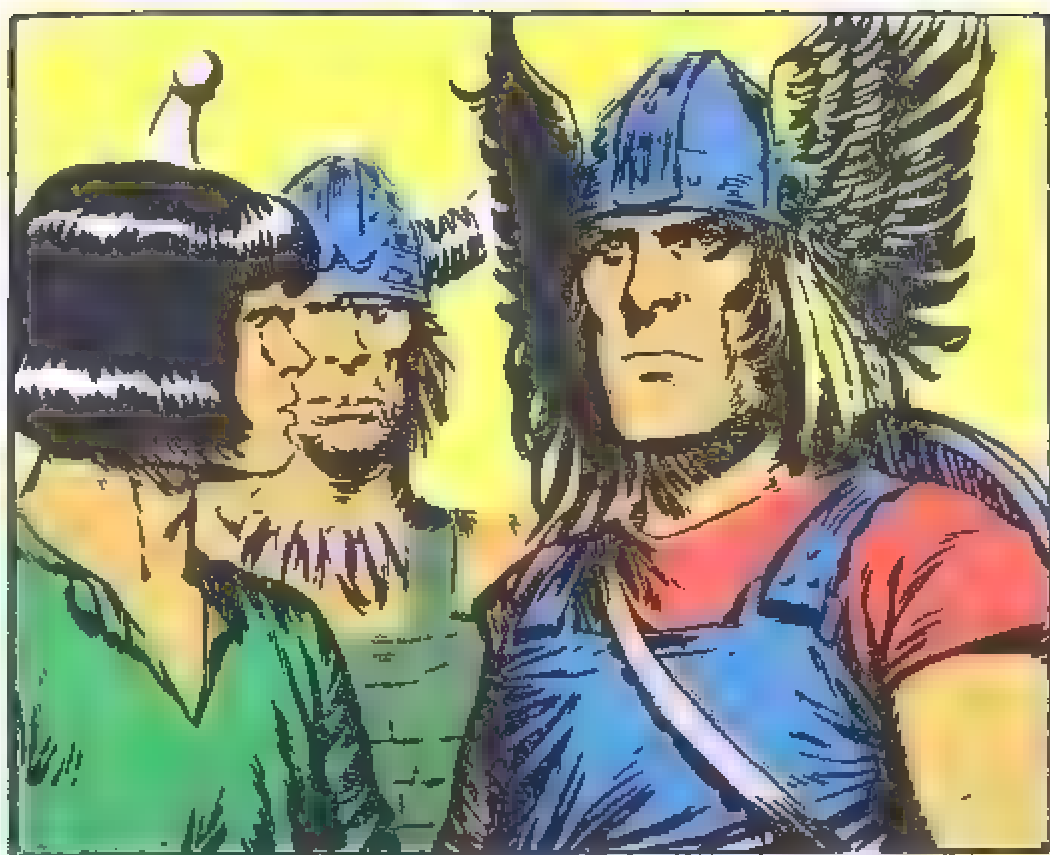

„Ja," gromt Eric, „dat zie je zeker, want je hebt het heel slecht uitgezocht, de Koning der Noren in eigen persoon aan te vallen!"
De man houdt ogenblikkelijk op met jammeren en zijn ogen verstarren — dan heft hij met een wanhoopsgebaar de armen op en kreunt: „Mogen de goden mij dan bijstaan . . ."
Ofschoon 't te begrijpen is, dat de man zich slecht op zijn gemak voelt nu blijkt, dat Eric er argwanend van wordt. Streng vraagt hij de mislukte zeerover of deze wellicht nog meer op zijn geweten heeft, maar deze wringt zich in allerlei bochten en jammert: „Niks, ik weet van niks, ik ben onschuldig, geloof mij, Heer. Ik ben maar een doodgewone boer uit Skane en heb nog nooit iemand kwaad gedaan . . ."
„Waarom geef je je dan uit voor zeerover", snauwt Eric, „dat is een gevaarlijk spelletje, dat heb je zeker wel bemerkt!"
„Al mijn buren deden het, Heer en vaak kwamen zij terug met rijke buit en . . . omdat ik maar een doodgewone, arme boer uit Skane ben en ook wel eens een buitenkansje wilde hebben, had ik met mijn broer en vrinden afgesproken, het ook maar eens te proberen . . ."
„Zozo", zegt Eric, „de zeeroverij schijnt hier aardig in zwang gekomen te zijn, tijds mijn afwezigheid. Ik vraag me af, waarom niemand daar dan een stokje voor steekt! Waar blijven mijn krijgers, mijn schepen . . ." Hij ondervraagt de „zeerover" nogmaals grondig, doch wordt er niet veel wijzer van. Wel krijgt hij sterk de indruk dat de kerel niets vertellen *wil* en *durft*, hetgeen Eric's gemoedsrust niet ten goede komt. Er zit niets anders op, dan de paar overlevenden van het piratenschip vrijuit te laten gaan. Veel kwaad zullen ze wel niet meer kunnen uitrichten, nu men hun de wapens afgenomen heeft en bovendien heeft Eric sterk de indruk, dat deze knapen voorlopig wel bij hun schrale akkers zullen blijven . . .

Enige tijd later zetten ze de mislukte zeeschuimers af op de kust. Haastig en schuw glippen de mannen van Skane weg en Svein Langtand kijkt hen spijtig na.
Nadat de boot stevig is vastgelegd en de gewonde scheepsbouwer voorzichtig van boord gedragen is, wijst Eric een drietal mannen aan om het scheepje te bewaken, waarna hij met de groep op weg gaat naar zijn burcht. De zon brandt, de weg is stoffig en daar de oude scheepsbouwer op een draagbaar vervoerd moet worden, komen ze slechts langzaam vooruit.
Hoewel Eric weet, dat deze landstreek schaars bevolkt is, doet de omgeving hem nu bepaald verlaten aan. De heirbaan is overwoekerd met onkruid — een bewijs, dat er in lang geen gebruik van gemaakt is. De Saksers zien er verwaarloosd uit — en dit vindt Eric wel het meest onrustbarende — en boven wemelt het van roofwild, dat zich gewoonlijk toch niet zo dichtbij bewoonde streken ophoudt. De enkele boerenhofstede, welke zij passeren, liggen verlaten, de gebouwen zijn vervallen en hier en daar zelfs gronding vernield. Al met al voelt Eric de Noorman zich hoe langer hoe onbehagelijker worden en de vrees wordt in hem wakker, dat er iets ernstigs gebeurd moet zijn. Zo veel mogelijk voert hij het tempo van de mars op. En de heirbaan wordt vaarwel gezegd, om een veel kortere weg door de heuvels te volgen. Het is echter niet alleen om de weg te bekorten, dat de Noorman deze route neemt. Hij weet, dat zich op een der hoogste punten van het pad een plek bevindt, vanwaar men een schitterend uitzicht over de bossen rond de burcht heeft; daar kan men ook de burcht zelf zien. Eric en Erwin kunnen hun ongeduld nauwelijks bedwingen en als om zichzelf gerust te stellen, loopt de Noorman de anderen snel vooruit. Maar dan staat hij als aan de grond genageld en Erwin slaakt een verschrikte kreet . . .
Aan het landschap zelf is niets veranderd. Alleen . . . zijn burcht . . . is verdwenen . . .

Eric's sluimerende vermoeden dat er iets ernstigs heeft plaats gehad in zijn land ordt nu tot zekerheid. Maar wat zou er gebeurd kunnen zijn . . . ? Erwin is haast buiten zichzelf van opwinding. „Als er maar niets met Moeder is", zegt hij angstig, „laat ons toch gauw voortmaken!"
En zo, in een steeds toenemende spanning, wordt de reis voortgezet. Terwyl zij het slingerende pad door de heuvels weer afdalen, vraagt Eric zich af, of er wellicht verband kan bestaan tussen het gerucht van zijn vermeende dood — dat op de burcht natuurlijk voor waar is aangenomen — en de tekenen van verwaarlozing en verval hier. In ieder geval is er met de burcht zelf iets niet in orde. Voor Erwin's ontstuimige natuur gaat het veel te langzaam en het liefste zou hij met een paar man vast vooruit gaan. Maar Eric houdt hem tegen. Zoals de zaken er nu voorstaan is het beter, geen enkel risico te lopen.
Voor het geval er iets zou gaan gebeuren, zijn zij met elkaar sterker. Inmiddels hebben zij de vallei bereikt en hun weg voert door een dicht woud. De grond is er drassig en hoge varenplanten, afgewisseld met weelderig struikgewas, maken het smalle pad haast onbegaanbaar . . .

„De burcht is weg," hamert het telkens weer door Eric's hoofd. „Verbrand Afgebroken!?" 't zou kunnen, als er een beleg geweest is. In gedachten gaat hij zijn mogelijke vijanden na een paar onwillige leenmannen misschien, maar meer ook niet en welke leenman zou het wagen de strijd met 's konings krijgers aan te binden? Tenzij het bericht van zijn dood een woordje mee heeft gesproken . . . . Zo peinzende heeft hij niet gemerkt, dat terzijde het pad het gebladerte voorzichtig uiteen gebogen wordt! Een paar kerels loeren grijnzend het argeloze troepje na. „Geef het sein," gromt dan de voorste van de twee met gedempte stem, "ze zitten in de val."
Eric schrikt, als van niet veraf de schorre toon van een krijgshoorn door het woud weerklinkt. Bijna gelijktijdig ontstaat hier en daar beweging tussen het lover en een forse gestalte springt vóór hem op het pad, met het zwaard in de vuist. „Halt!" roept de kerel, "wie zijn jullie?" En waarheen gaat de reis? Meteen flitste Eric's zwaard uit de schede en Svein doet een stap naar voren terwijl hij hoopvol gromt:

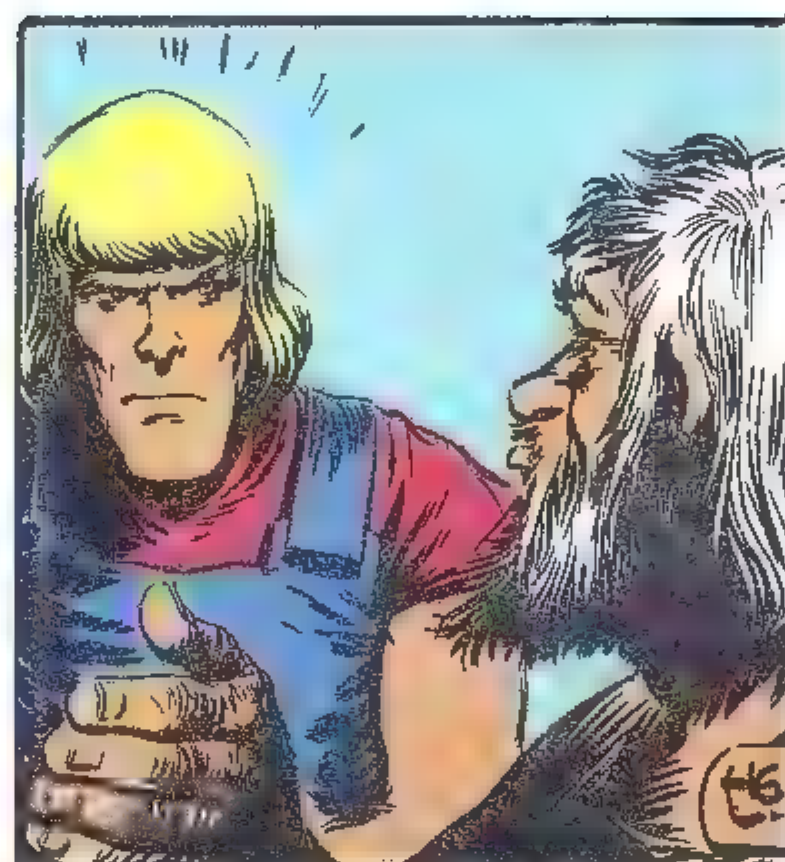
„Hier zullen wij ons doorheen moeten vechten, Noorman!" "Laat je wapens rusten, makkers," schreeuwt de rover met een dreigend gebaar van zijn zwaard, het zou je alleen de kop kosten vóór je zwaarden goed en wel uit de schede zijn! Boogschutters duiken van links, rechts, achter en voor uit de struiken op; ze zijn omsingeld.
„Hak er op in!" gromt Svein, niet in het minst onder de indruk van deze overmacht. „Ik lust er drie tegelijk!" Ook Groke kijkt verlangend naar zijn zwaard, maar Eric houdt hen tegen. In een oogwenk heeft de Noorman de situatie overzien; het is doelloos zich te verzetten — de kerels zitten zelfs boven hun hoofden in de bomen, gereed om te schieten! Er is hem echter nog iets anders opgevallen; de houding van de aanvallers is niet eens zo erg vijandig en hoewel hij het zaakje niet bijster vertrouwt besluit hij toch, zich op genade of ongenade over te geven.

Er zit overigens niet veel anders op . . . . „Goedzo," bromt de aanvoerder van de bende, terwijl hij naar voren treedt. „Jullie zijn Saksers, niet waar? Nou, veel is hier niet meer te plukken, dat wil ik je wel zeggen," ineens gaat Eric een licht op . . . . die kerel denkt, dat hij en zijn mannen óók tot het roversgilde behoren! Wel, het is beter hen voorlopig in die waan te laten. „Waarheen gaat de reis alzo, makker?" vervolgt de aanvoerder. „Wij zijn op weg naar het gebied rond Wogram's burcht!" antwoordt de Noorman.
„Wat?!" schreeuwt de rover, terwijl hij ontsteld een pas achteruit treedt," dat zoek je dan niet best uit. Niet alleen is daar helemaal niks meer te halen, maar het is er bovendien niet pluis: „Hij kijkt even schichtig rond en gaat dan fluisterend voort: „Weet je het dan niet? Daar huist een WEERWOLF . . . . .! !"

HET VERHAAL VAN DE WEERWOLF

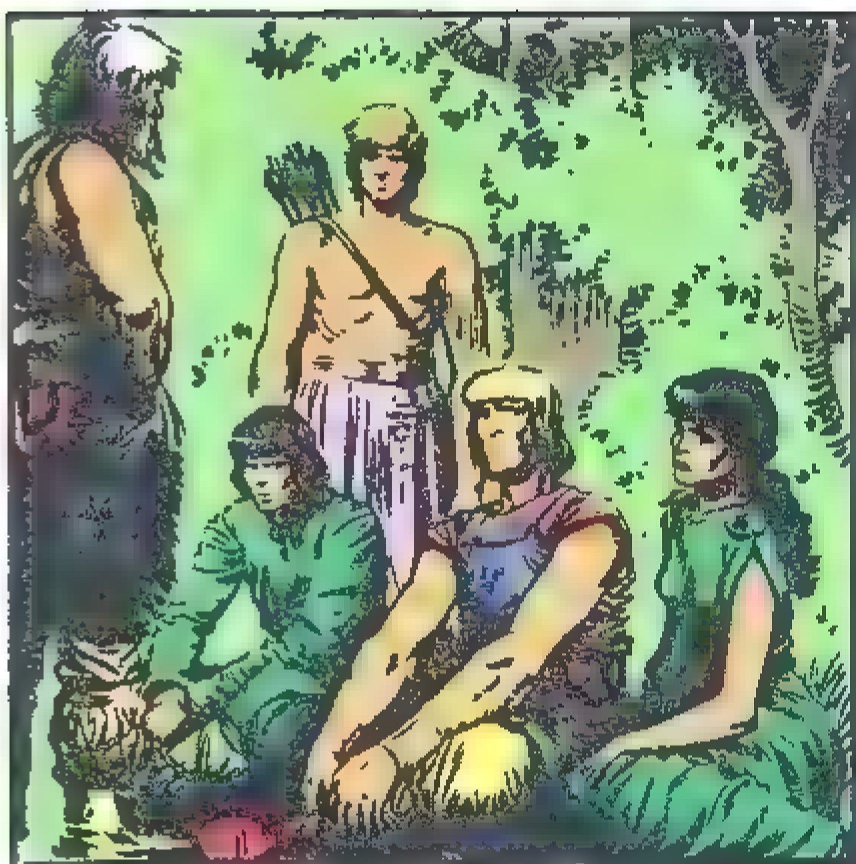
„De weerwolf — in Wogram's burcht?" herhaalt de Noorman, terwijl hij de grootste moeite heeft om zijn hevige schrikt te verbergen. „Hoe kom je bij dit zotte verhaal!" „Noem het wat je wilt," antwoordt de aanvoerder grommend," waar is het en ik raad je aan er niet heen te gaan, want het zou je slecht bekomen. Dan geeft hij Eric een forse klap op de schouder, "komaan broeder," vervolgt hij, sluit je bij ons aan, gezamenlijk zijn we sterker en wat er aan buit is, delen wel" Svein klekt opgewekt met de tong en geeft Eric een uitnodigende por tussen de ribben. Hoewel het de Noorman tegenstaat, begrijpt hij, dat er niets anders opzit dan voorlopig te huilen met de wolven in het bos en zwijgend volgt hij de aanvoerder door het woud. Op een open plek zijn een aantal kerels bezig een wild zwijn aan het spit te roosteren en op een gebaar van de eenogige roverhoofdman gaat Eric zitten.
Met een bleek, verbeten gezicht voegt Erwin zich bij zijn vader en nadat Branwen voor haar zieke vader gezorgd heeft, voegt ook zij zich bij hen. Eric's mannen mengen zich wat onwennig en argwanend tussen de rovers; alleen Svein en Groke schnen zich best op hun gemak te gevoelen . . Roversbloed verloochent zich klaarblijkelijk niet . . . . „Ik zei al, dat ik een betere buit weet, broeder," gromt de eenoog. „Twee dagreizen van hier woont zo'n soort vroegere leenman van die Koning Eric. De kerel rinkelt van het goud, zogezegd! Nou wil ik dat ook weleens horen rinkelen, maar dan in mijn eigen buidel, wat jij? hahahahaha!" Eric lacht dapper mee, maar het dringt amper tot hem door wat de kerel zegt. Slechts één vraag spookt hem onophoudelijk door het hoofd: „WAT IS ER MET WOGRAM'S BURCHT GEBEURD? WA IS ER GAANDE IN ZIJN RIJK?!" en zodra de gelegenheid zich voordoet, brengt hij het gesprek onopgemerkt op dit onderwerp.
„Wat geeft dat nou?" wimpelt de rover achteloos af, "niet de moeite waard, hoor! Da's zolang geleden allemaal . . . . Wij kerels van de vrijheid varen er wel bij, da's de hoofdzaak! „Maar wat is er dan zo lang geleden gebeurd?" dringt Eric aan, op gevaar af, dat deze nieuwsgierigheid 's mans argwaan wel eens zou kunnen wekken. „Ach wat zeur je nu toch makkertje," gromt eenoog schouderophalend. „De Koning van Bohuslan heeft hier een beetje huisgehouden, da's alles. Het was uit wraak, zeggen ze . . . . En de weerwolf hier," laat de kerel onwillekeurig zijn stem dalen — "is volgens mij niemand anders dan de geest van die dode Koning Eric, die waakt over de puinhopen van zijn burcht . . . . .

Eric is de verbijstering nabij, na de woorden van de eenogige struikrover, hij weet zich echter goed te houden en zijn gedachten werken razendsnel. De vorst van Bohuslan heeft dus z'n kans waargenomen, na gehoord te hebben van zijn, Eric's vermeende dood! Ongetwijfeld was het hem te doen om Hrulf, het knaapje dat een toevlucht had gevonden op Wogram's burcht, na ternauwernood ontsnapt te zijn aan de handlangers van de Koning van Bohuslan* Dan vraagt Eric met een niet te bedwingen trilling in zijn stem: „Weet iemand wat er met de bewoners van de burcht gebeurd is?" De rover haalt achteloos de schouders op. „De een zegt dat ze allemaal omgekomen zijn bij de bestorming van de burcht de ander weet te vertellen dat de Koning zich ergens in de bossen van het Noorden schuilhoudt en er wordt ook wel beweert, dat hij over de zee ontkomen is, maar dat geloof ik niet, want de vloot van Bohuslan bewaakte de kust. En de leenmannen en . . . .
Over de kling gejaagd, allemaal," antwoord eenoog onverschillig. „Die snaken zijn nu misschien ook wel in wolven veranderd," laat hij er peinzend op volgen," net als de dode Koning. Een vriend van me heeft hem gezien, de Weerwolf, met wel honderd reusachtige wolven bij zich. Beesten zo groot als koeien, met tanden als slagzwaarden. Brrr! En dan de weerwolf zelf! Een monster met drie koppen moet het zijn, zo groot als een eikenboom. Hij is alleen 's nachts zichtbaar, bij volle maan. Dan is er ook een licht in de ruïne van de burcht en glijden er vreemde schaduwen over het burchtplein, die huilen als tienduizend wolven . . . . Mijn vrind werd door die wolven achtervolgd; maar hij ontkwam, want de weerwolf waagt zich niet uit het behekste woud rond de burcht . . . ." Met opgewonden gezicht vervolgt de rover zijn relaas van geesten en monsters, maar Eric hoort het niet eens meer en ten laatste staat eenoog grommend op, hevig in zijn wiek geschoten over het gebrek aan belangstelling van het zwijgzame groepje. Nauwelijks is de kerel buiten gehoorafstand, of Erwin bijt zijn vader met een wanhopig gezicht toe: „Ik wil moeder zoeken! Ik blijf niet langer bij dit boeventuig! En dan nog meedoen aan een aanval op een van onze eigen leenmannen ook zeker? Bij de goden, wij moeten toch weten, wat er waar is van de waanzinnige verhalen die deze kerel vertelt? En wat er met Moeder gebeurd is, als het waar is . . . . Misschien is er wel helemaal niets van waar . . . "

Erwin zwijgt abrupt als de eenogige roverhoofdman weer op hen toetreedt en kijkt met een gezicht als een oorwurm voor zich uit. „Zo, vrinden," grijnst de kerel. „Morgen breken we op voor de aanval, dat mag je nu wel weten — op Yarl Berse de sterarmige." "Aha," denkt Eric, "dat vertel je niet aan een dove." Hij herinnert zich Yarl Berse Olavson vaag, van de jaarlijkse bijeenkomsten; een tamelijk onbelangrijke figuur — meer boer dan edelman — wiens lichaamskracht echter even spreekwoordelijk is als zijn armoede, zodat broeder rover dus wel eens op meer dan één manier zijn neus zou kunnen stoten . . „Nou weet ik niet, wat ik met de kerel moet beginnen, die jullie meesleepen," gromt de rover bedenkelijk, "wie is die oude snuiter eigenlijk?" Hij beent met grote stappen in de richting van het schaduwrijke plekje waar Cendrach ligt. „Oh, hij is de vader van mijn vrouw," antwoordt Eric zonder blikken of blozen — met een gebaar op Branwen die haastig de ogen neerslaat, "en een goed schoonvader is het," vervolgt Eric onverstaanbaar. „Hij heeft ons al menig vet kluifje toegespeeld!" De flauwe glimlach om Cendrach's gelaat bewijst, dat deze Eric's woorden verstaan en begrepen hebben. „De hersens van de troep dus, grijnst eenoog — "wel, daar moeten we zuinig mee omspringen!" Eric stelt voor, de oude scheepsbouwer op deze plek achter te laten, onder de hoede van een paar krijgers en hiermee is de rover het roerend eens. Inmiddels begint het te schemeren en terwijl de aanvoerder van de troep met zijn mannen het kampement voor de nacht in orde maakt, trekt Eric zijn zoon en Branwen haastig terzijde. „Je moet hier weg, zodra het donker genoeg is," fluistert hij de knaap toe — "Ga met Branwen en twee van onze mannen naar Yarl Berse en waarschuw hem voor de aanval. Waarschijnlijk zullen de rovers over een dag of twee de burcht bereikt hebben. Zeg de Yarl, dat ik bij hen ben, zodat hij niets mag ondernemen, vóórdat wij ons bij hem op de burcht gevoegdhebben !" „En onze eigen burcht dan? En moeder?" stribbelt Erwin tegen — "We kunnen niets beginnen voor we met deze schavuiten afgerekend hebben, is het antwoord. Erwin knikt kort en zodra de duisternis gevallen is trekt het viertal zich met Eric omzichtig uit het kamp terug. „De goden vergezellen je, mijn zoon, haast je fluistert Eric.
Ritselend verdwijnen de vier in de struiken, terwijl Eric een oogje in het zeil houdt. Nog éénmaal wuift de Noorman zijn zoon na, als deze als laatste in het donker verdwijnt . . . . Hoelang het zal duren, voor hij de jongen eindelijk weerziet, daarvan heeft Eric helaas niet het geringste vermoeden .

De volgende morgen ,direct bij het ontwaken van het kamp, haast Eric zich de roverhoofdman een aannemelijke verklaring te geven betreffende Erwin en Branwen's afwezigheid, vóór deze dit zelf ontdekt. „Ik vond het een beetje onvoorzichtig om met zo'n troep zonder verspieders te reizen," zegt de Noorman "en omdat niemand een vrouw en een knaap zal wantrouwen heb ik juist hén vooruit gestuurd . . . . ." De aanvoerder gromt instemmend, en nadat zij Cendrach de scheepsbouwer onder de hoede van een paar van Eric's krijgers op de kampplaats hebben achtergelaten, begeven zij zich op weg. Onder het voortgaan heeft Eric ruimschoots de gelegenheid om nog eens goed over alles na te denken.
Het zal waarachtig niet eenvoudig zijn om met zijn mannen bij de rovers vandaan te komen, vóór dat deze de aanval op Berse's burcht ondernemen. Als zich niet een zeer gunstige omstandigheid voordoet, zit hij in een lelijk parket en het kon er nog wel eens op uitdraaien, dat hij gedwongen werd tegen zijn eigen zoon te vechten . . . .
Steeds weer valt het Eric op, hoe verlaten het land is; wanneer zij de tweede dag het gebied van Berse naderen, hebben zij nog steeds geen levende ziel ontmoet. In de namiddag bereiken zij de uitlopers van het gebergte. Hun weg . voert door een bergpas, de Trol kloof. Dichte naaldwouden bedekken de hellingen ter weerszijde van het pad, dat naar de ingang van de kloof voert. Daarboven rijzen de kale rotswanden steil omhoog . . . . Eensklaps houdt Eric de pas in. „Wacht," bijt hij de aanvoerder, die naast hem loopt toe. Zijn ogen glijden zoekend langs de beboste hellingen . . . . „Dit is een ideale plek voor een hinderlaag; je zult het misschien vreemd vinden, maar ik heb ineens het gevoel, dat ons hier in de pas iets heel onplezierigs te wachten staat . . . ."

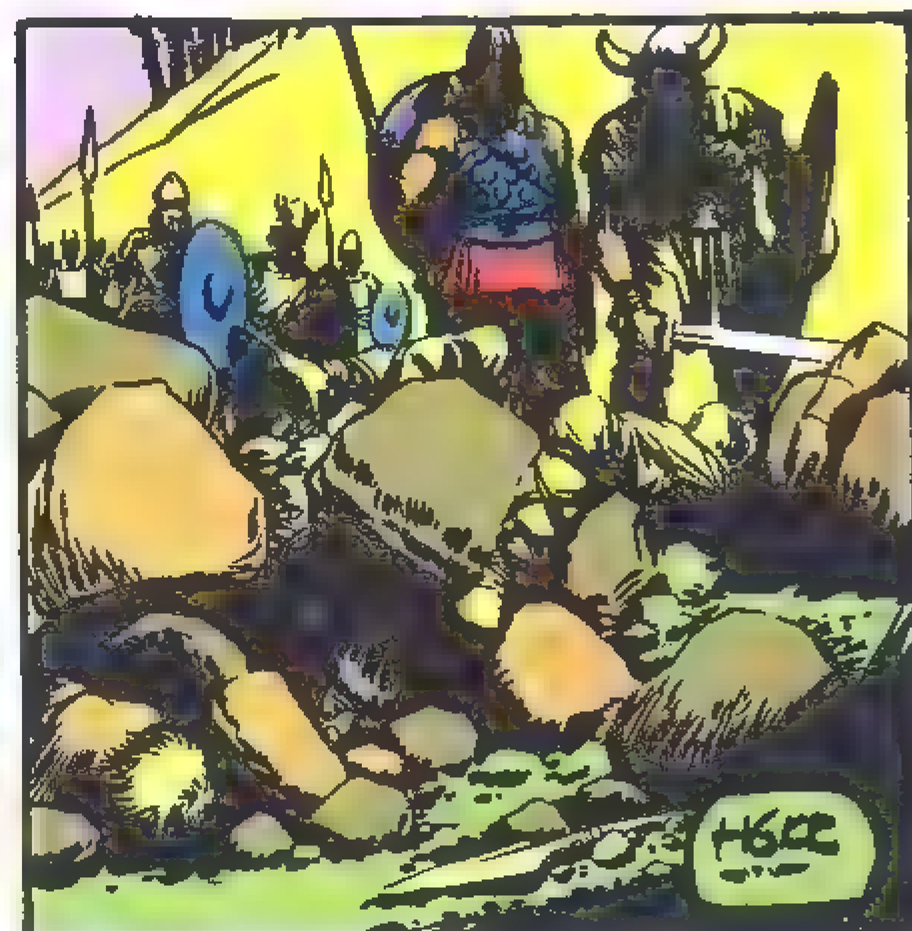

De hoofdman gluurt Eric verward aan. „Wat mankeert je, makkertje" gromt hij, ben je bang? Wat zou ons hier nu kunnen gebeuren, niemand weet dat wij hier zijn. Eric haalt de schouders op en herhaalt dat hij het niet vertrouwt. Hij stelt voor een andere bergpas te nemen, een eindweegs naar het zuiden, maar de rover vindt dit klinkklare onzin, omdat er volgens hem geen reden is voor zo'n grote omweg.

„Als er onraad was, zouden de knaap en de vrouw die wij vooruit gestuurd hebben, ons toch wel gewaarschuwd hebben!" Hierop kan Eric geen antwoord geven, maar hij weet de eenoog toch over te halen nog een paar krijgers de kloof in te sturen, om de situatie te verkennen. Naar verloop van enige tijd komen de krijgers terug. Zij hebben weliswaar niet de gehele kloof doorzocht, maar in het gedeelte

waar zij geweest zijn, is niets verdachts te vinden. Hier moet de Noorman genoegen mee nemen en dus wordt de tocht voortgezet. Eric is nog steeds niet op zijn gemak en houdt de hellingen goed in het oog. Langzaam begint de pas zich te vernauwen tot een kronkelend ravijn, tussen tamelijk steil omhooggaande hellingen. En wanneer zij een der laatste bochten voorbij zijn, staan Eric, Svein en de aanvoerder eensklaps als aan de grond genageld stil. Voor hen uit is de doorgang versperd met zware boomstammen
„Terug," schreeuwt Eric als hij de glinstering van helmen achter deze borstwering ziet." Het is een val! zie je nu, dat ik gelijk had?!" Op hetzelfde moment horen allen een dof gerommel en van de hellingen daalt een lawine van stenen en rotsblokken op hen neer.
Onder de mannen in de nauwe kloof ontstaat paniek. Allen pogen een goed heenkomen te zoeken, maar dat is er niet, want zij, die niet door de neervallende stenen bedolven worden, worden belaagd door pijlen van de achter de borstwering opgestelde tegenstanders. „Dit is geen goed gevecht," brult Svein boven het gekerm der slachtoffers uit." „Geef een man een eerlijke kans, honden, en je zult ervan lusten!" De weinige overlevenden, waaronder ook Eric en Axe, duiken van de ene kant naar de andere en zij slaken een zucht van opluchting als de stenenregen langzaam afneemt. En achter dezelfde rotsen, welke eerste de meesten van hen gedood hebben, pogen zij nu het vege lijf te redden. De overvallers zetten hun aanval in en hoewel menige vijand het leven laat onder de welgerichte pijlen van Axe en Eric, beseft de Noorman, dat zij verloren zijn. Axe's pijlen zijn verschoten en op een gegeven moment trekt Eric de knaap bliksemsnel onder een stenen hoop. „Houd je dood!" bijt hij de jonge boogschutter toe." Het is onze laatste kans, om deze dodendans te ontspringen!" Terwijl de aanvallers tussen de steenbrokken rondscharrelen op zoek naar mogelijke gewonde tegenstanders, schuiven Eric en Axe centimeter voor centimeter verder onder een overhangdend rotsblok, tot zij zich zo ver mogelijk tussen een nauwe opening in de steen hebben gewrongen. Met ingehouden adem luistert Eric. Wat er van de anderen geworden is, weet hij niet . . . . De enigen die hij hoort, zijn de aanvallers, die nu langzaam zoekende de plaats naderen waar zij zich verborgen hebben. Dan hoort Eric een stem tamelijk dichtbij

grommen: „Het was een grote, blonde kerel met een gevederde helm. Het was de aanvoerder van dit stelletje. De Noorman klemt de tanden opeen: hém zoeken zij dus . . . . om hem te doden als zij hem vinden . . . . .
„Nou, zie jij hem, zie ik hem?" klinkt een andere stem. Hij is natuurlijk verpletterd, net zoals de rest van zijn bende. Kom mee, ik heb geen zin om al die rotsblokken één voor één om te keren!"
„Ja maar, we moeten die kerel dood of levend terugbrengen," werpt een andere tegen." Laten we de kloof doorzoeken, misschien is hij ontkomen . . . . Maar de overigen hebben daar geen oren naar. Ze zijn best tevreden met de afloop van de strijd en na besloten te hebben, de her en der verspreide wapens bij elkaar te zoeken, verwijderen zij zich
In hun benarde schuilplaats ademen Eric en Axe verlicht op. „En nou als een haas weg, voor ze zich bedenken en wéér aan het zoeken slaan", fluistert Eric. Snel glippen zij tussen de steenhopen door naar de beschutting van de bomen. Het is gevaarlijk, maar ze moeten deze kans aangrijpen, voor zij misschien voorgoed verkeken is . . . . Eenmaal buiten het gezicht van de vijand zetten de twee vluchtelingen het op een lopen, tegen de steile helling op. Als de kerels daar beneden maar geen erg hebben in die vermaledijde steentjes, die onder hun voeten nogal lawaaierig in het ravijn ploffen . . . . Hoog boven de pas rusten zij even uit van de klimpartij en Eric loert voorzichtig naar omlaag. De krijgers zijn weer aan het zoeken. Klaarblijkelijk hebben zij tóch de neervallende stenen gehoord . . . . „Ik zou wel eens willen weten, wie de aanstichter is van deze laffe overval," mompelt Eric grimmig, terwijl hij de troep in de diepte behoedzaam gadeslaat — „Kom Axe, we zullen dit stel schavuiten volgen; gewone rovers zijn het beslist niet . . . ."
Langzaam en zoveel mogelijk in de beschutting van het geboomte dalen de twee de steile helling weer af. En dan, nabij een kleine opening tussen de stammen slaakt Axe eensklaps een gesmoorde waarschuwingskreet. Op hetzelfde moment ziet ook Eric de twee krijgers

die nu met de wapens in de vuist een eindweegs beneden van hen van tussen de stammen tevoorschijn komen . . . .
De twee krijgers blijken even geschrokken te zijn van de ontmoeting als Eric en Axe en dat is geen wonder, want het zijn Svein Langtand en een der rovers, Rig genaamd. Zij zijn de enigen, die de lafhartige overval overleefd hebben. „Ik zag je niet meer," zegt de Sakser half verontschuldigend," en er was toch niets meer te redden, dus trok ik er maar tussenuit. Maar ik heb een gesprekje tussen een paar van die boeven afgeluisterd; het zijn krijgers van Berse Sterkarm, de leenman, die de rovers zouden aanvallen! De Noorman fluit tussen de tanden. Dus Heer Berse wilde zijn Koning uit de weg ruimen. Als de zaken er zó voorstaan, zullen Erwin en Branwen ook wel niet bijster vriendelijk ontvangen zijn; want het staat nu wel vast, dat zijn zoon en de drie andere Berse's burcht bereikt hebben, anders zou deze nooit van hun komst op de hoogte geweest kunnen zijn.. Peinzend begeeft de Noorman zich naar een punt, vanwaar zij het land goed kunnen overzien. Verder beneden hem beweegt zich de troep krijgers in de richting van Berse's burcht, die heel in de verte juist zichtbaar is, half verscholen tussen het geboomte aan de oever van een groot meer „Zie je daar die vooruitstekende landtong?" wendt Eric zich tot Rig," volg die troep en wacht op ons. Houdt inmiddels goed de burcht in het oog, want daar bevindt zich mijn zoon, dood of levend." Zij dalen weer af in de kloof en zoeken de wapens, die de aanvallers vergeten hebben, bij elkaar, waarna Eric Svein en Axe opdracht geeft de krijgers, die de boot bewaken, en de scheepsbouwer met de twee mannen op te halen. „Ik zelf ga intussen is een kijkje nemen bij Wogram's burcht," vervolgt hij. Het lijkt hem voorlopig maar beter Rig de rover niet op de hoogte te brengen van zijn identiteit. Allen trachten hem van dit voornemen af te brengen, want als de Weerwolf hem niet grijpt, zullen de Trollen en kwade geesten het zeker doen. „Wij treffen elkaar weer op de landtong, nabij Berse's burcht." En nagestaard door drie van bange voorgevoelens vervulde mannen, vertrekt Eric de Noorman naar de burcht zijner vaderen, waar de Weerwolf huist

Door het doodstille woud gaat een eenzaam figuur, slechts bewapend met zwaard, boog en een koker pijlen. Eric de Noorman is op weg naar zijn burcht . . . . en de gedachten welke hem daarbij door het hoofd spoken zijn verre opgewekt. Meer nog dan de angst om het lot van zijn zoon, die zich levend of . . . . dood in Berse's burcht bevindt, kwelt hem de gedachte van Winohah, over wier mogelijke verblijfplaats — als zij nog leeft — hij volkomen in het ongewisse verkeert. Mogelijk vindt hij op Wogram's burcht aanknopingspunten, welke hem bij de opsporing van zijn vrouw kunnen helpen.
En als er tenminste nog sprake is van Wogram's burcht, denkt de Noorman grimmig. De verhalen zijn niet erg hoopgevend, wat dat betreft en de dingen die ik hier gezien heb al evenmin. Ondanks alles, koestert hij nog steeds de flauwe hoop, dat het misschien tóch wel mee zal vallen en met kloppend hart bestijgt hij een der hellingen, welke uitzicht geven op de burcht. Maar het schouwspel dat zich dan aan zijn ogen voordoet is erger, dan de ergste verhalen deden vermoeden . . . . . Daar voor hem ligt zijn tehuis, zijn trotse burcht vernietigd, verbrand een ruïne welke hem als met dode ogen aanstaart. Verbijsterd, haast niet bij machte dit schouwspel te verwerken, staat de Noorman stil . . . . en op datzelfde moment dringt een geluid tot hem door dat de koude rillingen over zijn rug jaagt . . . . Een langgerekte sinistere kreet. Spookachtig weergalmend tussen de verbrokkelde muren; het is het gehuil van de wolf . . . . .
Weer schalt de wolvenroep door het woud, gevolgd door een kort keffend blaffen. Het geluid door het woud verwijdert zich en na een korte aarzeling vervolgt de Noorman zijn weg. Over een brede dam van puin en steenslag in de slotgracht kan hij zonder moeite de ruïne bereiken. Met sombere blikken ziet de Noorman om zich heen en duizend weemoedige gedachten doorkruisen zijn brein; herinneringen aan al het goede, dat zich binnen deze muren heeft afgespeeld, vanaf zijn jeugd, tot de gelukkige jaren met Winonnah en Erwin . . Winonah, is zij deze vernietiging ontsnapt, of . . . . Met een gebaar van berusting richt de Noorman zich op. Juist hier op deze plaats, waar hij is grootgebracht in de harde school van een krijger en een vorst, juist hier mag hij niet versagen, een vreemd, smal paadje, platgetreden door talloze voetstappen trekt opeens zijn aandacht. Het paadje volgend komt hij in een gedeelte van de ruïne, dat nog redelijk intact gebleven is! En hier dringt een onmiskenbare, scherpe geur in zijn neusgaten . . . . Wolven! De Noorman staat met een ruk stil en gluurt bedachtzaam door een der venstergaten de bouwval binnen . . .

Daar, in de duisternis van het smalle vertrek staat een ruwe tafel en een kruk . . . . Wapens, vetkaarsen en in een hoek ziet hij duidelijk de resten van een vuur . . . Ondanks zichzelf bekruipt Eric een onplezierig gevoel; hier heeft iemand gewoond, een mens . . . . en mogelijk woont hij er nog . . . . in dezelfde kamer, met een wolvenpak. Hij heeft die verhalen over de Weerwolf nooit geloofd, maar nu kan Eric een zekere huivering niet onderdrukken. Dit is op zijn minst een vreemde geschiedenis. Wie de geheimzinnige figuur ook zijn mag, die hier rustig met wloven huist, het lijkt de Noorman voorlopig beter, hem uit de weg te gaan en eerst eens te kijken wat voor vlees hij in de kuip heeft . . . . . En dan is daar een gerucht achter hem . . . . Bliksemsnel draait Eric zich om en een ogenblik staat hij verstijfd van schrik . . . . .
Op nog geen vijftig meter afstand, staat een monsterlijke gele wolf hem loerend gade te slaan. . . . .

Eric verroert geen vin en zo staan man en wolf elkaar aan te staren. Zelden nog zag hij zo'n kolossale wolf en voorzover hij kan oordelen is het dier nog niet zo oud ook. Met langzame bewegingen spant hij zijn boog en begint kalm op de wolf toe te lopen. Hoe dan ook, moet hij zien van deze plek weg te komen, maar doden zonder noodzaak, ligt niet in zijn lijn. De geheimzinnige wolvenman, de bewoner van de ruïne, kan bovendien elk ogenblik terugkomen en die ontmoeting komt hem nu nog niet gelegen. De grote gele wolf blijft onbewegelijk op zijn plaats en reeds begint Eric te wanhopen aan het slagen van zijn poging het dier te overbluffen, als de wolf eensklaps omkeert en geluidloos in het bos verdwijnt. Voorzichtig gaat nu ook Eric terug over de steendam. Dan klinkt een luid keffend gehuil dat van verre wordt beantwoord. Eric ziet de grote gele wolf als een schaduw door het struikgewas sluipen, maar als hij zijn weg wil vervolgen, komt er opeens een heel wolvenpak tevoorschijn . . . . allemaal jonge dieren, sommige geelachtig grijs, andere donker van kleur. De toestand is er dus niet beter op geworden en als Eric het waagt een stap achterwaarts te doen, sluipen er drie, vier van de dieren in zijn richting. Onafgebroken staren de gele ogen hem aan. Een kort schel gekef van een der wolven wordt, vanuit het woud beantwoordt dan een diep bassend geblaf en even later flitst een donkere gedaante door de struiken, recht op hem toe. Er komt beweging in het wolvenpak en reeds staat Eric klaar zijn huid zo duur mogelijk te verkopen als een kreet van vreugde en ongeloof hem ontsnapt . . . . De grote donkere wolf is . . . . zijn eigen trouwe hond . . . . WOLF.

Verbaasd ziet Eric hoe de hond op enige meters afstand aarzelt en blijft staan. Wolf . . . brave wolf . . . . roept hij, kom dan . . . kom en alsof zij op deze stem heeft gewacht, schuift het dier zachtjes

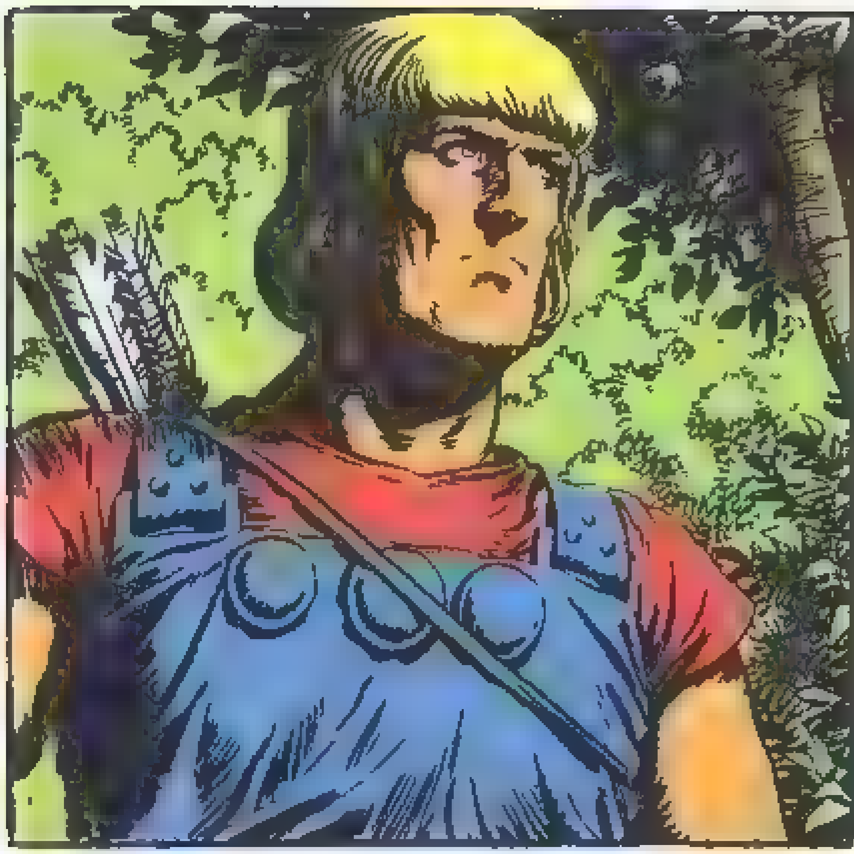

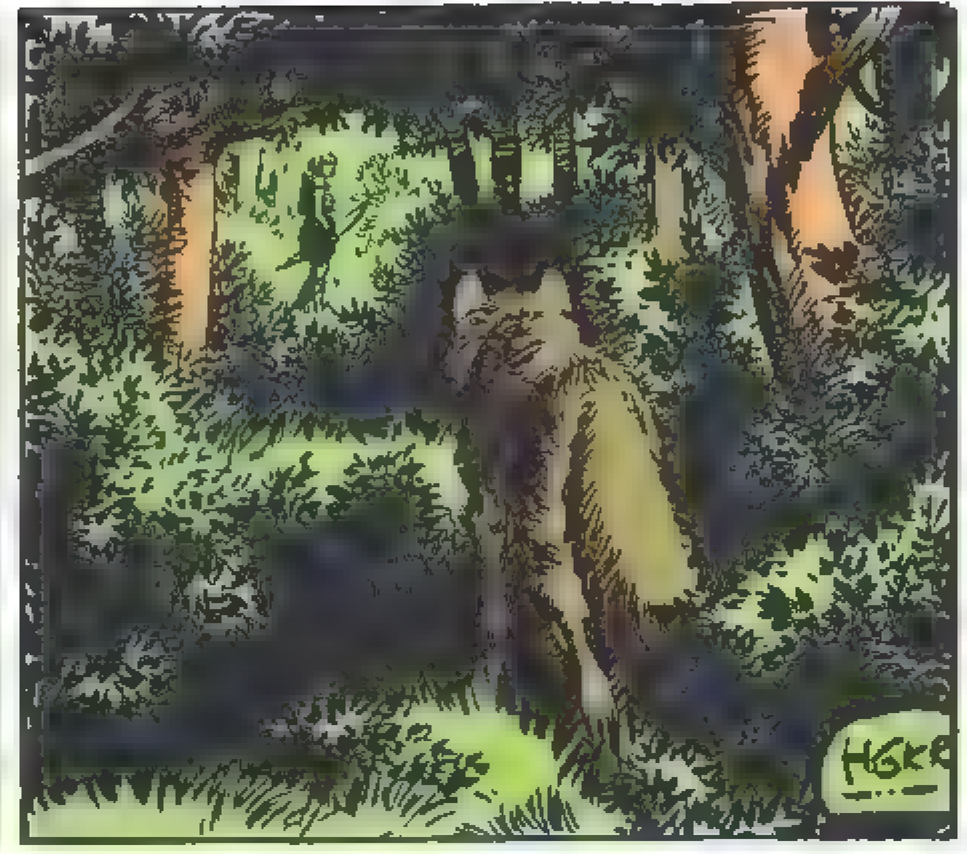

jankend, met de buik over de grond naar hem toe, waarbij Eric opmerkt hoe mager en verwaarloosd zij er uit ziet. De wolven zitten in een wijde kring om de man en zijn hond heen en kijken nieuwsgierig toe. Eric begrijpt dat dit Wolf's kinderen zijn. Als hij echter de hand uitsteekt om zijn trouwe metgezel op zo vele tochten over de gehavende vacht te strijken, klinkt een hevig gegrom en enkele meer uit de kluiten gewassen wolven komen met stijve poten en opgezette nekharen naderbij. Blijkbaar vinden zij het nu wel welletjes met die vriendschapsbetuigingen over en weer. Schielijk trekt Eric zijn hand terug en staat op . . . . er ontstaat een gegrauw en gesnauw tussen de moeder en haar kinderen en Eric krijgt steeds meer medelijden met zijn hond, die helemaal verwildert schijnt. Eensklaps klinkt er van ver door het bos een vreemde schorre kreet, die Eric doet huiveren . . . Dat . . . . is geen wolvenroep, denkt hij, maar . . wat is het dan wél? Ogenblikkelijk zijn de wolven hun twist vergeten, ze maken rechtsomkeert en verdwijnen een voor een geluidloos tussen de struiken. Alleen Wolf, zijn trouwe hond, verwikt of verweegt niet . . . . . Een zacht, klagelijk gejank komt uit haar keel . . . "Wolf" spreekt Eric het dier overredend toe . . . . . Kom eens hier . . . brave hond."

Het is echter of zij met opgeheven kop staat te luisteren naar een geluid, onhoorbaar voor de man. Tezelfder tijd is daar weer die eigenaardige, haast menselijke kreet, ogenblikkelijk gevolgd door een scherp gekef als van een waarschuwende wolf. Dat is Wolf te machtig . . . ze jankt en gaat met grote sprongen achter haar wolvenpak aan . . . . Nog éénmaal roept de Noorman zijn hond . . . hoewel hij weet, dat het vergeefs is. Aan de bosrand houdt de hond haar pas in en draait zich om, de staart tussen de poten, kennelijk in tweestrijd met zichzelf . . . Dan, met een nauw hoorbaar gejank, verdwijnt ook zij tussen de stammen . . . .

Wel, bij Jon, bromt Eric in zichzelf, dat is kras, maar nu wil ik wel eens weten, waar mijn hond zo haastig naar toe gaat. Voorzichtig begint hij één der vele wolvenpaadjes te volgen . . . . Van de dieren is niets te horen, of te zien, maar alles wijst er op, dat dit een echt "wolvenbos" is. Uiterst waakzaam gaat hij voort tot een vaag geritsel hem de pas doet inhouden. Voor alle zekerheid houdt hij pijl en boog gereed. Even verder beweegt het struikgewas, nu recht vopr hem uit en op het smalle paadje verschijnt de machtige, niet bijster vriendelijke kop van de grote gele wolf .

Ofschoon zijn houding niet direct dreigend is . . . staat het dier daar weer zo strak loerend naar hem te kijken en er is zo iets onwrikbaars in zijn hele houding, dat het erveel op lijkt, alsof het Eric een "tot hier toe en niet verder" wil toeroepen. Een kort ogenblik komt de overweging bij de Noorman op, met een goedgerichte pijl de Wolf te doden, temeer daar het vreemde dier niet de minste neiging vertoont, hem aan te vallen maar dit stuit hem tegen de borst. De grote Wolf in het oog houdend, probeert Eric het langs een ander paadje, doch wéér staat het dier op zijn weg . . . Hier moet zich dus ergens het nest bevinden, denkt de Noorman, en dit is vader Wolf, die een oogje in het zeil houdt! Wel . . . . dat kan ik hem onmogelijk kwalijk nemen, dat zou ik ook doen! Hoewel hij niet van plan is, 't al op te geven, keert hij op zijn schreden terug . . . . Maar nu is het de grote gele Wolf, die als een schaduw ZIJN spoor blijft volgen . . . . .

Nog geruime tijd blijft de grote gele Wolf de Noorman volgen en het merkwaardige hierbij is, dat het dier steeds op méér dan een pijlschot afstand blijft. Op een gegeven ogenblik echter is hij eensklaps verdwenen . . . . en Eric herademt. Er was iets eigenaardigs met dat beest, iets griezeligs, menselijks, en onwillekeurig moet Eric weer aan de sterke verhalen denken van de eenogige rover. Op een stil, hoog gelegen plekje zet Eric zich neer en staart peinzend uit over het landschap, waarin op de achtergrond de ruïne van zijn burcht zichtbaar is. Vergeefs pijnigt hij zijn hersens met de vele vragen die hem kwellen. Waar is Winonah en hoe moet hij haar op het spoor komen? Wie is de geheimzinnige figuur die met wolven leeft en waarom heeft hij juist de ruïne van Wogram's burcht als woonplaats gekozen? Is het toeval, dat zijn eigen hond bij dit alles is betrokken? Wie weet, kan deze wolvenman hem vertellen wat er is gebeurd en hem helpen bij het zoeken naar Winonah? De aanwezigheid van al die wolven maakt het echter niet eenvoudig, met dit raadselachtige wezen in aanraking te komen . . . . Vermoeid strijkt Eric over zijn voorhoofd . . . . Hij moet verder . . . met een zucht staat hij op, om zijn weg te vervolgen. Als

de avond daalt, zoekt hij zich een veilige plaats om de nacht door te brengen en in de namiddag van de tweede dag, op zijn weg naar de verzamelplaats aan de oever van het meer, ziet hij ineens op de oude heirbaan naar het noorden een stofwolk. Verrast blijft hij staan, zich afvragend of het wederom rovers zijn . . . of zou hij tenslotte tóch nog eens een troep behoorlijke lieden kunnen ontmoeten? Het is een groot gezelschap, maar te veraf om duidelijk te onderscheiden wie en wat het zijn. Eén ding is zeker, ze trekken zuidwaarts en omdat daar de burcht van Berse ligt, besluit de Noorman, dit onverwijld te onderzoeken. Vlug spoedt Eric zich door de wouden naar beneden, tot hij de heirbaan bereikt heeft, die hij langs de bosrand blijft volgen. Tegen de schemering hoort hij stemmen, een grote ruitertroep. Terzijde van 't pad is een grote ruitertroep op een open plek bezig een bivak op te slaan . . . . .

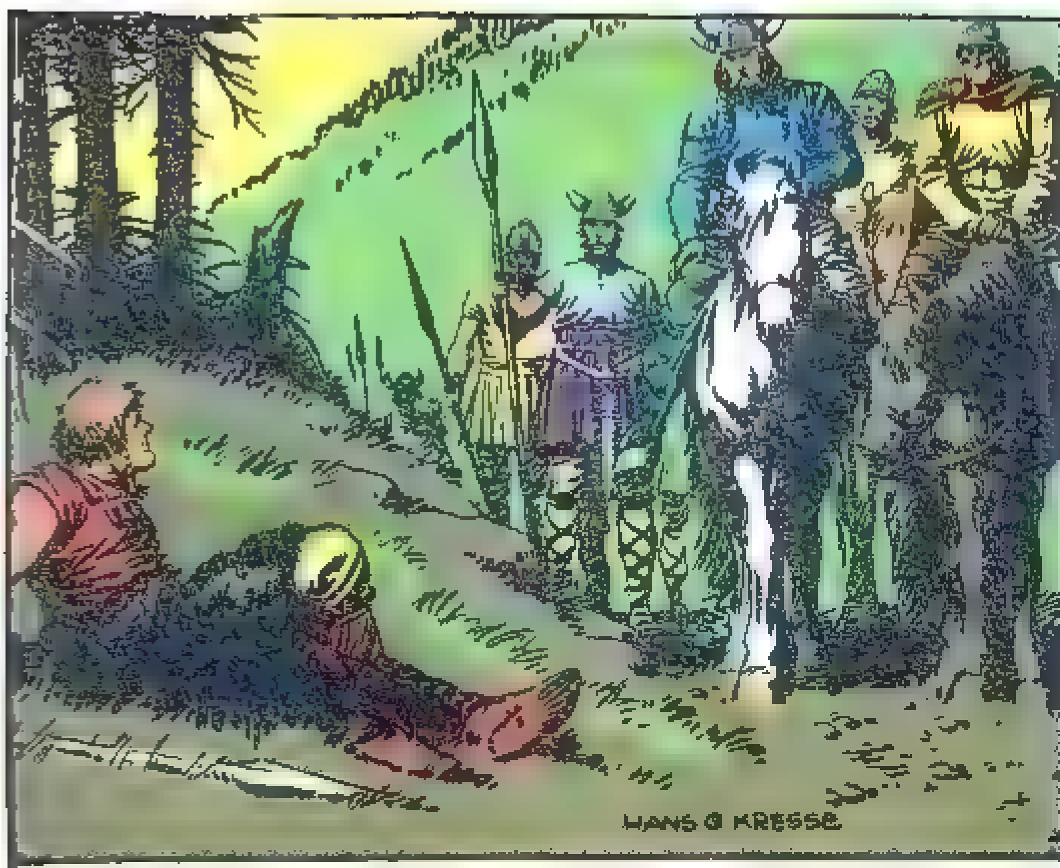

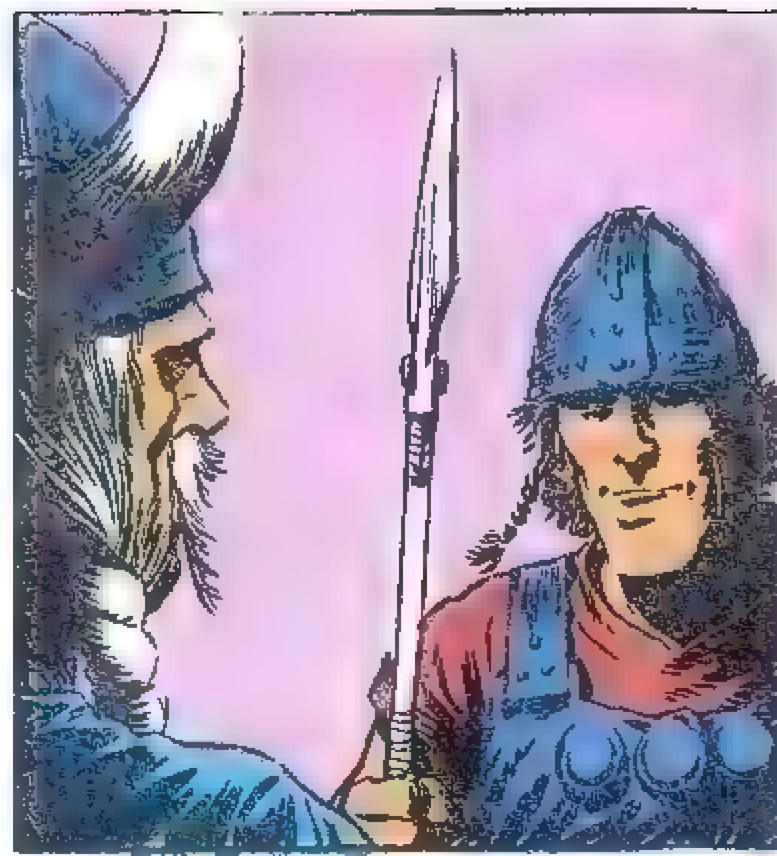
Eric houdt zich muisstil, tot het donker is geworden. Dan sluipt hij behoedzaam op het kampement toe. Er branden drie vuren, waar omheen een groot aantal voortreffelijk bewapende krijgers geschaard zit. Nabij de plek, waar Eric zich verborgen houdt zit een drietal mannen iets terzijde. Klaarblijkelijk de aanvoerders van het stel, denkt de Noorman. Uit hun gesprek valt op te maken, dat ze onderweg zijn naar de sterkte van Berse, die hen schijnt te verwachten. „Wat zou Uw Heer wel voor de jongen willen geven, Haugar" gromt de forse, gezette man in het midden. De aangesprokene, een magere verschijning met een scherp besneden, haast hardvochtig gelaat, haalt de schouders op. „Maak je geen zorgen, Yarl Gandalf," antwoordt hij, de vorst van Bohuslan weet diensten te belonen!" Maar het is toch de bedoeling, de knaap uit te wisselen voor de kleine Hrulf! De vorst van Bohuslan! Eric knijpt de lippen opeen. Dan is die magere kerel een handlanger van Bohuslan. „Mij dunkt dat een moeder toch liever haar eigen kind heeft, dan een vreemd," vervolgt de Bohuslaner. „Aha," denkt de Noorman opgelucht, dus mijn zoon leeft!" Zijn hoop, ook iets over Winonah gewaar te worden blijkt echter ijdel, want even later spreekt Hugar er zijn teleurstelling over uit dat niemand nog weet wat er van haar geworden is, zodat het een moeilijk karwei wordt, haar op de hoogte te stellen van Erwin's lot. „Ik dacht zo," grijnst de dikke, die met de titel "Yarl" aangesproken wordt, al ziet hij er niet uit als een leenman heeft Eric hem bij zijn weten nimmer tevoren gezien op de jaarlijkse bijeenkomsten. „Ik dacht zo," dat er een aardig zaakje van te maken zou zijn als we niet alleen de kleine Hrulf, maar ook de koningin en haar zoon aan de Vorst van Bohuslan konden uitleveren. Dan zal je die Koningin toch eerst moeten vinden, antwoordt Haugar droog. Tot op heden hebben al onze spionnen nog niets gepresteerd! Eric kan zich nauwelijks beheersen bij het vernemen van deze woorden. „Zolang IK er nog ben, zal jij de Koningin nooit vinden, geboefte, sist hij," terwijl hij zich behoedzaam terugtrekt. Maar ondanks zijn grimmige woorden is er wanhoop in zijn hart. Want hoe kan hij met zijn handjevol krijgers, ooit deze strijd winnen tegen de machtige vorst van Bohuslan? ?

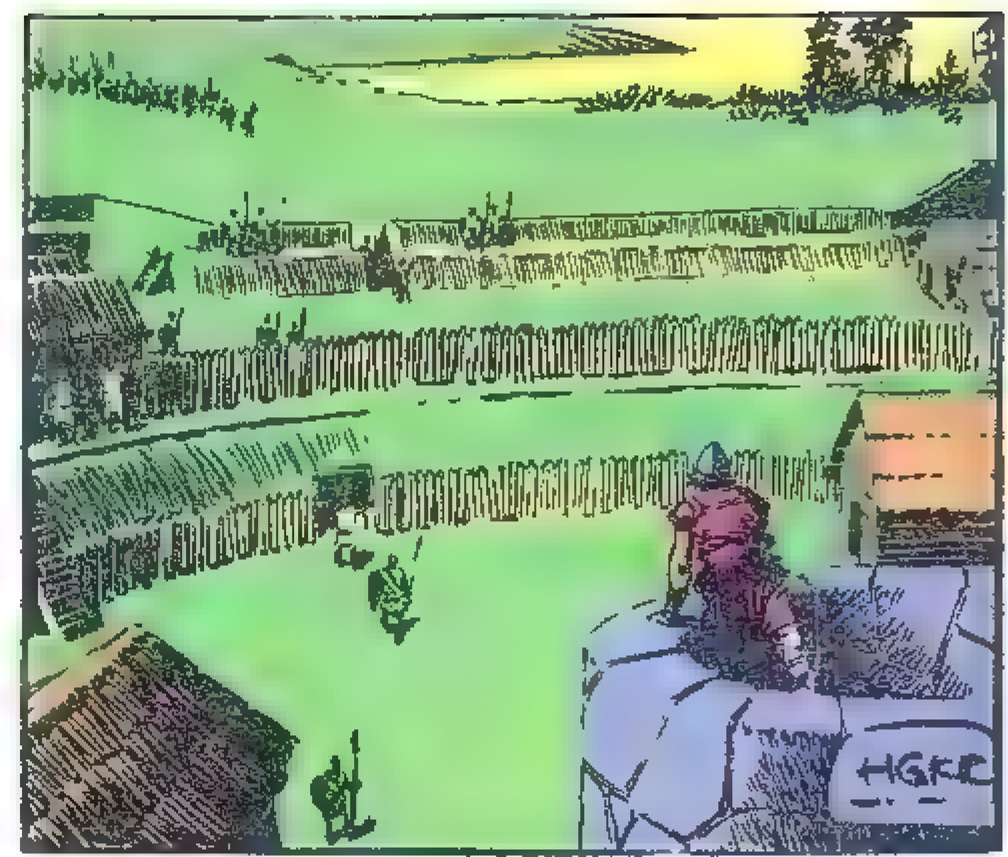

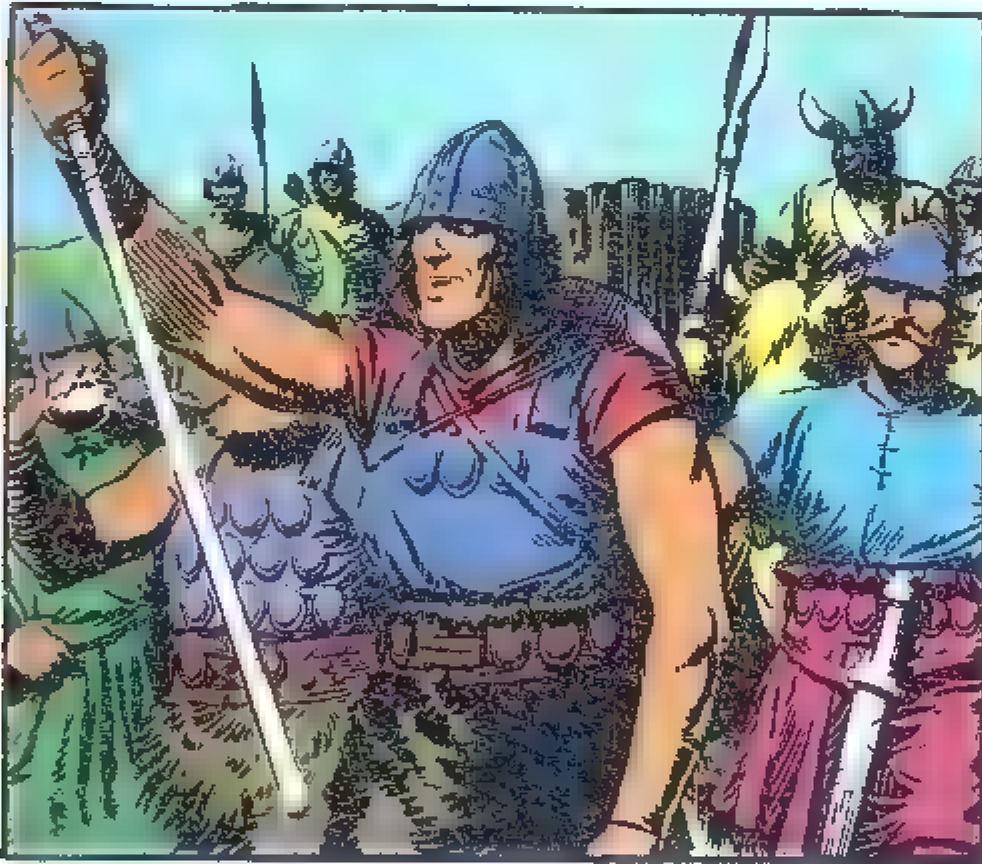
Zonder zich ook maar even rust te gunnen, loopt Eric de hele nacht door, want als hij het stoutmoedige plan, dat in zijn brein opkomt, goed ten uitvoer wil brengen, MOET hij de troep van Gandalf voorblijven! Tegen de ochtendschemering bereikt hij de plaats van samenkomst. Hij fluit zachtjes en Rig de rover komt behoedzaam te voorschijn. De anderen zijn nog niet aangekomen. „Blijf hier in ieder geval tot allen er zijn," zegt Eric, ik ga inmiddels proberen Berse's burcht binnen te komen." „Dat is toch veel te gevaarlijk, werpt Rig tegen. Hoe wil je dat doen? „Laat dat maar aan mij over," glimlacht Eric veelbetekenend. Eerst moeten we weten, hoe de zaken daar staan, voor we iets kunen ondernemen. Jullie wachten dus, tot ik hier terug kom." Rig knikt instemmend. „Jij hebt een machtige mooie snor," mompelt Eric dan peinzend, "jammer dat ik die niet gebruiken kan . . ." De rover gaapt Eric met stomheid geslagen aan, maar begint er iets van te begrijpen, als deze vervolgt: die helm heb ik nodig en ook wat van die haarslierten van je. De daad bij het woord voegend snijdt Eric enige lange lokken af en nodigt vervolgens de grinnikende Rig uit, er een paar vlechtjes van te maken, tesamen met zijn eigen haar. Als deze operatie met veel geharrewar is gelukt en Eric met een stel miezerige vlechtjes is getooid, lacht de rover breeduit, maar Eric is nog niet klaar. Geef mij nu jouw speer, zegt hij . . . . jij krijgt mijn zwaard, maar wees er een beetje zuinig mee . . . en nu heb ik geen tijd meer te verliezen! Na een snelle groet haast hij zich op weg. De zon staat al aan de hemel en de vrees bekruipt hem, toch nog te laat te komen. Ook moet hij — voor het welslagen van zijn plan — zorgen buiten de gezichtkring van Berse's burcht te blijven. Hijgend bereikt hij tenslotte een punt, vanwaar hij de heirbaan naar het noorden kan overzien en duikt dan meteen terug in de struiken, want Gandalv's ruiterbende is al in aantocht. Nu opschieten, mompelt Eric, als ik vlug ben, kan het nog net . . . .

Als de troep ruiters met Gandalv en Haugar aan het hoofd het hoogste punt van de heirbaan hebben bereikt, naderen zij de laatste bocht die hen het uitzicht op Berse's burcht ontneemt. Even voor deze bocht houden de twee hoofdmannen hun paarden plotseling in en kijken verbaasd naar de gestalte die zich geeuwend en enigszins verschrikt bij hun nadering opricht. Het is een eenvoudige krijger die met een vriendelijke, maar domme grijns naar hen opziet, waarna hij schielijk zijn helm rechter zet en overeind springt. Eh, welkom Heer, stottert de man, en op de manier van een kind dat een lesje opzegt vervolgt hij: Heer Berse zwaait u een welkom toe, en zend mij om U te begeleiden naar zijn burcht! Gandalv is uiterst ingenomen met deze aardige gedachte van Berse en grinnikt opgewekt. Alleen Haugar staart als in gedachten verzonken naar de lange krijger, die nóg langer zou zijn als hij niet ietwat gebogen liep. Maar de Noorman glimlacht onverdroten. Hij ducht hier geen gevaar: geen der mannen kent hem immers! Op Berse's burcht wordt het anders — daar zal hij moeten oppassen. Niet alleen heeft Berse hem vroeger meermalen gezien — al was het dan uit de verte — ook Berse's krijgers zouden hem kunnen herkennen, van het gevecht in de Troll kloof, hoewel ook zij hem niet van dichtbij gezien hebben en hij toen zijn gevederde helm op had. Maar dit risico moet hij aanvaarden. Met Eric als leidsman zet de stoet zich weer in beweging en de mannen op Berse's burcht kijken nieuwsgierig over de omheining bij het vernemen van de hoge schelle stem welke Eric zich voor deze gelegenheid aangemeten heeft . . Open de poort! Ik meld u de komst van Yarl Gandalv en Heer Haugar! Open de poort, krijgers van Berse sterkarm!, schalt zijn stem luide over de wallen. De poort zwaait langzaam open en de stoet nadert de burcht. Tot zover gaat alles goed, denkt Eric, terwijl hij bedachtzaam onder zijn helm uitgluurt. Gandalv gelooft dat ik een krijger van Berse ben . . . . nu gaat het er alleen maar om, of die kerels binnen mij voor een krijger van Gandalv aanzien . . . .
Als eerste gaat Eric de poort binnen van het grote buitenerf; ongemerkt neemt hij met halftoegeknepen ogen de hele omgeving op en maakt intussen luidruchtige grappen met zijn zogenaamde kornuiten. Dit werkt blijkbaar aanstekelijk, want dadelijk doen ook de anderen

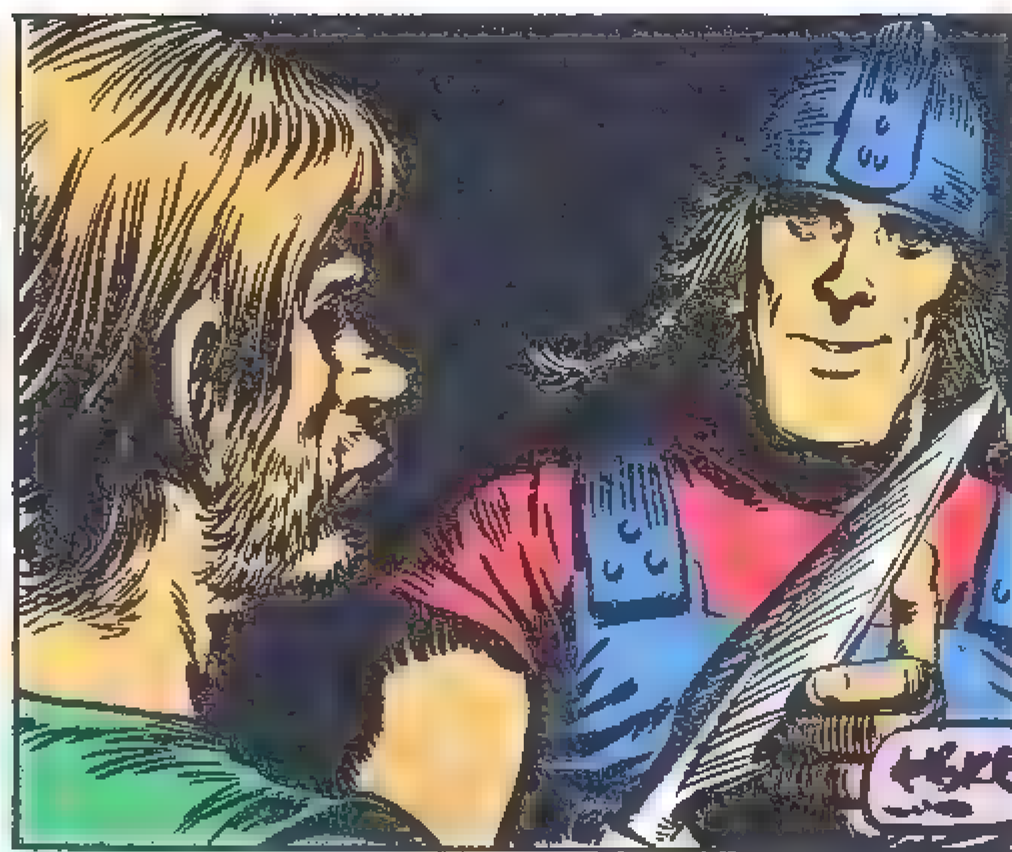

een duit in het zakje en zij roepen elkaar lawaaierig toe. Dat komt me goed van pas, denkt Eric, als ze allemaal maar druk in de weer zijn, kan ik er mooi tussenuit glippen. Ongezien weet hij zo in de stallen te komen, waar hij eerst eens voorzichtig om zich heen gluurt. Er is nog niemand en zo heeft hij de gelegenheid te bedenken wat zijn volgende stap zal zijn. Dat het niet gemakkelijk zal wezen om tot Erwin door te dringen, is hem al duidelijk geworden. De komst van de stalknechten met de paarden van de zojuist aangekomen bezoekers stoort hem in zijn gepeins en daar hij een ontmoeting op dit moment wil voorkomen, doch geen gelegenheid krijgt de stal te verlaten, trekt hij zich ijlings terug in een duistere hoek tussen de stalmest. Dan komen een paar kerels binnen met de paarden. Nou, roept de een, dat kan een mooi feest worden. Heer Berse heeft al een os laten slachten! Hij zal wel niet genoeg hebben aan één os, denk ik, zegt de andere, want als de nieuwe Koning wordt uitgeroepen, komen er van overal natuurlijk gasten. Hoe vind jij de jonge Erwin? Hij lijkt niet erg op zijn vader. Toch jammer, dat die dood is! Tja, zo is het, maar ik vind die Erwin ook wel een aardige snuiter, alleen een beetje driftig zou ik zeggen. Wat die vrouw er eigenlijk bij moet, gromt een derde, misschien is het wel waar wat ze zeggen, dat zij met . . . . De rest van zijn zin gaat voor Eric verloren, daar een der paarden juist op dit ogenblik luid begint te briesen. Maar de betekenis wordt hem al gauw duidelijk, als hij een der mannen hoort antwoorden: Dan krijgen we nóg een feest, het bruidsfeest van Koning Erwin met die Branwen!
De stalknechten praten voort over allerlei onbelangrijke zaken, terwijl zij intussen de paarden afborstelen en voer geven. Al die tijd ligt Eric in een ongemakkelijke houding achter de kwalijk riekende mesthoop verscholen en verwenst hartgrondig de breedsprakigheid van de kerels, totdat ze tenlaatste tot zijn opluchting al kwebbelende de stal uitgaan. Schielijk kruipt Eric tevoorschijn. Een ferme duik in een helder meertje zou mij nu niet onwelkom zijn, gromt hij. Intussen denkt hij goed na. Toch jammer dat Eric dood is,, heeft een der kerels gezegd wel, wel, dat is de moeite waard om te onthouden, want dat zou er weleens op kunnen duiden, dat Berse's krijgers misschien te goeder trouw zijn, en daar zou hij — Eric — zijn voordeel mee kunnen doen

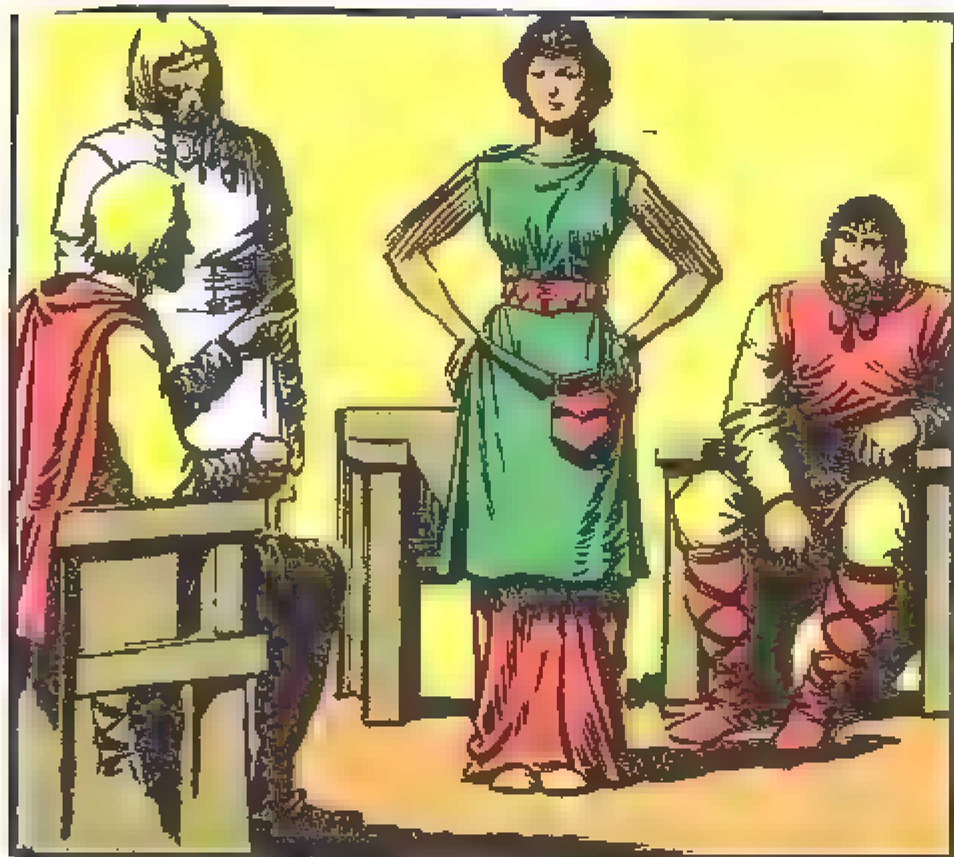

't Is alleen maar de vraag of ze er allemaal zo over denken, mompelt hij, terwijl hij omzichtig de stal doorloopt. Een naderende voetstap doet hem verschrikt stilstaan — Dan trekt hij na een korte aarzeling de ijzeren punt van zijn lans en begint deze ijverig te wetten op de slijpsteen, welke hij reeds eerder opgemerkt heeft.. Hij fluit er een lustig deuntje bij en schijnt de binnenkomst van de knecht — een van de spraakzame lieden van daarnet — pas te merken, als deze hem ten tweede male goede morgen wenst. Ook goeie morgen, antwoordt Eric breed grijnzend. Hij begint een vriendelijk praatje over de drukte op de hof en weet ongemerkt het gesprek op Erwin — de jonge Koning — te brengen. De knecht, die niet anders weet of Eric is een van Gandalv's mannen gluurt hem argwanend aan en mompelt iets onverstaanbaars. Komaan, denkt Eric, Yarl Gandalv schijnt hier niet erg gezien te zijn, en hij haast zich de stalknecht te verzekeren, dat hij nog maar kort in dienst is van deze Yarl. De stalknecht ontdooit wat. Die Erwin is best een fijne knaap, probeert de Noorman weer, hoewel het jammer is, dat die Koning Eric dood is — en wat zou er toch van die Koningin geworden zijn? Daar zal die Yarl van U wel meer van weten, gromt de knecht, vraag het hem eens! De grimmige toon waar op dit gezegd wordt ontgaat Eric niet. Een ding is zeker, vervolgt de man, die nu blijkbaar wat meer op zijn gemak is door Eric's openhartigheid. Zo een beste Koningin, als zij was, zal die vrouwe Branwen nooit worden! Ik mag dat mens niet! Je mag het best weten ook en ik vind het maar jammer dat Prins Erwin zich zo laat inpalmen! Tja, als Koning Eric niet dood gegaan was . . . . maar wat geeft dat nou allemaal achteraf! Dit is mijn kans, denkt Eric. Nu of nooit, ik MOET het wagen . . . en terwijl hij de man scherp gadeslaat zegt hij bedachtzaam. Wie zegt je, dat Koning Eric werkelijk dood is? Ik ben er nog niet zo zeker van, makker .
De stalknecht kijkt wantrouwig. Wat bedoelt ge? vraagt hij verbaast. Wel antwoordt Eric de Noorman voorzichtig, niemand weet het ware, van de dood van onze Koning. Wat wordt er namelijk precies beweerd? Wel, eh, dat de Koning indertijd is uitgevaren en tegelijk met Ragnar de Rode is omgekomen, zegt de knecht, en al z'n mannen en eh . zijn zoon ook . . . . Verbaasd over zijn eigne woorden staart hij Eric afwezig aan, want die zoon . . . is immers springlevend! Juist, knikt Eric veelbetekenend en niemand heeft de Koning dood gezien, dus geloof ik het niet. Een tweede stalknecht heeft nieuwsgierig meegeluisterd en schijnt wel wat voor deze veronderstelling te voelen. In de loop van het gesprek blijkt het Eric wederom, dat deze mannen zijn vermeende dood betreuren. Toch wil hij er niet téveel op doorgaan en om lastige vragen te voorkomen maakt hij onopvallend een eind aan het gesprek en wandelt weg. Tussen de schuren vindt hij een rustig plekje, waar hij zich neerzet om zijn gedachten te verzamelen. Het is nu wel duidelijk, dat er met Berse's knecht wel wat te beginnen zou zijn, als hij hen zou kunnen bewijze, dat hij inderdaad Eric de Noorman is. Maar HOE dat te bewijzen . . . . De enige die zijn bewering zou kunnen staven, is Erwin, zijn zoon, maar het is zo goed als onmogelijk om toegang tot hem te krijgen. Voorlopig besluit Eric eerst te trachten in aanraking te komen met de twee krijgers, die indertijd Branwen en Erwin begeleid hebben naar Berse's burcht. In de burchtzaal wordt op hetzelfde moment een bespreking gehouden tussen Haugar, Gandalv en Berse. Heer Berse heeft U uitgenodigd om Prins Erwin, de toekomstige vorst der Noormannen aan U voor te stellen, klinkt Branwen's stem. Gij zijt als beheerder van een der grootste lenen van het rijk, zoals Yarl Yarl Berse mij zeide, de eerste die deze grote eer te beurt valt en Uw hulde zal, bij het erkennen van de vorst, grote invloed uitoefenen op de andere leenmannen. Er valt een stilte in het vertrek op deze woorden en Haugar en Gandalv wisselen een snelle blik.

Het kleine gezelschap staat op, als Prins Erwin binnenkomt. De knaap monstert de aanwezigen met sombere ogen en knikt lusteloos, als Berse beide mannen aan hem voorstelt! De tegenwoordige Yarl van Tyrfing en zijn getrouwe, Heer Haugar, zijn de eersten, die hun toekomstige vorst komen begroeten, zegt de burchtheer onderdanig, en zij verheugen zich, de zoon van de grote Noorman te kunnen dienen! Er glijdt een verdrietige trek om Erwins gezicht, de gedachte aan zijn vader, die, zoals Berse hem heeft verteld, door rovers is vermoord, laat hem niet los. Deze slag kwam wel zeer hard aan en bovendien trof hem de weinige medelevende houding van Branwen, die van het feit niet bar onder de indruk scheen. Haugar treedt naar voren: Vergun mij, wendt de kerel zich tot Berse, je aan onze afspraak te herinneren, om Prins Erwin naar Tyrfing te brengen. Bovendien, er is geen betere plaats voor de huldiging, lijkt het mij . . . . een der grootste lenen, zoals je zelf zegt, nietwaar? Intuitief voelt Erwin de vreemde gespannen sfeer en een ogenblik komt de oude strijdlust weer boven, als hij verontwaardigd invalt: „Ik beslis zelf wel, waar ik

ingehuldigd wil worden, voorlopig is dat nog niet aan de orde! Is er al nieuws over de Koningin, Heer Berse? Neen? Welnu, zend meer krijgers uit en maak spoed ermee! En hoe staat het met de vader van Branwen, ook nog geen berichten? Ik zeg U dit, raast de jongen verder, afgezien van de onbeschaamdheid mij over inhuldiging te spreken, terwijl mijn vader — hier trilt zijn stem haast onmerkbaar — zo kort geleden gedood werd, wil ik niets ondernemen, vóór mijn Moeder, de Koningin gevonden is, en over feesten en inhuldiging wil ik helemaal niets horen! Als het zover is, zal mijn Moeder erbij zijn! Kalmer vervolgt Erwin, terwijl hij Haugar strak aanziet: Uw moeite is dus tevergeefs, Heer Haugar, IK BLIJF HIER en laat mij door niemand naar welke plaats ook brengen en met trots geheven hoofd verlaat de jonge Prins de zaal. Stil zitten de vier samenzweerders elkaar aan te staren en de Berse kijkt hulpeloos van de een naar de ander. Je speelt voorwaar een handig spelletje, Berse, zegt Haugar met een sluwe blik. Maar geloof mij, de knaap volgt mij als een hondje naar Tyrfing als ik het wil . . . .
Jawel, valt Branwen hem scherp in de rede, ik begrijp je! Je hoeft maar te zeggen, dat je nieuws hebt van zijn moeder, nietwaar? Maar zo ge-

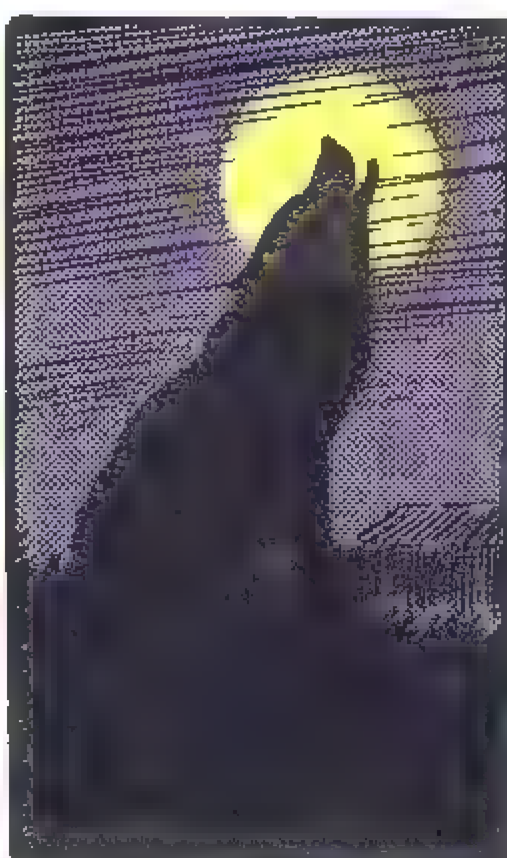

makkelijk zal je dat niet lukken, want vervolgt ze met een spottende knipoog, wat denkt je dat er gaat gebeuren, als ik de Prins inlicht over je betrekkingen tot de vorst van Bohuslan . . . of . . . over de rol die Gandalv heeft gespeeld bij het veroveren van Tyrfing, hè? . . . Wel, Heer Haugar? Haugar heeft zwijgend geluisterd en trommelt even met zijn vingers op de stoelleuning. Er is één ding, waarmee we geen van allen rekening houden, zegt hij dan langzaam — en dat is de WEERWOLF — of de "Havik" zoals gij hem pleegt te noemen. Dit geheimzinnige wezen, dat bovennatuurlijke krachten bezit, kon wel eens belang stellen in Prins Erwin! We zijn hier wel erg dicht bij het gebied van die Havik en zo is de kans groot, dat er wel eens rare dingen konden gebeuren, als hij er de lucht van krijgt, dat de Prins hier vertoeft! Berse, die in zijn hart bang is voor de gevreesde bewoner van Wogram's ruïne, krabt zich bedenkelijk de baard, maar Branwen springt overeind. Bangmakerij, roept ze schel, denk niet, dat ik U niet doorzie! Geloof hen niet, Heer Berse, vervolgt ze met flikkerende ogen — wij zijn langs het zogenaamde gebied van die weerwolf getrokken en hebben niets bemerkt! Ternauwernood zijn deze woorden gesproken of er klinkt, meegedragen door de wind, een schor diep geblaf, dat eindigt in een klagelijk, langzaam afstervend gejank en gehuil. Het is maar kort, doch maakt op allen een schrikwekkende indruk . . . . Dat was een . . . wolf, zegt Berse schor en Branwen, die haar Keltische aard niet verloochenen kan, fluistert verblekend: Een wolf — en hij huilt overdag . . . dat betekent een dode . . . .

De beide gasten doen er het zwijgen toe en na een gemompelde groet begeven zij zich, heel wat vroeger dan het plan was, naar hun vertrekken. Ook Branwen wenst zich ter ruste te begeven en tenslotte zoekt Berse eveneens zijn legerstede op. Dan daalt de stilte over de burcht, tegelijk met de komende nacht. Maar die stilte duurt niet lang

Weer klinkt er plotseling hetzelfde diepe geblaf en het angstaanjagend gehuil niet één keer nu, maar bijna aan één stuk door zendt het beest zijn klagelijk janken door de nachtelijke rust . . . . Met een gil springt Branwen van haar bed . . . angstig gluurt ze naar buiten en daar . . . in het heldere licht van de volle maan ziet ze de silhouet van een eenzame wolf, die recht tegenover haar venster met zijn kop ten hemel geheven, zit te huilen. De Tuatha, de Danann, sta mij bij, prevelt zij, onwillekeurig in haar eigen taal vervallende. Het zwaard

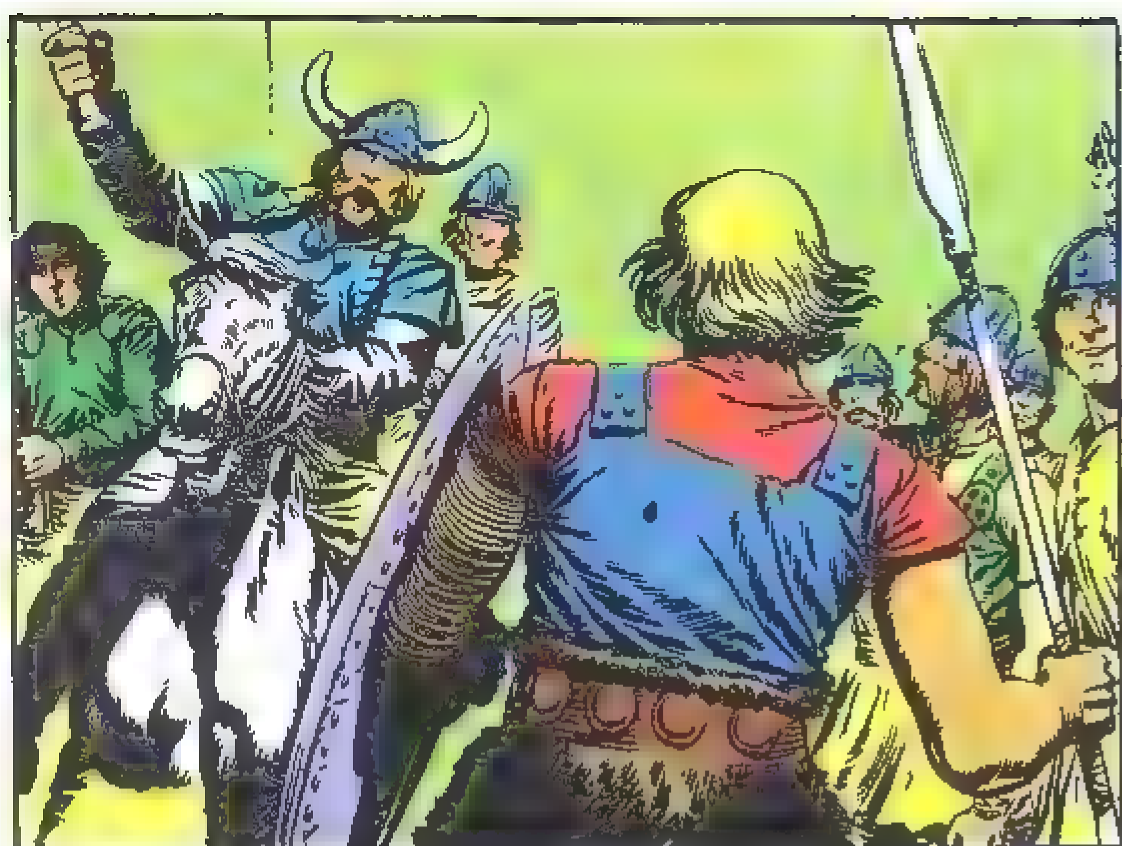

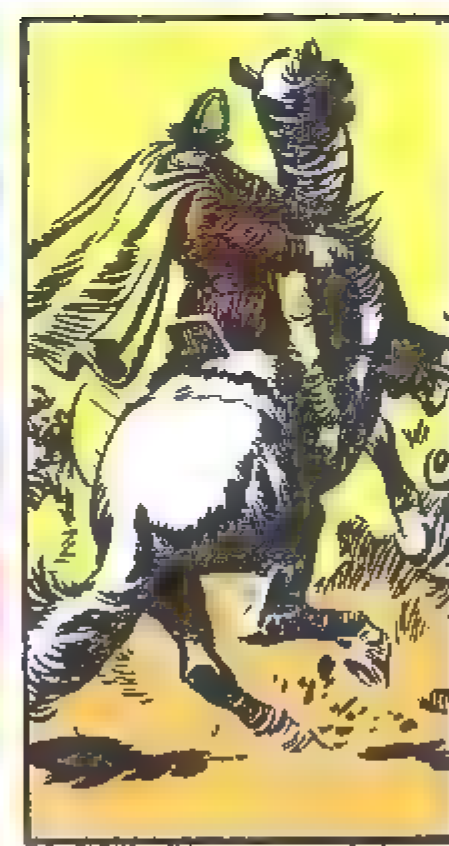

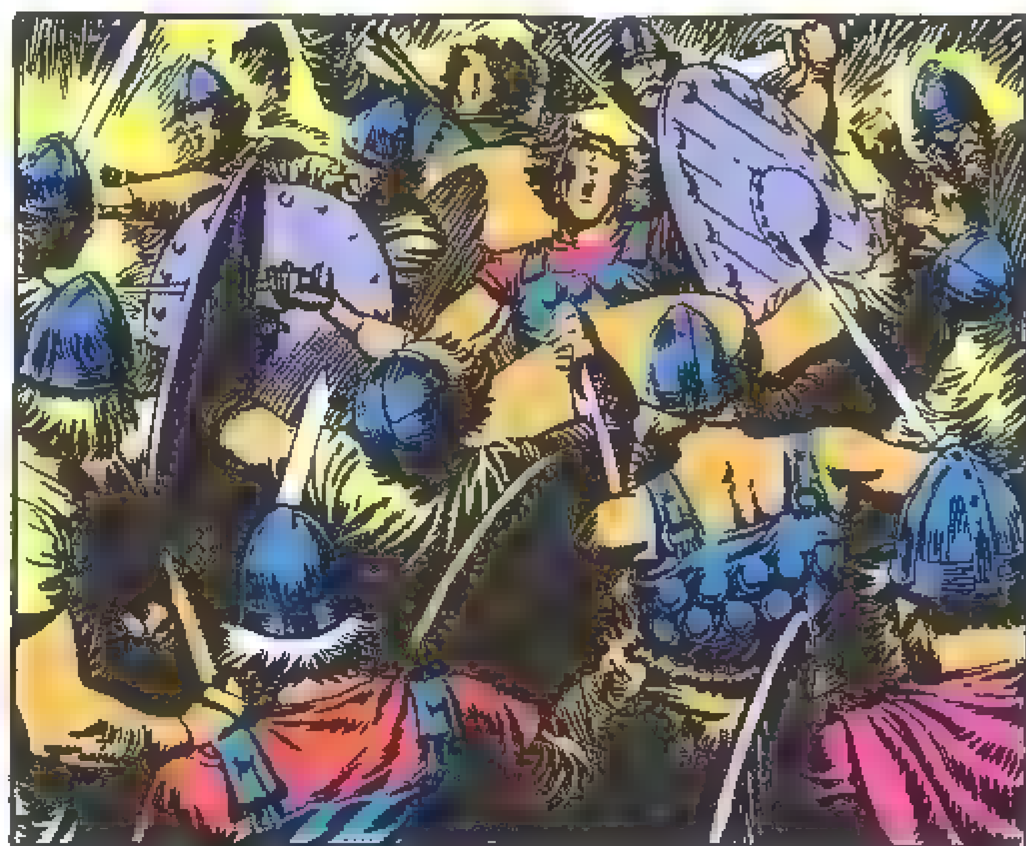
van Nuada, de speer van Lug moge ons bewaren voor de macht van dat monsterlijke beest! Het zal onheil over ons allen brengen . . . . In haar bijgeloof roept zij alle Keltische goden, die haar te binnen schieten aan, maar 't schijnt niet veel te helpen, want de wolf huilt onverdroten voort. Dan wordt de angst haar te machtig. Het is de Weerwolf — roept ze schel, er gaat iets vreselijks gebeuren — ik wil weg, voor de doden bezit nemen van deze plaats . . . .
Hevig ontdaan strompelt Branwen de gang op, waar ze tegen Berse aanloopt, die, ook al door het gehuil gewekt, met een krijger staat te redeneren. Wat moeten we beginnen, jammert Branwen, het IS de Weerwolf die voor onze poort zit en er komt niets dan ellende van, zeg ik U! Bij de wet der Druiden — en weer rolt er een rijtje Godennamen uit haar mond — er zullen hier doden vallen bij hopen!
Ik heb mijn krijgers reeds gezegd, het beest neer te schieten, mompelt Berse bedremmeld, maar ze durven niet eens de poort uit!
Was het maar een wolf, kermt Branwen, hoor maar eens, hoe hij weer te keer gaat.
En opgezwiept door haar bijgelovige vrees, begint de Keltische te smeken en te flemen, hetgeen zeer tot genoegen is van Haugar, die in zichzelf denkt, dat die wolf maar mooi op tijd is verschenen, wat hem betreft! Daar de anderen er ook op aandringen, stemt Erwin tenslotte dan maar toe naar Tyrfing te vertrekken.
Heel vroeg de volgende morgen wordt alles voor de reis in gereedheid gebracht. De wolf is van de poort! De krijgers staan zwaar bewapend bijeen en praten over de gebeurtenissen van de nacht, blij te kunnen vertrekken, want allen zijn min of meer bijgelovig. De paarden staan gereed en het gezelschap stijgt op. De binnenpoort wordt geopend. Dan, als zij het buitenhof oprijden, klinkt een krachtige stem: E R W I N ! ! !
Een lange gestalte maakt zich los uit een troep krijgers en Haugar mompelt zachtjes: U ken ik, vriend — met je vlechtjes — de bode van Berse hè?
Tezelfder tijd schalt Erwins stem met een luide, juichende kreet over alles heen: V A D E R !
De koning, de koning is terug! hoort Erwin de krijgers in zijn nabijheid roepen en één moment lijkt het alsof allen zich aan zijn zijde zullen scharen. De Noorman doet al een paar stappen in de richting van zijn

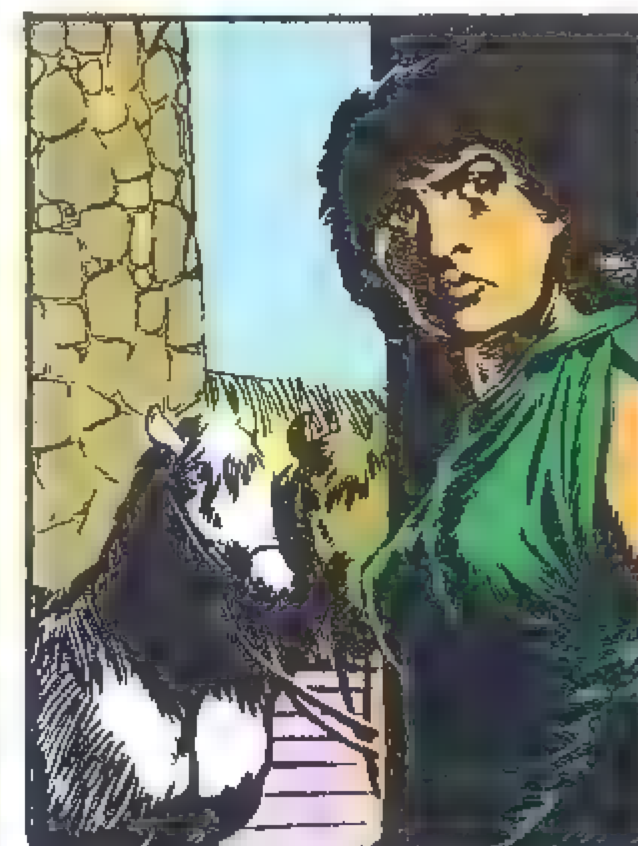

zoon als een schelle stem schreeuwt: „Dood aan de bedrieger, grijp hem" . . . . Gandalv dringt zijn paard met geweld naar voren en wil Eric met zijn zwaard te lijf. Maar Eric is het juist iets te vlug af en voor hij beseft wat er gebeurt, zakt Gandalv de verrader van Tyrfing, door Eric's speer dodelijk getroffen, uit het zadel. „Slaat neer, de verraders" roept Eric de mannen toe, maar de vele krijgers, die achteraf stonden, hebben niet goed kunnen verstaan wat Eric en Erwin elkaar toeriepen en weten amper waar het om gaat. Ze staan even beduusd te kijken en dat is voldoende voor Berse, die zich bulderend aan het hoofd van Gandalv's mannen plaatst. Eric poogt nog, zijn zoon te bereiken, maar de plotseling opvlammende strijd belet hem dit. Terwijl de krijgers elkaar te lijf gaan dringt Haugar zich snel met zijn paard naast dat van Erwin. Hij grijpt de knaap beet en voordat deze de kans krijgt, zich te verweren, slaat de Bohuslaner hem met het bronzen gevest van zijn dolk op het hoofd. Haastig sleurt Haugar de bewusteloze jongen voor zich op het zadel. Branwen heeft alles gezien en de bedoeling van de spion begrepen, maar haar waarschuwende gil komt te laat . . . . De krijgers die nog trachten tussenbeide te komen, worden eenvoudig ondersteboven gereden. „Redt mijn zoon" brult Eric. Houdt de schurk!

Niemand was bij machte hem tegen te houden. Allengs hoort Haugar het strijdrumoer achter zich zwakker en zwakker worden, totdat het volkomen wegsterft en hij zich geheel alleen op de heirbaan bevindt. Erwin is nog steeds buiten kennis en zonder vaart te verminderen, grijpt hij de knaap steviger vast. Zo! gromt de kerel zelfvoldaan — dat is de mooiste poets die ik ooit iemand gebakken heb! Niets verstoort de stilte van het woud, dan het gelijkmatige hoefgedreun van zijn paard — tot — een geluid hem het bloed in de aderen doet stollen van schrik. Ergens achter hem klinkt een schel woedend geblaf dat hem het bloed in de aderen doet stollen van schrik. Omziende ontdekt hij een reusachtige zware wolf, die hem in razende vaart achterop komt en langzaam, onafwendbaar — meter voor meter op hem inloopt . . . . De Weerwolf — het is de Weerwolf knarsetandt hij in doodsangst en zet zijn paard tot nog groter spoed aan, hetgeen het dier echter met zijn dubbele last niet kan volbrengen. Inmiddels weren Eric en zijn trouwe krijgers zich dapper tegen de overmacht van het rapalje van Gandalv en het handjevol mannen die nog aan Berse's kant staan, maar het is een verloren gevecht. Als Eric ziet dat er geen redden meer aan is, het heeft bovendien geen nut, zich nog langer teweer te stellen, omdat Erwin zich buiten de burcht in groot gevaar

bevindt, schreeuwt hij het bevel: terug naar de poort! Ze weten er doorheen te breken en achtervolgd door hun tegenstanders bereiken zij de buitenpoort. Gelukkig voor de vluchtenden is deze te smal om er velen tegelijk door te laten zodat ze gelegenheid krijgen, hun achtervolgers zonder veel moeite op te houden. Nog hoort de Noorman hoe er een gejoel opgaat als Berse tiert en brult: Een helm vol goud voor degene, die mij het hoofd van de indringer brengt . . . . Met bleek gelaat treedt Branwen naar voren en trillend van opwinding glipt zij voorzichtig in de richting van een paar paarden, die min of meer vergeten aan een staipaal gebonden staan. Ik moet achter Haugar aan, mompelt zij, want ik geloof, dat er voor mij hier niets meer te beleven valt . . . .

De omgeving van de burcht en het omringende bos weerklinken nog van de kreten der elkaar achtervolgende krijgers, als Branwen vrijwel onopgemerkt de poort uitrijdt. De wachters kennen haar als behorende tot Berse's gezelschap en houden haar dus niet tegen. „De heirbaan naar het Noorden natuurlijk," mompelt zij, haar paard aansporende, "naar Tyrfing, waar Haugar zijn mannen heeft en dan naar de vorst van Bohuslan . . . welaan . . . om het even . . ." Als zij uit het gezicht van de burcht is, zet zij haar paard tot galop aan; gemakkelijk valt het rijden haar niet, daar ze schrijlings moet zitten en haar lange rok haar danig hindert. Zij wil echter zo spoedig mogelijk Haugar inhalen en drijft daartoe haar ros aan tot zo groot mogelijke snelheid. Plotseling bekruipt haar een gevoel van beklemming, als zij zich er van bewust wordt, onbeschermd en alleen door het woud te rijden. De gedachte aan de weerwolf komt bij haar op en doet haar steeds angstig om zich heen spieden. De heirbaan stijgt gaandeweg en even nadat zij het hoogste punt heeft bereikt, houdt ze met een ruk haar paard in . . . . Daar, een eind voor haar uit op het met onkruid omwoekerde stenige pad, ligt een stille gedaante uitgestrekt. Het paard snuift onrustig en beweegt zenuwachtig de oren; Branwen stijgt enigszins onbeholpen af en trekt het dier, dat nu kennelijk ergens bang voor is, mee. Op enige afstand van de roerloze gedaante staat ze stil, hoewel het haar nu wel duidelijk is, dat de man, die daar ligt, niet meer leeft. Aarzelend en vreesachtig dribbelt ze voorzichtig naderbij.

Branwen heeft aan een enkele blik voldoende en vermijdt het verder naar het verminkte lichaam te kijken; ze kan zich niet voorstellen, wat hier is voorgevallen en bevend vraagt zij zich af, wat er van Erwin is geworden. Daar het paard van Haugar ook in geen velden of wegen te bekennen is, lijkt het waarschijnlijk dat de jonge Noorman met zijn ontvoerder slaags is geraakt en er op diens paard vandoor is. Maar dan valt haar blik op een breed spoor, dat eruit ziet alsof een zwaar voorwerp over de grond is gesleept. Na een korte aarzeling besluit zij, dit spoor te volgen, hoewel zij zich slecht op haar gemak voelt. Met trillende handen maakt zij haar paard aan een boom vast; het dier is buitengewoon zenuwachtig, doch Branwen heeft niet genoeg ervaring met paarden opgedaan om dit op te merken. Het sleepspoor volgt een eind het pad, buigt dan rechtsaf het woud in en voert tussen de stammen door. Wat haar ongeoefend oog echter niet opmerkt, is de afdruk van een wolvenpoot, die hier en daar tussen het sleepspoor zichtbaar is. Het kost haar reeds de grootste moeite dit spoor te blijven volgen. Langzaam gaat ze voorwaarts, tot een geluid haar oor treft en ze plotseling met een bonzend hart stilstaat. Een zacht gekerm dringt tot haar door en nóg eens . . . . . Dat moet Erwin zijn, denkt ze. Hij is natuurlijk gewond en heeft zich hierheen gesleept. Zij haast zich in de richting van het geluid, na enkele passen blijft ze met een zucht van afgrijzen staan. Iets verderop tussen de bomen ligt de roerloze gestalte van de Noorse Prins en een grote zwarte wolf staat over hem heengebogen. Als versteend slaat zij dit tafereel gade, niet in staat een voet te verzetten. „Bij Lug" stamelt ze hijgend. „De Weerwolf. Ik ben verloren." Zij raapt al haar moed bijeen en tracht zich ongemerkt terug te trekken, maar de wolf heeft zijn blik reeds op haar gericht; grote gele ogen boren zich in de hare. Dan komt het ondier met dansende passen op haar toe.

Met knikkende knieën en half verlamd van schrik wacht Branwen af. Ze is er van overtuigd, dat dit de Weerwolf is, die bezig was Erwin te verscheuren en dat nu zijzelf aan de beurt is. Machteloos leunt ze tegen een boom, terwijl ze allerlei Keltische bezweringen prevelt. Opeens blaft de wolf en als Branwen de ogen opent, ziet ze het beest een paar stappe in Erwins richting doen. Wéér blaft hij, kort en klagelijk met een haast vragende klank. Vol ongeloof slaat Branwen de gedragingen van het grote dier gade, maar allengs wint de verbazing het van haar angst. Als ze niet beter wist zou ze denken met een hond inplaats van een wolf te doen te hebben. Als het dier naast Erwin

gaat zitten en haar — net als een grote hond — vol verwachting blijft aanstaren, wordt het haar ten laatste duidelijk, dat het iets van haar wil.

De wolfshond spitst de oren ....

maar het volgende ogenblik springt hij tot Branken's grote schrik op en steekt luisterend de kop op . . . Dan hoort de vrouw het ook; het is ver weg en klinkt nog vaag, maar het is onmiskenbaar . . . . wolvengehuil ! ! Tot Branwen's grenzeloze ontsteltenis begint nu de zwarte wolf ook te huilen — hard en aanhoudend, terwijl het gejank van de andere snel dichterbij komt. Erwin ! ! Sta op ! ! gilt ze in paniek. We zullen allebei verslonden worden . . . . Radeloos van angst begint ze aan Erwin te rukken en te schudden. Ik kom . . . ik kom, prevelt de knaap half automatisch, terwijl hij zich suffig poogt op te richten. Waar is v-vader. Ja, 't is goed, kermt Branwen. Vader is er wel . . . Kom nu toch . . . Ze tracht hem overeind te helpen, maar laat hem dan ineens terugvallen . . . Zag ze daar niet een grijze schaduw tussen de stammen bewegen? Blonken daar niet een paar felle ogen? . . . . Ze gluurt met bonzend hart in het kreupelhout, maar neen, er is niets. Alleen de zwarte wolf glipt als een schaduw weg . . . Dan ritselt er iets achter haar in het dorre hout en omziende slaakt zij een gil van afgrijzen . . . De grote kop van een grijze wolf loert tussen het geboomte door . . . . en als ze rondziet, om weg te vluchten van dit oord der verschrikking is er nóg een . . . en nog een . . . . Ze zijn omsingeld door wolven

Terwijl Branwen, al haar Keltische goden om hulp smekend, de vlucht neemt, krabbelt Erwin steunend overeind en staart verwildert om zich heen. Overal tusen de struiken staan wolven naar hem te loeren . . . en daar . . . tussen de stammen staat een man, of is het een beer . . . Dit is een nachtmerrie . . . stamelt de knaap — zeker, dat zal het zijn . . . . Weer klinkt de schrille kreet door het woud . . . de wolven sluipen met de staart tussen de benen naar het wezen toe, dat nog éénmaal een luide schreeuw slaakt en dan als een blok tegen de grond slaat . . . .

Het is een wezen met een lange vacht, het zou een man in schaapsvellen kunen zijn. Tot nu toe hebben de wolven weinig aandacht aan hem besteed, maar zodra zij bemerken, dat Erwin hen poogt te naderen, komen zij grommend op hem af. De knaap wijkt verschrikt terug. Wel heb ik ooit, mompelt Erwin, terwijl hij zo haastig als zijn slappe benen hem dragen kunnen het bos door strompelt — één van die wolven lijkt sprekend op onze hond Wolf.

Inmiddels staat Branwen met een diepe rimpel in haar voorhoofd op het hellende pad naar de burcht van Berse te kijken. Zij is haar ergste schrik al weer te boven. Er is geen wolf meer te zien: ook de grote gele niet, die haar nog een hele tijd door het woud heeft geschaduwd. De jonge vrouw heeft echter te veel zorgen op dit ogenblik dan om zich over de goede afloop van het vreemde wolvenavontuur te verwonderen. Wat nu te doen, peinst ze. Bij Berse hoef ik niet meer aan te kloppen, nu Erwin er niet meer is. Wat zouden de wolven met hem gedaan hebben. Ze rilt bij de gedachte en haar blikken glijden van de nog stille burcht over het landschap. Misschien zwerft de Noorman hier nog ergens rond, mompelt zij. Als hij nog leeft, kan ik mij maar het beste met een smoesje weer bij hem aansluiten. Hij weet misschien ook, waar papa zich bevindt. Mompelend en overleggend met zichzelf, begint ze het pad af te dalen, als ze achter zich eensklaps een zwakke kreet hoort. Bliksemsnel draait zij zich om en een moment kan ze haar ogen niet geloven. Het is Erwin, die moeizaam en uitgeput op haar toestrompelt. Er glijdt een sluwe glimlach over haar gezicht.

Zij begroet hem bepaald uitbundig en dit kost haar niet de minste moeite. Want in haar ogen komt hij inderdaad als redder in de nood. Dus heb ik toch niet gedroomd, mompelt Erwin doezelig, dan was je tóch bij mij, daar in het bos. Met een lichte huivering vervolgt hij: „Ik heb Haugar gezien . . . heb je die soms . . . ja-ja, valt Branwen in zonder blikken of blozen, ik kon hem onschadelijk maken; ik overviel hem . . . . ik had je juist gered, toen de wolven kwamen. Erwin, die nog niet alles kan bevatten bedankt haar afwezig voor deze geleende heldendaden. „Zulke vreemde wolven heb ik nog nooit gezien zegt hij dan peinzend. Er was er een bij, die leek sprekend op onze oude hond, Wolf. Branwen kijkt een hele tijd zwijgend voor zich uit als zij dit hoort. Waar is Vader, wat is er allemaal gebeurd? vervolgt de knaap. Dat weet ik niet, antwoordt Branwen voorzichtig, misschien is de Koning weer op Berse's burcht, bij zijn vrienden . . . Hoe kan dat nu, zegt Erwin argwanend . . . . Zij waren allemaal tégen hem.
Haugar, Gandalv en . . . . nee, nee, Berse niet, valt Branwen haastig in, heus niet! Ik heb hem toch zelf horen roepen: „Slaat neer die bedrieger!" zegt Erwin, ondanks zijn gekneusde hoofd, opeens achterdochtig . . . "Ja,-Jawel.

Hij bedoelde Haugar, verzint Branwen vlug, die er dadelijk daarna met je vandoor ging. Geloof mij, de Koning en Berse, vochten zij aan zij tegen Gandalv en zijn schurkentroep. Erwin denkt diep na, tevergeefs tracht hij zich het gebeuren te herinneren, maar hij kan nog niet helder denken. En al die tijd gebruikt Branwen haar vrouwelijke overredingskracht om hem te overtuigen dat het enige wat hij kan doen is mee terug te gaan naar Berse burcht. Iets in Erwin waarschuwt hem, zijn eigen weg te volgen maar op de duur kan hij met zijn nog pijnlijke en suffige hoofd niet tegen Branwen's argumenten op en tenslotte zegt hij gelaten: „Goed dan, eerst maar naar de burcht . . . ." Ik wist wel, dat gij verstandig zijt, prijst Branwen hem liefjes. Ik wist het wel . . . . .
Het is een mistroostige Berse, die op zijn kamer met trage vingers een maal naar binnen werkt. Over het feit dat Eric ontsnapt is maakt hij zich niet de minste zorg; zijn krijgers zullen de vluchtelingen wel vinden. Twee helmen goud is een geduchte aansporing. Maar overigens ziet de toestand er maar somber uit. Met het hoofd van de Noorman kan hij niet veel beginnen; het kost hem bovendien zijn laatste restje goud en nu Haugar met Erwin onderweg is naar Bohuslan zullen verdere steekpenningen wel ophouden. Erwin weg, goud weg, alles weg . . . . Bah, gromt Berse landerig en hij kijkt amper op als het gordijn opzij geschoven wordt. Maar het volgend moment spert hij zijn ogen wijd open want tot zijn niet geringe verbazing ziet hij Branwen met Erwin, gesteund door een krijger, binnentreden. Aan de greep van de verraderlijke Bohuslaner ontrukt! klinkt de stem van de vrouw, nog voor Berse iets kan uitbrengen. „De Prins is gered, Leve de Prins! Leve de Prins! bauwt Berse haar na, als hij haar waarschuwende blik opmerkt. Waar is Vader, stamelt Erwin die moeite heeft op de been te blijven. Geen zorgen, lieve, prevelt Branwen met een veelbetekenend knipoogje naar de Yarl. Ongetwijfeld is hij nog ergens in gevecht met de onverlaten van Gandalv, nietwaar Heer Berse? Eh-j-ja, jazeker, knikt Berse, wiens hersens nogal traag werken en die er nu helemaal niets meer van begrijpt Haastig geeft Branwen de krijger opdracht, de Prins naar diens vertrek te brengen. Als zij verdwenen zijn ploft Berse in een stoel en mompelt verbaasd en argwanend: „Jij bent even doortrapt als mooi!" en jij bent even stom als lelijk, bitst de vrouw terug. „Wat moest je beginnen, als je mij niet had, he?" Hoe heb je bij de goden, Erwin uit Haugar's handen weten te krijgen? gromt de dikkte Yarl met een hulpeloos gebaar. Dat is van later zorg, wimpelt Branwen af. Waar is Eric?

Berse haalt de schouders op. Ik verwacht de krijgers ieder ogenblik terug met het hoofd van die Noorman. De vrouw knikt goedkeurend. Dan staan wij er nu beter voor dan ooit! We hebben nu Erwin voor ons alleen. Als de knaap goed uitgerust is en weer wat op verhaal is gekomen, zullen wij hem met een triest gezicht vertellen dat zijn dappere vader gesneuveld is in het gevecht tegen de verraders van Gandalv. Dan maken wij hem snel Koning, en het rijk . . . . is ons! Maar Erwin zei iets dat mij te denken geeft. Hij beweerde dat een van die monsters sprekend leek op een hond van zijn vader.
Als dat zo is, zou die zwarte wolfshond Haugar aangevallen kunnen hebben om Erwin, een vroegere meester, te redden. En nu vraag ik mij af, wie dan de tegenwoordige meester is van dat dier . . . . Wie het wezen is, dat op Wogram's ruïne woont. Weerwolf . . . . Havik? Of . . . .
Zwijg toch, valt de bijgelovige Berse schichtig in, dat zijn dingen, waar je beter niet over praten kunt! Ik ga de wacht verdriedubbelen, vanavond . . . . Branwen staart nadenkend voor zich uit en herneemt dan: Tyrfing heeft geen leenman meer: niemand weet nog, wat er met Haugar en Gandalv gebeurd is. We kunnen de vorst van Bohuslan dus gemakkelijk nog wat aan het lijntje houden. Bovendien zou je nu zonder slag of stoot van het belangrijke leen van Tyrfing kunnen meestermaken! Stuur om te beginnen snel boodschappers naar de andere leenmannen om die te verwittigen over de nieuwe Koning! Op dat moment treedt een bestofte krijger binnen. Het is Gandalv's onderaanvoerder. Wel? roept Berse goedgemutst. Kom je mij de bedrieger brengen? N-neen, Heer, gromt de man gemelijk. Ik geef het op. En mijn krijgers ook. De kerel is in geen velden of wegen meer te bekennen . . . .
Wat? schreeuwt Berse. Jullie blijven zoeken tot de kerel gevonden is, begrepen? Ja, terug vort, luiwammes! Het wordt donker Heer, bromt de krijger onwillig. We blijven niet langer in dat vervloekte bos. Vanmiddag hebben we een hele troep wolven horen huilen. Ik denk, dat de Noorman door de Weerwolf . . . Genoeg! Houd op! G-ga weg! valt Berse hem met knipperende ogen in de rede. Je kunt voor je mannen een paar zakken bier openen. Maar verdriedubbel de wacht . . . OOK wachters op de binnenmuur! schreeuwt Berse de krijger na, als deze het vertrek uitbeent. Branwen heeft zwijgend toegeluisterd en als Berse kortademig gaat zitten zegt ze: Aangenomen dat de Noorman

nog leeft, weet hij niet meer, dan dat Haugar zijn zoon weggesleept heeft. Hij zal dan naar Tyrfing gaan om Erwin te redden . . . en om hem in handen te krijgen behoeven we slechts bij Tyrfing een hinderlaag te leggen. Berse begint weer iets hoopvoller te kijken. En om helemaal zeker te zijn zullen we nóg een lokaas uitleggen, vervolgt Branwen glimlachend. We zullen zéér opvallend en bij geregelde tussenpozen boodschappers uitzenden met het bericht, dat er eindelijk nieuws is van Koningin Winonah. Als hij nog leeft, zal Eric de wegen naar Bohuslan laten bewaken en met een beetje goede voorbereiding kunnen we hem dan prachtig in een val lokken.

Terwijl Berse en Branwen hun verraderlijke plannen smeden, is Eric na veel moeite zijn achtervolgers te hebben afgeschud, in een grote boog teruggekeerd naar de landtong, waar Axe, Svein Langtand en de anderen in ongerustheid op hem wachten. Rig heeft een spelonk ontdekt, waar de zieke scheepsbouwer een zekere beschutting heeft. Om Cendrach te sparen, spreekt Eric niet over Branwen; de oude man schijnt echter ook zonder dat wel iets te vermoeden van de rol van zijn dochter, hoewel hij dit niet laat blijken. De mannen van Berse, die met Eric meegevlucht zijn weten hem in te lichten over de andere leenmannen en de Noorman besluit, boodschappers uit te zenden naar diegenen onder hen, die hem vermoedelijk trouw gebleven zijn. Ook krijgen enkele krijgers de opdracht, de wegen naar Bohuslan te bewaken, waarna besloten wordt, Cendrach de scheepsbouwer voorlopig met een paar krijgers in de spelonk achter te laten. Dan wendt Eric zich met een grimmig gezicht tot Svein en Axe en zonder het minste vermoeden te hebben, dat dit precies is, waar Branwen op rekent, zegt hij: „Mijn zoon is naar Tyrfing ontvoerd. Hij moet uit handen van die schurken bevrijd worden, vóór men hem naar Bohuslan brengt. Dat is onze taak! Naar Tyrfing!

EINDE TWEDE DEEL

Nieuw voor Nederland

●

DE STRIP-POCKET

●

Bijzonder spannend
ongelofelijk goedkoop
120 pagina's strip
verkoop f 1,-

●

6 nieuwe striphelden zijn geboren

Nu nog namen, binnenkort een begrip

●

Het grote succes in Spanje en Engeland

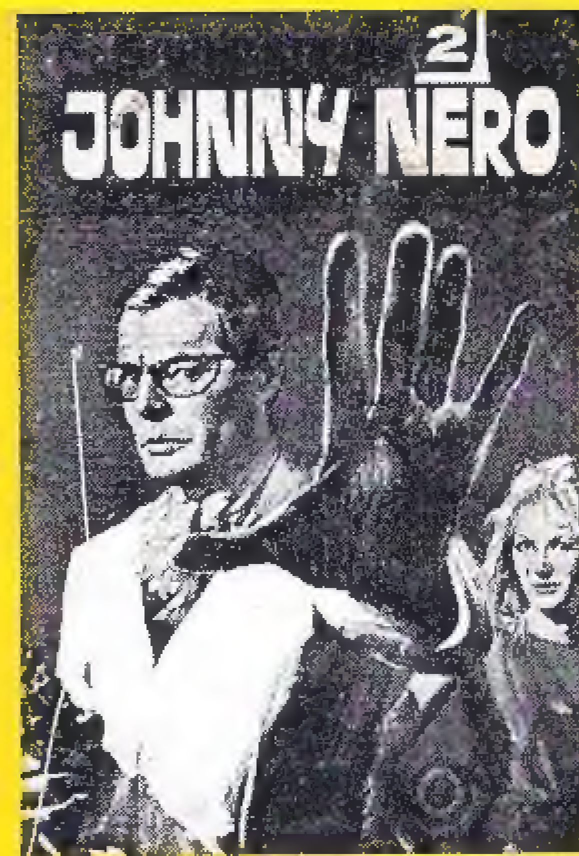
●

●

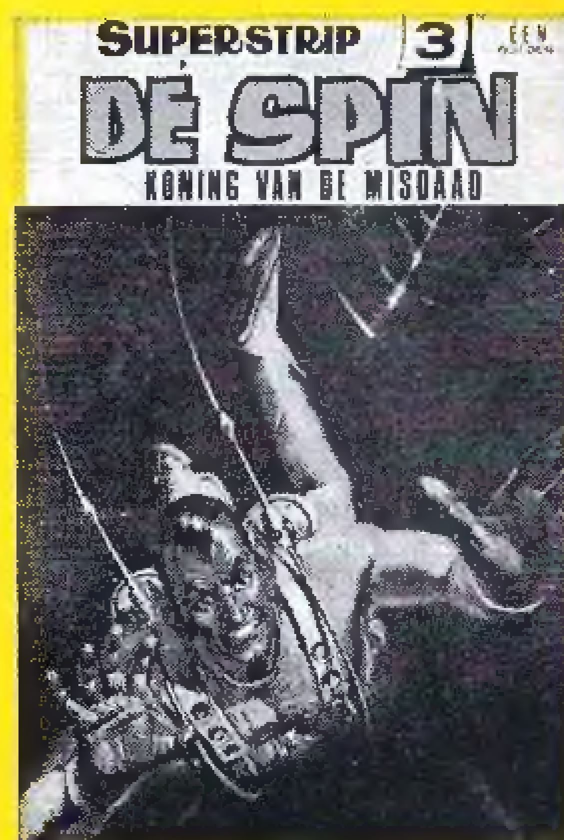
Uitgeverij „Nooit Gedacht" Hilversum

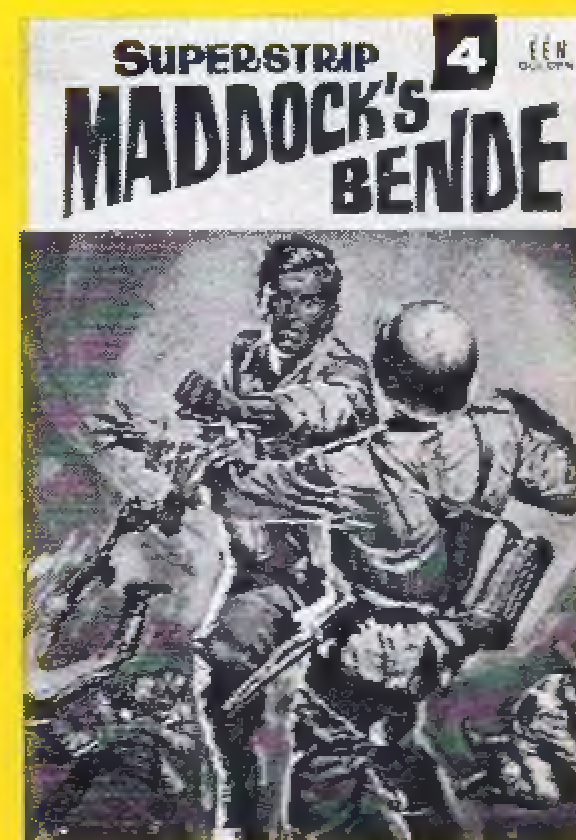
1. Strijd tegen terreur
7. Een golf van misdaad
13. Een vreemde opdracht
19. Paspoort voor de hel
23. De Phantom aanval
29. De invasie van Torum
35. Operatie springvloed

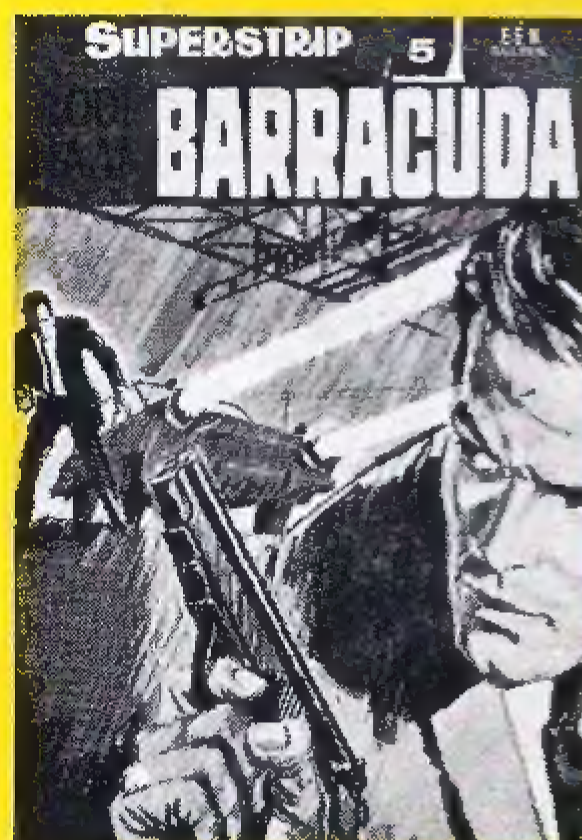
2. Chantage in het groot
8. Een duivelsplan
14. Moordenaar onvindbaar
22. Een draad van bloed
28. Oosters sadisme
34. Intriges in Turkye

3. Koning van de misdaad
9. Het meesterbrein
15. Jacht zonder genade
20. Geen pardon voor moordenaars
26. De misdaad van de eeuw
32. De bedreiging van Pan

4. Maddock's bende
10. Slaag of sterf
16. Hersenspoeling voor commando's
21. Maddock bestrijdt Sonderabteilung Z
27. Strijd onbeslist
33. Het geheime wapen

5. Codenaam Barracuda
11. Het moordsyndicaat
17. De laatste hoop was Barracuda
25. Handelaars in moord
31. Vernietiging als dank

6. De ijzervreter
12. In de eerste linie
18. Bazooka's voor de ijzervreter
24. De ijzervreter beveelt: aanvallen
30. Nog één aanval
36. Eén kans op duizend